

БЛАГОВІСНИК

Тема номера:
Де знайти спокій
серед тривог
останнього часу?

№2, 2007

* * *

Світ лихоманить. В збуренні народи.
Людей бентега дика непокоїть.
Тяжкі на голови обрушуються зводи.
Хто перед шабашем осатанілим встоїть?

Човенце кидає розбурхана стихія,
Страхів застигли підкида примари.
Пробоїна у серце віри цілить,
Аби любов здолали відчай й чвари.

Ісус же владно руки простягає,
Як до Петра колись в бурхливім морі:
«Йди по воді. Хай невність віри грає
Й ніщо не стане їй на перешкоді».

Вчини нас, Господи, язичникам на подив
Начинням, що сіяє чистотою,
Щоб ми були Твоїм покірливим народом,
Твоєю славою, красою і хвалою.

Євген ПОЛІЩУК

* * *

**Буря за вікном, а в серці тиша —
Ледве віє ніжний, свіжий вітер.
Божий Дух, що з серця слъози витер,
У душі теплом надії дише...**

**Буря за вікном. Колись у бурях
Я шукала повноту життя:
Щоби стрімко — аж до забуття,
Щоб у жилах холодком війнуло.**

**Потім духом зламаним я Бога
В бурі сподівалась віднайти,
В пристрастях земної марноти —
Грізного, могутнього, святого.**

**Не знайшла. І в душу увірвався
Відчаю нестримний буревій.
Раптом: Вщухни! — голос неземний
В серці спокоєм святим озвався.**

**Бог знайшов мене, й ледь чутним кроком
В душу тишею Він увійшов...
В Нім надія, віра і любов...
Буря за вікном — а в серці спокій.**

Ольга МІЦЕВСЬКА

БЛАГОВІСНИК

№ 2 (56) 2007

квітень-червень

Журнал виходить
щоквартально

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovisnyuk@yandex.ru

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001

МФО 303440

в КБ «Приватбанк»
м.Луцьк, код 23253886

Свідцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Віктор МОКІЙЧУК

Ольга МІЦЕВСЬКА

Юрій ТРОЦЬ

Володимир ШОЛОМ

Анна ЯРУТА

Наталія Корнійчук

Валентина НОСАЛЮК

Представник журналу
в Канаді:

Anatoliy Koren
1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107
Canada

Надруковано:

Релігійне товариство

«Місійна книжкова фабрика

«Християнське життя»

(ВСО ЄХБ), вул. В. Стуса, 3,
м. Луцьк; тел. (0332) 710874

Наклад 3700 примірників

У номері:

<i>І. Горда. Каїнова дорога</i>	4
<i>М. Неволін. Кінець світу? Все тільки розпочинається!</i>	6
<i>М. Синюк. Спокійний Авакум</i>	8
<i>О. Міцевська. Сила сидіти спокійно</i>	10
<i>Ю. Вавринюк. Інформаційний терор</i>	12
<i>Страх жахливіший від грипу</i>	14
<i>Л. Діллоу. Наповни тривожне серце спокоєм</i>	15
<i>Як перемогти страх</i>	16
<i>Сказання про лісоруба</i>	18
<i>Г. Вітал Сміт. Окрилене життя</i>	20
<i>М. Лукадо. Морок розбитого серця</i>	22
<i>Неправдиві цінності</i>	24
<i>А. Гальперн. Рятуй узятих на смерть</i>	26
<i>Я. Кобринець. Мудрість матері</i>	30
<i>І. Крощук «Мама вимолила мене у Бога»</i>	32
<i>П. Гайдич. Переступити поріг</i>	34
<i>І. Шотропа. Зцілення через дитячі молитви</i>	40
<i>Ю.Вавринюк. Літописець віри</i>	42
<i>Поетична сторінка. Євген Поліщук</i>	44
<i>Молитва, яка зруйнує китайську стіну</i>	46
<i>Л. Грінфельд. Рай у курені, чи шлюб з розрахунку</i>	50
<i>Новини</i>	52-55

*Колаж на першій сторінці обкладинки Віктора Мокійчука,
на четвертій - Галини ВАВРИНЮК,
фото на третій сторінці Юрія Вавринюка*

*У номері використані фото Юрія Костюка, Юрія Вавринюка,
Геннадія Андросова та інтернет-ресурсів*

При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

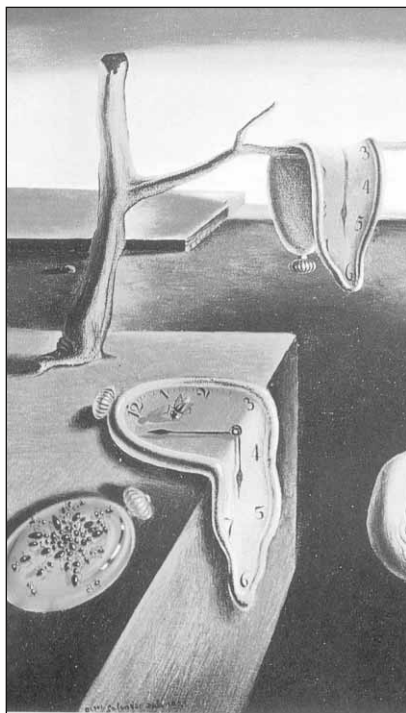
«Вчені планети переводять годинник апокаліпсису вперед». Новина з таким заголовком останніми місяцями облетіла світ. Її розмістили на своїх сторінках десятки, а то й сотні видань, у тому числі і християнські. На Землі знову «запахло» кінцем світу. Тим більше, що про це говорять не якісь бабусі на лаві біля сусідського паркану, а маститі вчені. Що ж це за годинник, якого так усі бояться?

Придумали його співробітники журналу «Бюлетень вчених-атомщиків» у 1947 році. Тоді «годинник судного дня» показував за сім хвилин до опівночі. Це символічний пристрій, який показував напругу у світі у зв'язку із загостренням питання використання ядерної зброї і наближення до ядерного апокаліпсису. З того часу стрілки переводилися 18 разів. У 1953 році, коли СРСР та США випробовували свої термоядерні бомби, до опівночі залишалося дві хвилини: найбільше наближення до апокаліпсису. Із зниженням напруги у суспільстві стрілки переводилися на певні поділки назад. Зараз вони показують за п'ять хвилин до дванадцятої...

Сумно? Страшно? Авжеж! Ніхто не у захваті від такої перспективи. Тим більше, що засоби масової інформації по-справжньому масово тиражують безкінечні прогнози про кінець світу: від передбачень астрологів до наукових викладів учених зі світовими іменами. То ж чи можна спокійно почувати себе у такому суспільстві? Багато хто відчуває себе серед таких новин, як на гарячій сковорідці. І якщо деякі оптимісти ще пропонують свої утопічні шляхи виходу із загрозливого становища, то більшість навіть і не знають, як тут поводитися. В тому числі і християни. Мені не раз доводилося розмовляти на цю тему у церквах. Подібні настрої трапляються й у редакційній пошті. Доводиться чути молитви віруючих, які вже навіть не просять Бога, а просто приречено скаржаться Йому, як страшно жити «в кінці світу».

То ж чи можна говорити про якийсь спокій у такій ситуації? Можна і навіть треба! Тому що Біблія — це не книга страху, а Книга Спокою. Ви знаєте, якими словами вона закінчується? «Той, Хто свідкує, говорить оце: «Так, — незабаром прийду!» І як відповідь, повні оптимізму та натхнення слова тих, хто не зі страхом, а в спокої та з надією чекає Його: «Прийди, Господи Ісусе!»

Так, Він прийде. Але поки що Його Церква тут, на землі тривоги, неспокою та катаклізмів повинна показати добрий приклад спокою та впевненості. Приклад людини, яка «побудувала свій дім на камені». «І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась, — і не впав!»

Іван ГОРДА

«Улюблені, всяке дбання чинивши писати до вас про наше спільне спасіння, я признав за потрібне писати до вас, благаючи боротись за віру, раз дану святим. Бо крадькома повходили деякі люди, на цей осуд віддавна призначені, безбожні, що благодать нашого Бога обертають у розпусту, і відкидаються єдиного Владики і Господа нашого Ісуса Христа... Горе їм, бо пішли вони дорогою Каїноюю, і попали в обману Валаамової заплати, і загинули в бунті Корея!» (Юди 3-4,11).

Тут апостол Юда відкриває перед нами своє серце. Та ці слова актуальні і в наші дні. Спочатку, як свідчить сам Юда, він хотів писати про щось інше. Але раптом тема його змінилася, бо він, напевно, згадав тих людей, які, називаючи себе християнами, відреклися від Бога. І апостол закликає віруючих остерігатися цього і боротися за віру, що була дана одного разу святим. Я думаю, що й у наших проповідях повинен звучати подібний заклик, бо дуже важким є наш час, і в дуже небезпечний час ми нині живемо.

Юда, характеризуючи тих людей, які відступилися від віри, каже, що «вони пішли Каїноюю дорогою». Коли ми дивимося на цю дорогу, то чітко знаємо, де вона закінчується, але хто з нас може сказати, де вона починається? На цій дорозі немає такої вивіски: «Обе-

режно! Це дорога Каїна, що веде у погибель!» Навпаки, лозунги там можуть бути красномовні і наміри благі. Але пригадайте: Каїн показав своє істинне обличчя ще перед вівтарем під час поклоніння Богові.

Тож які основні особливості цього шляху? Ми повинні знати їх, щоб вберегти себе від нього і застерегти інших людей, щоб вони не потрапили не цей шлях.

Першою ознакою є подвійне життя — життя віри поєднане з життям порочності та гріха. І, перебуваючи в такому становищі, ми можемо й визнавати деякі свої вади, але заспокоюємо себе словами: «Так, в мене є той чи інший гріх, але в основному я йду правильно». І цими словами ми притишуємо голос совісті, голос Духа Святого, який говорить до нас. І це перша ознака того, що людина ступає на шлях Каїна.

Дехто каже, що Бог не прийняв жертву Каїна тому, що вона була рослинного походження, а не тваринна, кровна, як прийнято було у старозавітному служінні. Я не вірю в це. Бог каже Каїну прямо: «Якби ти робив добре, то був би прийнятий, та оскільки ти робиш зле, то як Я можу прийняти твою жертву?»

Служіння Богові, змішане з гріхом, поклоніння з ненавистю і порочністю — це приводить до того, що людина ступає на дорогу Каїна.

Інша характеристика — це заздрість та конкуренція біля вівтаря. У моєму житті був одного разу такий випадок, коли я лише почав проповідувати. В мене це виходило, і я часто проповідував у місцевій церкві. Та ось одного разу до нас у гості приїхав мій товариш. Йому дали слово, і Бог його благословив. Після закінчення зібрання одна сестра сказала: «Ну, Рувим сказав — всім носа втер». У моєму серці тоді щось тенькнуло. Але я в ту ж мить спинив себе, сказавши: «Стривай, а звідки це взялося?» Та якщо далі йти за цим почуттям, то воно переросте у заздрість, а потім — у ненависть. І буває, що люди доходять до того, що починають радіти навіть з того, що з людиною, якій вони заздрять, трапилося щось погане.

Роздумуючи над цим, я спитав себе: «Чому людині властиво вважати себе кращою за інших?» І ось до якого висновку прийшов: дивлячись на інших людей, ми краще запам'ятовуємо їхні помилки, їхні невдачі та недоліки, ніж добрі справи. А в собі, зазвичай, бачимо вершини та досягнення, відкидаючи на задній план власні недоліки та вади. Тому портрети знайомих у нашій пам'яті збережені в чорно-сірих тонах, а власний вирізняється яскравістю та незап'ямованістю. То зрозуміло, чому ми видаємося кращими, ніж інші. Ми собі прощаємо власні слабкості, ми себе оправдовуємо, а інших — ні. Тому навчимося бачити хороші риси і в інших людях і вважати ближнього свого вищим за себе. Бо в іншому випадку в нашому серці буде розвиватися заздрість і ненависть і ми звернемо з істинного шляху на дорогу Каїна.

Наступна ознака цього шляху — непослух Божому попередженню. Бог прямо звертається до Каїна: «Каїне, ти повинен зупинитися. У тебе не все в порядку». Та Каїн уже нічого не чує, у нього вже є план щодо Авеля. І він нічого й нікого не бачить, окрім того, кого ненавидить і кому заздрить. Те ж саме буває й з нами. Бог говорить до нас через Писання, через Духа Святого, через інших людей, але ми вже нічого не чуємо, тому що в серці своєму вже маємо інший власний план.

І четвертий знак шляху Каїна — це смертельна ненависть. Мені було дуже боляче

почути з уст однієї сестри слова такої ненависті. Я радив їй попросити прощення в іншій сестри, мотивуючи це хоча б уже тим, що незабаром в церкві буде причастя і потрібно, щоб усі були в мирі між собою. Вона ж відповіла мені: «Я краще не братиму участі в причасті, але не попрошу прощення». І я подумав: «Наскільки засліпленими можуть бути наші очі!» До чого це привело Каїна? До вбивства. І кров Авель волила до небес.

О, скільки подібних справ було звершено на цьому шляху. О, скільки разів кричали рани, завдані одними людьми іншим, волила до Бога. І ми не раз дивувалися: «Як можна було дійти до такого!» Та коли людина вже не чує голосу Божого, вона чинить найжахливіші гріхи. Мало того, що Каїн убив свого брата. Але це не був його останній і найважчий гріх. Пригадайте, як зверхньо він відповідав Богові на запитання: «Каїне, де брат твій?» Він добре знав, про що запитує в нього Бог, але зневажливо відповідає: «Хіба я сторож братові своєму?»

Тож люди, які йдуть цим шляхом погибелі, безумовно, приходять до того, що зневажають Бога та Його слово, нехтують Його святістю та справедливістю. І я дивуюся, як Бог тоді стерпів таку поведінку Каїна і не умертвив його в ту ж мить. Так само Господь терпить і безліч інших людей, які навіть зневажають Його. Але терпить Він їх до певної миті — до дня погибелі, який, безперечно, настане в житті кожної людини, котра вибрала цей шлях.

Хай же Бог дасть нам сили пізнавати цю дорогу Каїна ще з самого її початку і перемогти себе, навіть якщо ми не будемо першими, навіть якщо не будемо найголовнішими, навіть якщо хтось переступатиме через нас.

Іван ГОРДА,
*ректор Буковинського
біблійного коледжу,
м. Чернівці*

КІНЕШЬ СВІТУ? ВСЕ ТІЛЬКИ РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ!

В історії завжди були періоди, коли розмови про кінець світу велися найбільш активно. Було це й у масштабі окремо взятої країни. У цьому випадку очікування кінця світу здебільшого найяскравіше відчувалося у суспільстві в якісь переломні моменти його історії (війни, революції, реформи і т.п.).

Виявлялися ці настрої не тільки в рамках певної країни, але й у більш глобальних масштабах. Так, наприклад, очікування кінця світу майже завжди посилювалося на початку кожного нового сторіччя. До речі, тисячоліття, яке нещодавно розпочалося, теж не стало винятком.

Тема номера

І все ж неважко помітити, що апокаліптичні настрої останнім часом стали ще більш очевидними. Причин цьому чимало. Одна з них — екологічна. Якщо раніше про забруднення навколишнього середовища внаслідок людської діяльності говорили лише окремі диваки-ентузіасты з маловідомих партій «зеленого» забарвлення, то сьогодні ці проблеми обговорюються значно ширше.

Однією з причин є і високий рівень соціальної напруги. Прірва між розкішним життям та бідністю досягла такого рівня, коли можна говорити про вибухонебезпечну ситуацію. Причому це стосується як відносин в межах країни (між різними соціальними групами), так і людства в цілому (між найбільш багатими країнами і тими, де панують злидні).

Міжрелігійне непримирення, яке часто переходить навіть у щось більше, також не додає впевненості у завтрашнім дні. Але, без перебільшення, найбільше думок про кі-

нець світу, який ось-ось настає, народжують сучасні засоби масової інформації, які і повідомляють нам про все те, що згадувалося вище, з дивовижною періодичністю та наполегливістю. Реакція людей на такі часті нагадування про прийдешній кінець світу різна, але все-таки можна виділити декілька типових.

Хтось намагається уникати будь-яких розмов на цю тему. Точніше, з одного боку люди з інтересом читають різні передбачення про грядущі катаклізми, обговорюють це на роботі, але самі намагаються на всяк випадок перевести це в жарт, нібито з якогось марновірства.

Є такі, які «з головою» занурюються в цю тему, іноді «голова там і зостається». Звичайно, таких небагато, але тим не менше, своєю «одержимістю» вони привертають до себе і до піднятої теми увагу оточуючих. Ці люди намагаються дивитися на все через якусь «апокаліптичну» призму. Будь-яка, навіть незначна, подія сприймається, як якесь знамення чи одна із останніх схо-

динок перед кінцем дороги. Причому це стосується як подій світового масштабу (військові конфлікти, цунамі, глобальне потепління і т.і.), так і місцевого характеру (вихід з берегів найближчої річки, бійка на сусідній вулиці).

Такі нібито знаходяться в якомусь очікуванні і, з одного боку, з жахом, а з другого — злорадством («Ми ж вас попе-

реджували!») зустрічають будь-яку новину, яку хоч якось можна підігнати під їхню схему швидкого кінця. До речі, при певному досвіді апокаліптичні знамення можна побачити майже в усьому: від якогось особливого збігу чисел у календарі до результатів виборів у конкретному регіоні. Такі особи є і серед далеких від релігії людей, і в рядах віруючих. Причому останні часто доходять до того, що не вважають за потрібне ні вчитися, ні підвищувати свою кваліфікацію, ні робити що-небудь інше, результати чого стануть видимими уже завтра. Однак в такому підході є певне протиріччя.

Перш за все, сам термін «кінець світу», на мій погляд, якось не дуже вписується у християнство. У Біблії дійсно багато говориться про кінець. Багато говориться і про світ. Але ось словосполучення це все-таки не біблійне. Скоріше навіть навпаки. Взагалі-то християнство — це релігія початку. Бог Біблії говорить лю-

дям більше про вічність. А вічність важко асоціюється з кінцем. Будь-яка точка на безкінечній прямій є початком чогось нового.

В роки перебудови виходила одна телепрограма, популярність якої була величезною. Цьому сприяло багато факторів. По-перше, суспільство чекало якихось змін. Це було трохи наївно і навіть зворушливо, але тоді здавалося, що ще трохи — і почнеться якась благодатна епоха, що ми на порозі чогось світлого та великого. Ці роки пройшли, надії розтанули та й передачі давно немає. Але ось слова, які виголошували ведучі у кінці програми, запам'яталися: «Все тільки починається!» Звичайно, там йшлося про зовсім інше, але якщо говорити про християнство, то мені здається, що ці слова цілком могли б стати лозунгом життя кожного віруючого.

Кінець світу? Що ви! Все тільки починається!

Михайло НЕВОЛІН,
сайт «Возвращение к Богу»

З диктофоном до людей

«Де Ви знаходите спокій для своєї душі?»

З цим запитанням наша редакція звернулася до випадкових людей на вулицях міст України.

— Я б отримав спокій, якби закони в нашій державі працювали. Навіщо нам 140 партій, які суперечать одна одній?! У мене померло двоє синів від інсульту, дружина стала від цього втрачати розум. Тому з'явився неспокій. Зараз заспокоєння для душі знаходжу виключно в праці, зокрема на своїй пасіці. Там я забуваю про всі негаразди. Бджоли мене тримають на світі. Все-таки потрібно залишатися оптимістом — я, наприклад, до цього часу роблю фіззарядку. Хоч вже відчуваю себе опалим листочком, який все ще якимось чудом тримається на дереві.

— А Ви допускаєте думку, що істинний спокій, кращий ніж у праці з бджолами, ви змогли б знайти з Богом?

— Ні.

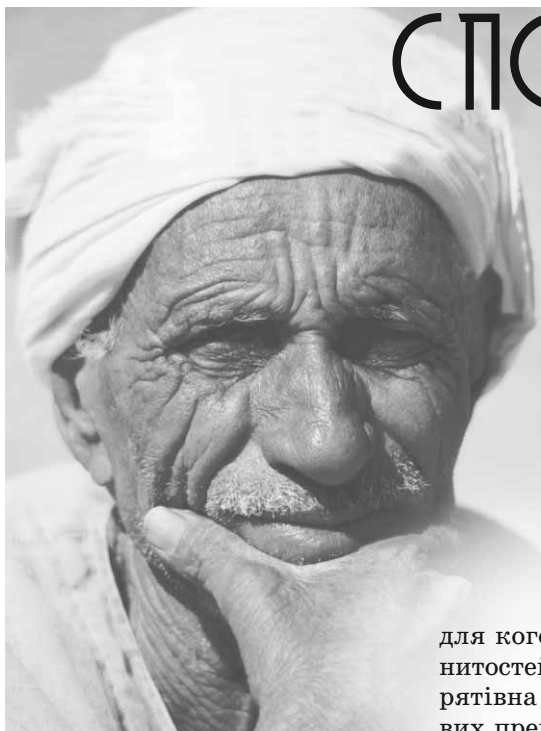
Григорій Васильович, 87 р., колишній військовий, пенсіонер, м. Миргород.

— Спокій, як говорив герой Ільфа та Петрова, може дати тільки страхова компанія, якщо придбати там солідний страховий поліс. А для мене особисто спокійно тоді, коли відчуваю доларів 50 у кишені, коли в мене влаштований побут, коли не треба ні про що дріб'язкове думати і я можу себе реалізувати в якійсь сфері. Наприклад, для мене це творчість, поезія. От я щойно видав збірку своїх віршів, отримав задоволення, тобто на якийсь час заспокоївся. Але пройде місяць-другий, і я знову буду в пошуках самореалізації.

Сергій, 29 років, поет-аматор, м. Полтава.

Фото Юрія Костюка

СПОКІЙНИЙ АВАКУМ

«І буде роботою істини — мир, а працею правди — спокійність й безпека навіки» (Іс. 32:17)

Що таке спокій? Де оазис відпочинку для душі людської? Чи взагалі існує спокій як такий? Спокій — це духовна, матеріальна чи морально-етична сторона людського буття? Запитання-роздуми, запитання-пошуки, запитання — як вихід з жорстокого кола неспокою, що опанував людиною.

для когось — черга до знаменитостей психіатрії або просто рятівна таблетка заспокійливих препаратів.

Отже, де стежка до омріяного краю спокою? Де компас, що покаже правильний напрямок? А, можливо, ці пошуки — тільки примара і спокою взагалі не існує, а є тільки певний стан фізичної, душевної та духовної рівноваги, який може зруйнуватися кожної наступної миті?

Слід зауважити, що ці пошуки в усі часи хвилювали як окремих людей, так і цілі нації. Як приклад розгляньмо цікаву особистість з глибокої давнини. Це пророк Авакум, що в перекладі з єврейської означає «борець». Хто ж він, цей борець древності? З чим або з ким боровся, і що турбувало цю людину?

Пророк Авакум — це людина, яка допитливо дивилася на світ, що її оточував, активно реагувала на несправедливість. Це людина, яка запитувала в Бога, коли не розуміла в повній мірі обставин, що склалися, людина, яка навіть жалілася Господу. Посилаючись на вищесказане, Авакум — це наш сучасник, це ми, це я! Чи не актуально звучить запитання пророка Господнього: «Доки, Господи, я буду кликати, а Ти не чуєш?.. Для чого мені бачити злодійство та ли-

хо? Грабунок та насилля переді мною, повстає ворожнеча і сварка. Від цього закон втратив силу та суду праведного немає: коли несправедливий вигублює праведного, той правосуддя виходить покривленим. Для чого Ти дивишся на злочинців і мовчиш, коли нечестивий винищує справедливого за себе?» (Ав. 1:3-4,13) Це питання двохтисячолітньої давнини чи злободенні питання нашої доби? Так, це те, з чим зустрічаються Авакуми ХХІ століття.

Відчуваєте тривогу душі пророка, його прагнення хоч якось збагнути, що відбувається? Авакум шукає відповіді. Так само, як і пророк Єремія, котрий запитує: «Чому-то дорога безбожним щаститься, чому-то спокійні всі зрадники?» (Єр. 12:1) Де шукає відповіді цей муж? «На сторожу мою я став, і, на вежі стоячи, пильнував, щоб знати, що скаже Він (Господь) мені» (Ав. 2:1). Авакум вирішував це питання, дослухаючись до голосу Божого в собі. Асаф, який переживав подібну ситуацію, зрозумів її, коли увійшов до святилища храму (Пс. 72:17). Господь відповів, і в цій відповіді звучать слова вироку тим, хто не знає спокою від Бога: «Ось душа надута не заспокоїться і горда людина спокою не знає... А праведний

За твердженням Тлумачного словника української мови (2001р.), спокій — це: а) відсутність руху, шуму; б) відсутність суспільних безпорядків та заворушень; в) душевний стан, що характеризується відсутністю хвилювань, тривоги. Отже, згідно словника, аспекти визначення слова «спокій» пов'язані зі словом «відсутність». Спокій — відсутність руху, шуму, суспільних безпорядків, заворушень, хвилювань, тривоги.

Чи справді ці чинники неспокою в нашому житті є абсолютними? Чи принесе спокій в моє життя повна ізоляція від них?

Людина прагне спокою. Ця істина зрозуміла кожній розумній істоті. Більше того, навіть нижче творіння Боже — птахи, звірі, риби — шукають моментів відносного спокою, особливо в період виведення потомства. Уважно подивімося довкола себе. Багато що говорить нам про пошуки спокою. Для когось це міцні мури з відеоспостереженням, для когось — тугий гаманець як гарантія безпеки у неспокійному «завтра», ще

житиме вірою своєю» (Ав. 2:4-5). Пророчі Господні слова, які стали поштовхом до Реформації Церкви Мартіном Лютером у середньовіччі, слова, які стали основою спокою Авакума і мільйонів наших сучасників, що через віру надбали спокій та життя в повному розумінні цього слова.

Ми ще повернемося до думки про спокій через віру, але наразі розглянемо декілька причин, що часто стають порушниками спокою для неутвердженої людини.

Ми живемо у світі інформації, як позитивної, так і негативної, такої, що руйнує (якщо її сприйняти) храм нашого спокою. Ось як про це говорить пророк: «Я почув (поступила інформація — автор) — і затремтіла утроба моя, гнилизна ввійшла в мої кості, і тремчу я на місці своїм» (Ав. 3:16). Це ситуація безпеки, тривоги, навіть війни. Кому з нас не відомі подібні хвилювання, коли зникає сон, немає розради, опускаються руки? Як реагує на подібну ситуацію пророк Авакум? У складних обставинах зовнішнього психологічного тиску, тривоги, невизначеності я маю бути спокійним, «маю чекати в спокої день утиску» (Ав. 3:16). Зовнішні чинники, негативна інформація, інші руйнівники мого спокою отримують рішучу відсіч: я чекав у непохитному спокої день мого утиску, день випробування.

Інша серйозна причина, що змушує людину втрачати спокій, — це економічна складова нашого буття. Авакум розумів, що матеріальне благополуччя до певної міри є фактором рівноваги та спокою. Однак людина, що отримала спокій через свою особисту віру в Господа, стає понад економічними спадами чи підйомам. Більше того, явно бачачи, що зникла реальна опора її благополуччя, а саме: «коли б фігове дерево не зацвіло (тоді й плоду не буде — автор), і не було б урожаю у вино-

градниках, обмануло заняття оливкою, а поле їжі не вродило б, позникала отара з кошари та не стало б в оборих худоби, — то я Господом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого!» (Ав. 3:17-18).

Ось незворушний спокій та радість духа людини, що основою своєю має повну довіру до свого Господа. «Бог Господь — моя сила... Він водить мене по висотах» (Ав. 3:19). На висоті спокою духа, на висоті віри, на висоті успіху в бізнесі чи духовному служінні виводить Він!!!

Але повернімося до думки про спокій через віру. Є шлях, шлях істинний і єдиний, що веде до спокою в неспокійному світі. Цей шлях — твоя особиста віра в Того, Хто сказав: «До мене прийдіть усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і знайдете спокій душам своїм» (Мт. 11:28).

Це умова Господаря спокою. Її потрібно виконати. Через віру прийти до Нього, тому що «вірою вселиться Христос у серця ваші» (Еф. 3:17). Коли Христос увійшов до човна учнів, вітер і буря вщухли, море заспокоїлося. Коли у твоєму серці, у твоєму дусі поселяється Христос — Своєю присутністю Він приносить спокій. Але це лише початок. Знайшовши Христа, навчайся в Нього, йди за Ним — і знайдеш спокій для своєї безсмертної душі.

То ж чи є спокій у неспокійному світі? Відповідь Біблії — так! Чи можна його отримати? Відповідь Христа — так! Який шлях до того, щоб стати спокійним Авакумом ХХІ століття? Відповідь одна — це шлях твоєї особистої віри в Господа Ісуса Христа!

Ти в неспокої? «Входимо у спокій ми, що увірували» (Євр. 4:3). Слово за тобою...

Микола СИНЮК,
м. Луцьк

⇒ — Да, в этом мире стало неспокойно жить (я радуюсь этому неспокойствию — ближе к Господу). Бог в Своем Слове не обещал мира в этом мире. Он обещал мир и покой в спасенных сердцах. Духовная война с каждым днем все напряженнее, и критическая масса скоро будет достигнута. В Новом Завете слова с корнем «покой» употребляются 16 раз, причем 5 — в слове «покойник», и три раза в слове спокойствие, которое относится к совести.

Слово «покойник», по-моему, очень хорошая демонстрация нашего покоя во Христе по отношению к давлению этого мира со всеми его заботами, проблемами и прочей мирской суетой. Мы умерли во Христе для греха (покойники), омыты Его Святой кровью, и запечатлены Духом Святым на небесах, но наша плоть еще не искуплена, в ней течет Адамова греховная кровь. Конфликт Духа и грешной плоти и вызывает беспокойство. Вот почему мы находим утешение в молитве, общении с Богом и чтении Слова.

Ольга, 40 л., Киев.

— Ви що, хочете, щоб я став віруючим? Мені важко, я залишився без жінки, без житла. Зараз я просто хочу тиші в своїй душі. Ось чекаю, доки мені видадуть пенсію. Може, ви хочете дати мені грошей?

*Віктор, бомж, 57 років,
м. Миргород.*

— Спокій у моєму розумінні — це більше душевний стан, коли усередині ти відчуваєш мир, начебто вітерець ніжно обдуває в спеку, й тобі від цього добре. Спокій — це мир у душі, що огортає тебе теплом і ніжністю. Спокій можна знайти тільки в Бозі й ніде більше. Якщо Бог у серці, то Він дає спокій вашій душі. І навіть якщо є важкі обставини — цей спокій у душі пом'якшує їх.

*Тетяна, 18 років, студентка,
м. Миколаїв*

«Підійми ж на нас, Господи, світло Свого лиця! Ти даєш більшу радість у серці моїм, ніж у них, як помножилося їхнє збіжжя та їхнє вино молоде. У спокої я ляжу, і засну, бо Ти, Господи, єдиний даєш мені жити безпечно!» (Пс. 4:7-9)

Коли я читаю Біблію, то підкреслюю певні тексти, які особливо припали мені до серця. А потім до них підбираю інші, які мають одну й ту ж тему з ними, виділяючи їх певними кольорами. І лише нещодавно зауважила одну особливість. Сталося це саме тоді, коли ми почали готувати добірку матеріалів про спокій, і я переглядала відповідні місця з Писання, що стосуються цієї теми. Як виявилось, в моїй Біблії є тексти, які підкреслені просто тому, що в них використане слово «спокій» чи будь-яке інше, що стосується даної теми. Є такі, які викликають у серці певні почуття або близькі мені за змістом чи звучанням, а є тексти, які підкреслені не лише олівцем, а й слізьми.

Про один з таких текстів хочу розповісти.

Коли я згадую про ці події, то вони вже не здаються мені такими складними, як тоді. Але саме в ті дні я чи не вперше зрозуміла, що бувають у житті людини миті, коли сила її — сидіти спокійно.

У кожної людини чи сім'ї бувають ситуації, які здаються безвихідними. І в нашому прагматичному світі, де люди покладаються переважно на власні зусилля, іноді дуже важко спинитися і поглянути вгору, звідки ми, християни, маємо чекати допомоги, і сидіти спокійно, коли довкола нас вирує неспокій. Не сприйміть мої слова як заклик до бездіяльності. Людина повинна працювати, чогось досягати, чогось прагнути, без цього її життя не має сенсу. Але окрім того, вона має навчитися помічати миті, коли їй потрібно стишити ходу і дати можливість Богові втрутитися в її життя. Про те, як Господь навчав цьому нашу сім'ю, я й хочу розповісти.

Тоді ми тільки-но купили квартиру, для чого й позичили досить значну як на той час для нас суму. І невдовзі частину цих грошей ми повинні були повернути. Наших доходів нам вистачало тоді лише

для того, щоб як-не-як прогосуватися. Крім того, за кілька місяців мала народитися друга дитина. Я думаю, що багатьом молодим українським сім'ям ця ситуація досить близька. Не знаю, що робите ви в такі миті, але ми запанікували.

Чи молилися? Так. Чи вірили, що Бог може вирішити цю проблему? Вірили. Але сидіти спокійно й чекати — це було вище наших сил. Чоловік почав активно шукати кращу роботу. І ось в одній газеті він знайшов оголошення про високооплачувану роботу в іншому місті. Не довго думаючи, він зателефонував до роботодавця і погодився поїхати туди. Неспокій, який і до того сповнював моє серце, став ще сильнішим і буквально паралізував мене. І я тоді нарешті спинилася: взяла Біблію і впала на коліна. Я не могла навіть слова промовити, не було тоді слів у моєму серці, я просто стояла на колінах і плакала, а потім навмання розгорнула Біблію і прочитала слова з Книги пророка Ісаї: «Сила їх сидіти спокійно. Бо так промовляє Господь, Бог, Святий Ізраїлів: «Коли ви навернетесь та спочинете, то врятовані будете,

СПАЯ СПІДИ СПОКІЙНО

сила вам буде в утишенні та в сподіванні». Ці слова стали своєрідним відкриттям для мене.

Увечері я спробувала поділитися цим із чоловіком, але відчула, що він просто не сприймає того, що кажу йому. Він був готовий їхати, і всі його думки були спрямовані на це. І хоча я відчувала, що він повинен залишитися вдома, чомусь не наполягала на тому. Ми пішли шляхом ізраїльтян — стали шукачами порятунку в «Єгипті», хоча й знали, яким зрадливим і підступним він може бути. «А Єгипет, його поміч марна та пуста, — казав Господь, — тому то Я кликнув на тее: «Сила їх (ізраїльтян) — сидіти спокійно!»... Та ви не хотіли, і казали: «О ні, бо на конях втечемо, — тому то втікати ви будете, — на баских ми поїдемо», — тому стануть баскими погоничі ваші!» (Іс. 30:1,2; 7; 15-16) Ізраїльтяни надіялися на швидких коней, шукали швидкого вирішення своїх проблем, та Господь сказав їм, що не втечуть вони від своїх проблем, бо чим швидшими будуть їхні коні, тим швидшими будуть і ті, що їх переслідують. Бо «горе тим, що в Єгипет по поміч ідуть, що на коней спираються, і на колесниці надію свою покладають, вони бо численні, та на верхівців, бо вони дуже сильні, але на Святого Ізраїлевого не дивляться! А Єгипет не Бог, а людина, а коні їхні тіло, не дух: як простягне Господь Свою руку, то спіткнеться помагач, впаде і підпомаганий, і разом вони всі погинуть!» (Іс. 31:1,3). Та ізраїльтяни не повірили в це, як не повірили й ми. Тоді чоловік взяв усі гроші, що були в нас. Їх вистачило на квиток і на те, щоб певний час прожити, доки не отримає платні. Та коли він приїхав туди, з'ясувалося, що його обдурили. Ця робота виявилася аж ніяк не високооплачуваною. І зрештою ми втратили навіть те, що мали. «Проте Господь буде чекати,

щоб помилувати вас, і тому Він підійметься, щоб милосердя вчинити над вами. Бо Господь — то Бог правосуддя: блаженні всі ті, хто надію на Нього кладе!», — каже Ісаїя, звертаючись до тих ізраїльтян, котрі шукали захисту у Єгипті. Тож зрозуміло, що я сприйняла їх як слова Господа до мого серця і цю втрату пережила досить спокійно, тому що надбали ми тоді щось значно більше — розуміння того, що ми маємо сидіти спокійно тоді, коли здається, що все проти тебе.

А згодом (ці слова можуть комусь здатися парадоксальними, бо логічного пояснення тому, що відбулося я не можу дати) наше життя змінилося на краще. Ми досить швидко віддали гроші, котрі заборгували, потім майже без доплати поміняли свою квартиру на більшу. І ті, хто спостерігали за цим зі сторони, часто казали: «О, як вам пощастило!» Та лише ми знаємо ціну свого «везіння»: знаємо, як важко іноді залишатися в тривожному Єрусалимі (коли є спокуса втекти у спокійний Єгипет) і чекати, поки у твоє життя прийде Господь і виконає Свою обітницю: «Бо ти, о народі в Сіоні, що в Єрусалимі сидиш, не будеш ти плакати: милостивим поправді Він буде до тебе на голос благання твого, і як почує його, відповідь Він тобі» (Іс. 30:19).

Тож Єгипет — не вихід, яким би спокійним він нам не здавався. Може, не маємо ми стільки матеріального багатства, як мають у Єгипті, та ми маємо значно більше — надійний притулок і тверду опору у Господі, до Якого не раз звертаюся словами з Давидового псалма: «Ти даєш більшу радість у серці моїм, ніж у них, як помножилося їхнє збіжжя та їхнє вино молоде. У спокої я ляжу, і засну, бо Ти, Господи, єдиний даєш мені жити безпечно!»

Ольга МІЦЕВСЬКА

⇒ — Я став інколи читати Біблію, яку мені подарувала сусідка. Спочатку мені нічого не було зрозуміло, а тепер стає розвиднятися. Я зауважив: як прочитаю, можу не пити і не курити деякий час. Але проходить час і я знову зриваюся. Вже о шостій годині ранку напиваюся і так продовжую доти, доки відчуваю, що вже все — помираю, тоді знову відкриваю Біблію. Одного разу півтора року не вживав алкоголю! Я переконався, що читання Біблії мені дає спокій. Якби не це, я вже б давно здох.

Євген, 37 років, працівник ринку.

— Щоб отримати спокій, треба померти... Згідно тлумачного словника це означає стан тиші, відпочинку, відсутність занепокоєння, хвилювання. Стану абсолютного спокою досягти неможливо. Це може бути лише після смерті — не випадково мертву людину називають покійником. На жаль, наше земне життя все більше підвладне занепокоєнню, чим далі, тим все більше різноманітних хвилювань навколо людини і, на ще більший жаль, — всередині самої людини. Тому, щоб надбати спокій, треба померти.

Учитель, 42 років, м. Миргород.

— Де ж ти знайдеш спокій, якщо таке життя? Скрізь одна «нервотрєпка»? Якби була нормальна робота, гроші, здоров'я, тоді б усе наладилося. Тоді б я не нервувалася і мала спокій. А то стою тут на холоді. Який в біса спокій?!

Люба, 50 років, продавець квітів, м. Миргород.

— Господь через молитву й читання Слова Божого утішає й дає надію, і Його святий мир — найдорогоцінніше, що може наповнювати й підтримувати мене. Це перевірено часом!

Наталія, 27 років, християнка, м. Мінськ.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ТЕРОР

Заздалегідь попереджую: у цій статті я буду критикувати своїх колег. Хтось вважає це лицарством, хтось — поганим тоном, ще для когось — це зведення рахунків, а то й грубий піар. Але я все-таки наважуся.

Вважаю, що фраза, винесена у заголовок, — не просто вдалий літературний прийом, на який хочу зловити читача. А розумію її буквально. Без усяких переносних значень чи гіпербол. Ми живемо (у прямому розумінні слова) в стані інформаційного терору. Він більш небезпечний, аніж несподівані атаки терористів у метро, літаках, поїздах чи у театрах.

Якщо всі терористичні атаки є локальними, то цей набув світового масштабу. Чим же він страшний?

Найголовніша мета будь-якого терориста — нагнати страху і змусити жертву виконати його умови. Яким способом він це чинить, залежить від власної фантазії та здібностей самого терориста. За людьми, які влаштовують подібні атаки, полюють найкращі підрозділи поліції та спецслужб, але інформаційні терористи працюють відкрито, ба, навіть з благословення та під прикриттям отих всіх спецслужб.

Життя сучасної людини неможливо уявити без інформації. Вона потрібна працівникові будь-якої галузі. І небезпідставно вважається, що це найцінніший товар. А якщо це товар, його потрібно вдосконалювати, його потрібно вміло піднести покупцю. Тому-то нині так активно та високопрофесійно над цим працюють мільйони представників журналістської та навколожурналістської братії. І нерідко, а точніше в переважній більшості, роблять вони це, м'яко кажучи, далеко не чистими засобами.

Чи можна уявити сьогодні інформаційну передачу без сюжетів, які наганяють жах, тривогу, неспокій, невпевненість? Погодьтеся, що ні. Землетруси, цунамі, пожежі,

катастрофи, військові сутички, вбивства, політична нестабільність є обов'язковим атрибутом будь-якого блоку новин. «Але ж це правда» —

скажете ви! Так, правда. Але чи задумувалися ви над тим, з яким настроєм вимикаєте телевізор, радіо, відкладаєте прочитану газету чи закриваєте інтернет-сторінку? Чого у вас більше залишається в душі: оптимізму чи тривоги? Що саме ви завтра будете обговорювати з колегами та знайоми-

ми: успіхи харчової промисловості чи чергову сенсацію з рубрики пригод та катаклізмів? Стан сучасної людини, яка живе у подібному вирі інформації, можна висловити одним словом — неспокій. Неспокій за себе, за завтрашній день, за своїх дітей. Бачачи всі негативні прояви життя та природи, нам мимоволі хочеться щось змінити, кудись утекти. А куди ж ти втечеш? От і доводиться постійно ходити під дамокловим мечем страху та тривоги.

Можливо, навіть самі журналісти не усвідомлюють того, що вони стали знаряддям у масштабній терористичній атаці на суспільство. Біблія називає головного терориста людства: диявол. Саме він за-

цікавлений у тому, щоб усі люди жили у страсі. Він створює усі ці проблеми на землі, щоб потім розтиражувати їх у теле-, радіо новинах, у газетах та журналах. А коли люди живуть у постійному страсі, то цей страх з часом переростає у паніку. А людина в паніці стає

некерованою, не може тверезо оцінювати дійсність, вона стає сліпим знаряддям у руках сатани.

Як це не гірко, але подібним наганням страху займаються і християнські журналісти. Вони наполегливо вишукують серед маси інформації таку, в якій найбільше жахів. Нерідко можна прочитати у християнських виданнях такі собі апокаліпсичні «страшилки», на яких потім будуються проповіді. Такі любителі «смаженого» аж руки потирають, коли десь щось стається: от, мовляв, правду Біблія каже...

Даруйте, а що ж каже Біблія?

А от Біблія, хоча і чимало каже про тривожний, непростий та жорстокий час перед другим приходом Христа, є напрочуд оптимістичною книгою. Ісус Христос, Якому належить чимало висловлювань про ті останні часи, насправді прийшов у цей світ, щоб дати людям надію, не залякати кадрами небесними, а потішити: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим, проповідувати полоненим визволення, незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання» (Лук. 4:18); «Прийдіть до Мене, усі стомлені та обтяжені, — і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і знайдете спокій душам своїм» (Мт. 11:28-28). Головною темою Його повчань та проповідей була саме віра та надія, Царство небесне, громадянином якого можна стати вже тут, на землі. Він Сам, будучи Любов'ю, хоче дати цю любов кожному, хто її прагне. А «любов удосконалюється з нами так, що ми маємо відвагу на день судний, бо який Він, такі й ми на цім світі. Страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку. Хто ж боїться,

той не досконалий в любові» (1 Ів. 4:17-18).

Тому наше завдання — не лише жити серед цього тривожного світу спокійно, але й нести цей спокій неспокійним людям. Це не означає, що ми не повинні і згадувати про оті неприємні, тривожні новини, які немов лавина сунуть на нас з екранів телевізорів та зі сторінок газет. Ми просто не повинні надто акцентувати на них увагу, а знаходити заспокоєння в Бозі і тим самим подавати добрий приклад оточуючим.

Христос перед Своїми стражданнями виголосив знамениту проповідь-пророцтво про те, що має статися перед кінцем всього. І багато хто не бачить у ній головної думки, зосереджуючись на страшних ознаках, які чекають людство. А там, як підсумок усього сказаного, Ісус каже до Своїх вірних: «Пильнуйте і будьте готові!» Отже, Бог відкрив їм це для того, щоб пильнувати за собою і бути постійно готовими до зустрічі Свого Спасителя. А чи можна боятися зустрічі з особою, якій довіряєш, яку любиш, яку чекаєш? Боїться лише той, хто не готовий.

Звичайно, нам не уникнути тієї страшної інформації, яка щодня лине на нас. Але вона не повинна заволодіти нашим розумом, нашим серцем і нашим духом. Ми не повинні впадати в паніку, а правильно реагувати на події, що відбуваються навколо нас. Бо й Сам Бог інформує нас про ті нелегкі часи, давши книгу Об'явлення. Але знову ж таки, Він дав її не для залякування, а для того, щоб той, хто «читає, слухає і додержує слово цього пророцтва», був Блаженним! (Об. 1:3) Тому блаженні ми, коли інформаційний терор сатани не похитає нашої віри, а, навпаки, зміцнить наше серце, і ми, дивлячись на навколишні події, кажемо: «Прийди, Господи Ісусе» (Об. 22:20).

Юрій ВАВРИНЮК

➡ — Спокій можна знайти тільки тоді, коли ти знаєш Бога. Інше питання — як довідатися, чи знаєш ти Господа так, як слід? Це важко. Напевно, якщо ти на 100% упевнений, що є милість, незважаючи ні на які твої гріхи, є доброта Бога, то тоді Його доброта веде тебе до покаєння (тобто зміни) і ти живеш у мирі й спокої Божому, тебе не хвилюють негаразди цього світу, суєта, робота тощо. Ти знаєш, що Бог з тобою, і не важливо, що відбувається — може, ти в проблемах, грошей не вистачає тощо. Але ти вірний Богові у своєму житті, у своїх справах, і ти благословенний. Звичайно, легко так говорити набагато важче так жити. Буває, приходить спокуса розчарування, хочеться плюнути на все...

Павло, 31 рік, інженер, м. Москва

— Тільки в Бозі я можу мати досконалий спокій. І коли вдома одна, з дітьми, і навіть якщо щось відбудеться непередбачене. Адже моє життя належить Господу... А Бог знає все про мене. І якщо щось відбувається, я знаю, що тим, хто любить Його, все сприяє на добро! Якщо немає спокою, то швидше за все серце стало далеченько від Того, у Кого є спокій. Довіряйте більше Богові, Він справді знає, як дати вашому серцю мир і спокій!

Тетяна, 30 років, м. Череповець, Росія.

— Істинний спокій (під цим словом я розумію мир у серці, відсутність страху, суєти й тривоги, упевненість у завтрашньому дні) можна знайти тільки в Бозі, під Його покровом. Спокій я знаходжу у своєму Господеві Ісусі Христі, а також у своїй помісній церкві, перебуваючи під духовною владою, яку наді мною поставив Бог. Я відчуваю спокій, коли знаю, що перебуваю у волі Божій, живу у святості і якщо навіть умру, то потраплю на Небеса.

Софія, 24 роки, Київ.

СТРАХ ЖАХЛИВИШІЙ ВІД ГРИПУ

Пам'ятаєте, що писала і говорила уся преса, коли з'явився СНІД? Що зараз ми всі помremo і що це розплата за наше гріхове життя. Потім про СНІД якось призабули, хоча він нікуди не подівся. Але з'явилися африканські лихоманки. Незабаром виявилось, що ймовірність підхопити вірус Ебола надто мала. Тут досить доречно підійшла атипова пневмонія. Людство ожило: ага, цього разу нікому не врятуватися. Але пневмонія полютувала і пішла. І ось — пташиний грип. І знову нас переконують, що вакцини стовідсотково не буде, і взагалі, людство доживає останні дні.

Існує багато сценаріїв розвитку людства. Одним з найживучіших є сценарій апокаліпсису, який за впливом на нашу свідомість є наймогутнішим. Він прозорий і зрозумілий: людство накопичило стільки гріхів, що рано чи пізно настане день, коли доведеться платити за рахунком. Кожне століття малює тут свої орнаменти. Ось усього кілька сотень років назад ми боялися відьом і чортів. У середині двадцятого століття суттю жаху стали атомні бомби. І те, що сьогодні людство з таким нетерпінням очікує біологічної диверсії проти себе, улюбленого, цілком зрозуміло. Був страшним атомний гриб — тепер страшний пташиний грип. Проскочимо цю загрозу — стовідсотково знайдемо якусь іншу. Адже нам не важливо чого боятися — важливо просто боятися.

І ні СНІД, ні лихоманка, ні грип (пташиний чи не пташиний) тут ні до чого. Людство

просто чекає смерті і в кожному новому незрозумілому біологічному агенті шукає матеріалізації цього страху. Хто, поклавши руку на серце, може сказати, що знає все про СНІД? А хто з вичерпною точністю пояснить, що таке пташиний грип? Але всі бачать: цим інфікуються, від цього помирають. А коли так — раптом цей вірус і є те, від чого завтра помру я сам і від чого всі ми скоро помremo?

Страх смерті породжує епідемію набагато сильнішу, ніж будь-які фізичні чи біологічні деструктори. Це — паніка. А вона — і про це вам скажуть багато психологів — поширюється за класичними законами епідемії: нею заражаються. Коли ви ведете діалог із конкретним експертом, який озвучує страхітливі цифри жертв майбутньої пандемії, то можете сприйняти його точку зору, а можете і відкинути. Але коли самі станете частиною панікуючого натовпу, ви

не зможете нічого заперечити. Паніка — унікальний механізм натовпотворення. Більш страшного механізму, який би перетворював людину в робота, мабуть, не знайти.

Панікуючі часто говорять: ми нічого такого не хотіли — лише насторожити і проінформувати. Але, вибачте, якщо після двох-трьох публікацій і репортажів ви отримуєте натовп з очима, повними жаху, значить, не цього ви хотіли...

Професіонали, які маніпулюють масовою свідомістю, заперечать, мовляв, «так, ми посіяли страх, але це ціна питання. Інакше б ми не розбудили це сонне, безпечне людство». Не вірю. Проінформувати і насторожити ціною інфікування панікою, ціною знеособлення — це повний абсурд. Який смисл буде в твоїй настороженості, коли ти не будеш здатний відповідно діяти? А людина натовпу, як ви самі розумієте, навряд чи на таке здатна.

Так, дорого і небезпечно врешті-решт. Паніка, як не крути, — одна з найважчих форм стресу. Це масовий стрес. А сильний стрес, коли не знаходить виходу і не блокується, може привести до чого завгодно, включно до летального кінця. І без усякого пташиного грипу.

Смерть від страху смерті — не дуже почесний вихід. Пташки пташками, але ж ми повинні поводитися, як люди...

Олександр АСМОЛОВ,
психолог, професор МДУ
«Огонек»,
www.ogoniok.com

НАПОВНИ ТРИВОЖНЕ СЕРЦЕ СПОКОЄМ

Я багато думала про тривожність, оскільки Господь працював наді мною саме в цьому напрямку. Тому, знайомлячись із жінками, я запитую в них, про що вони хвилюються. Ті відповідають: «Про все!» Ось список найбільш поширених причин для хвилювання.

Перше місце в ньому займає питання грошей.

Гроші. Як ми виплатимо наступну частину кредиту в цьому місяці? Чи зможу я оплатити навчання своїх дітей в університеті? Як купити машину?

Материнство. Чи зможу я мати дитину? Чи я стану для неї хорошою матір'ю? Чи будуть мої діти мене засмучувати так, як я засмучувала своїх батьків?

Шлюб. Чи вийду я коли-небудь заміж? Чи витримає мій шлюб випробування; чи буде він життєздатним? Чи буде мій чоловік вірним мені?

Здоров'я. А чи не захворію я або той, кого я люблю, на рак чи іншу страшну хворобу?

Робота. Працювати чи бути домогосподаркою? Якщо я буду працювати, то чи не втрачу я свою роботу?

Вага. В купальнику я дійсно така товста, як мені здається?

Небезпеки. А раптом мене зґвалтують? Чи нападуть на мою дитину? А, може, поїзд зійде з рейок?

І коли я запитую жінок, чому хвилюються, то вони вказують три причини:

- цей світ некерований;
- я не можу проконтролювати свою сім'ю;
- мені непідвладне життя.

Але коли ми хвилюємося, то тим самим кажемо Богові: «Ти безсилий». Якщо ми постійно тривожимося, то наша віра ослабла. Нам хочеться мати глибоку віру, і в той же

час слово «тривожність» стає нашим другим «я». Ми знаємо, які муки приносять нам його обійми. Ми знаємо, як маленький струмінь страху поступово вимиває цілий канал, в який стікається й решта думок. Ми знаємо, що тривоги руйнують наше життя, та все одно тривожимося про те, що може трапитися з нами.

Один чоловік, шукаючи вирішення проблеми тривожності, почав записувати всі свої переживання. Як виявилось, у 40% випадків він тривожився про те, що, ймовірно, ніколи не станеться; 30% — про рішення, яких вже не можна змінити; 12% — про ставлення до нього інших людей і 10% — про здоров'я. І в результаті він зробив висновок, що в його житті є лише 8% справжніх тривог.

Головною рисою тривоги є, ймовірно, її абсолютне безсилля. Тривожність ніколи не змінює нічого, окрім людини, якою вона володіє. В історії немає жодного випадку, щоб тривога відвернула нещастя. Тривога не здолає урагану, не переможе засухи, не відверне ні аварії літака, ні падіння з велосипеда. Через хвилювання батьків жоден підліток не перестане пропускати заняття чи пробувати наркотики. Жодного серцевого нападу не уникнути з допомогою тривожності (швидше, навпаки).

Скільки годин і днів свого життя ми провели в

тривозі про те, над чим не маємо влади, про те, що ніколи не станеться? Та якщо ми тривожимося про можливе нещастя, то, без сумніву, наносимо більше шкоди своєму тілу, душі та духові, ніж саме нещастя.

Життя сповнене проблем. Але в нас є вибір: продовжувати хвилюватися чи довіритися Тому, Хто гідний довіри. Можливо, ви ніколи не чули про людину на ім'я Тітедіос Америкос, але саме він може стати добрим прикладом для нас. Тітедіос — це його справжнє ім'я, друга його частина — Америкос — складається з грецького слова «хвилюватися» і префікса, що має значення «ні» чи «ніколи». Напевно, Тітедіос був людиною, котра дуже тривожилася, але, повіривши у Христа, він навчився Довіряти Йому і перестав хвилюватися. Саме тому його назвали «Тітедіос, котрий ніколи не хвилюється». І мені дуже б хотілося, щоб до нашого з тобою імені теж додалися ці слова — «котрий ніколи не хвилюється».

Лінда ДІЛЛОУ

ЯК ПЕРЕМОГТИ СТРАХ?

*«Ніщо так не забирає
присутність Духу
у людини, як боягузтво і
смерть».*

Ернст Хемінгуей

Кожен знає, що таке страх. Він під корінь рубає всі починання, підриває впевненість, змушує хитрувати та обманювати. Іноді ми здаємося, навіть не вступаючи у битву зі страхами. Боятися можна чого завгодно. Зазвичай страхи мучать нас увечері чи вночі. Ми перевертаємося в ліжку з боку на бік, п'ємо валер'янку, доводячи в думках ситуацію до логічного кінця. І уявляємо найгірший розвиток подій...

Думками про те, що таке страх, які його наслідки і як боротися з ним, ділиться Зоя Зінов'єва, керівник служби «Звільнення».

Що таке страх?

Страх — це сильна тривога, тривожний стан душі від ляку, реальної чи уявної біди. Біблійний словник Брокгауза описує страх як «стиснення серця», «скорбота». Звичайна людина, напевне, сказала б, що страх — це реакція на щось, що викликає небезпеку.

Різновиди страху

Різновидів страху багато. Їх можна поділити на дві категорії: природний та надприродний.

Природний — це інстинкт самозбереження. Про нього написано у Біблії: «Мудрий бачить лихе — і ховається, а безумні йдуть — і караються» (Пр. 27:12). Природний страх стримує нас від видимих небезпек. Це усвідомлення і почуття відповідальності за своє життя.

Надприродний страх ділиться на два види: Божий та диявольський.

Страх Господній — це страх

згрішити, який переростає у рішучість порвати з гріховним життям. Під впливом Божого страху людина починає виконувати Божі заповіді: «Страх Господній — лихе ненавидіти» (Пр. 8:13).

Диявольський страх — це виснажливе почуття, яке плутає та паралізує думки, дії, волю. Страх наповнює уяву негативними картинами і змушує вірити в них. «Бо страх, що я жахався, — до мене прибув, і чого я боявся — прийшло те мені...» (Йов 3:25). Це інструмент сатани, яким той утримує нас у рабстві людських думок. Ми боїмося, що про нас скажуть люди, вистачить чи ні грошей до зарплатні... Вчені опитали лише 500 людей і виявили близько 7 тисяч різновидів страху. Багато з них описані у Біблії: страх перед майбутнім (1 М. 21:17);

перед небезпекою (Дії 27:17-29); перед невідомістю (Лук. 9:34:35).

Головна частина страхів формується у дитинстві. Вони можуть увійти в дитину ще до народження чи під час народження. Часто мами, не задумуючись про наслідки, виголошують негативні фрази чи лякають дітей. Потрібно берегти їх в дитинстві від душевних травм.

Наслідки страху

Наслідки страху різні — це душевні та фізичні хвороби, зруйнування віри. У людини пропадає апетит, сон, бажання будь-що робити. Можуть з'явитися болі в різних місцях тіла, що, у свою чергу, викликає підозру про наявність якогось хвороб, які в кінцевому результаті матеріалізуються, якщо вчасно не протистояти їм.

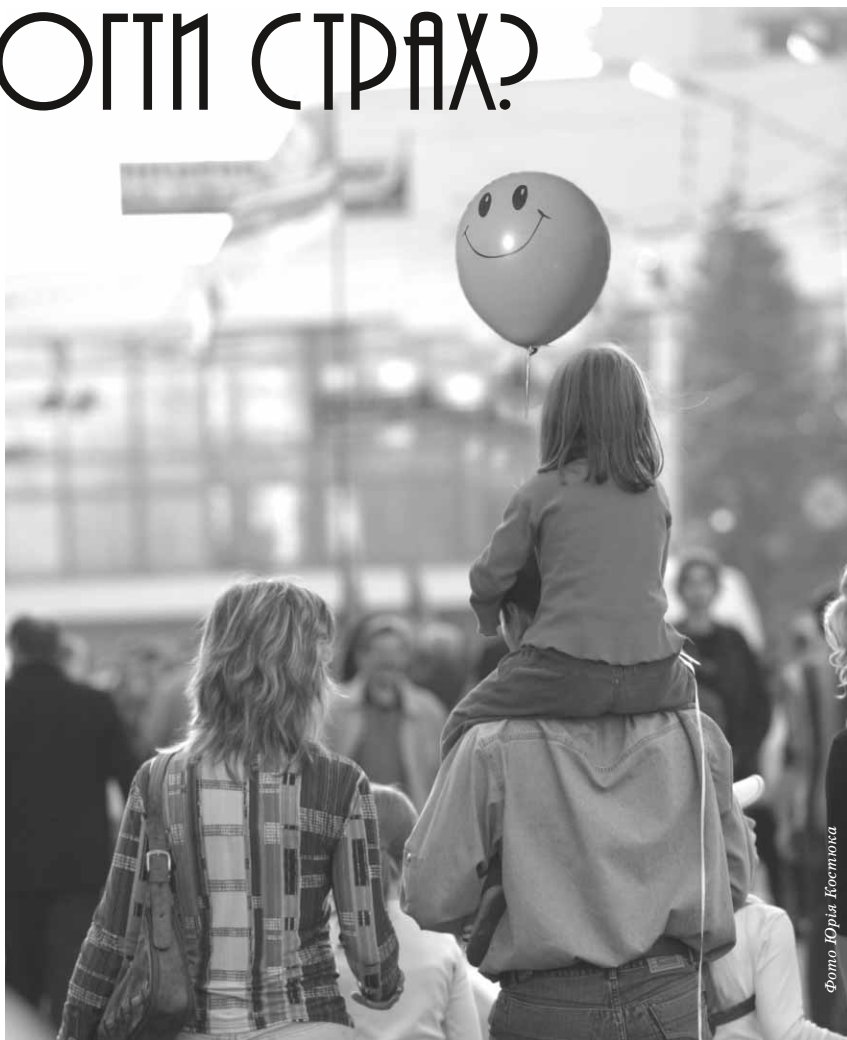

Фото Юрія Костюка

Звільнення від страху

Щоб звільнитися від страху, потрібно звернутися до душеопікуна або служителя церкви. Можна звернутися до лікаря, але пам'ятайте, що страх — це духовна сфера, а вона не піддається медичному впливові. Лікар може лише зняти деякі наслідки страху. Тому людина, яка одного разу потрапила до психіатричної лікарні, стає її постійним пацієнтом.

Як перебувати у перемозі над страхом

Давид говорив: «Уявляв я Господа перед собою постійно — я не буду захитаний!» (Пс. 15:8) Давид не захитався не тому, що постійно бачив перед собою видіння. А тому, що його усі почуття були наповнені реальністю присутності Бога, про яку сказав Сам Господь: «Не бійся, Я з тобою» (Іс. 41:10). Також сказано: «І ото Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Мт. 28:20). Запам'ятайте ці місця. Повторюйте їх для себе. Нехай увесь духовний світ чує, коли ви говорите Божі слова: «Не бійся, з тобою-бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі допоможу» (Іс. 41:10). (Див. Євр. 13:6; Іс. 12:2).

Молитовне спілкування з Богом — вбивча атмосфера для страху. Замість того, щоб панікувати, впадати в істеріку, залишайтеся в присутності Божій, і ви побачите речі у правильному світлі. Пам'ятайте, що Бог хоче через віру ввести вас у Свої плани, у Свою долю. Сатана ж через страх хоче ввести вас у свої руйнівні плани та зруйнувати вашу долю. І від вас залежить, кому ви віддаєте серце.

Можна порекомендувати молитися, використовуючи 90 псалом, який ще називають «Живою допомогою». Замість слів «ти, тобі», кажіть «я, мені» і приймайте вірою все для себе, що там написано.

Газета «Віфанія»

«Я — ПАСТИР ДОБРИЙ...»

«Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, — Твоє жезло й Твій посох — вони мене втішать!» (Пс. 23:4)

«Я — пастир добрий, а ви — вівці», — ці Ісусові слова були дуже зрозумілими для ізраїльтян, які розводили овець. Вони знали, що пастир турбується про своїх овець, і ті вівці, які тримаються поблизу свого пастуха, перебувають у безпеці. Деякі вівці та ягнята схильні відставати від отари. Це ті, які приносять пастиру найбільше клопоту. Він повинен весь час наглядати за ними й чекати їх. Як тільки він помічає непокірну вівцю, починає діяти: кладе камінь у пращу і пускає його з такою майстерністю, що він падає з іншого боку від вівці. Та лякається й повертається до пастуха, щоб він захистив її. Відстала вівця не усвідомлювала небезпеки, але камінь з пращі пастира був своєчасним попередженням.

Ісус — наш добрий Пастир — завжди турбується про тих, хто відстає. Він кличе й попереджає, а іноді змушений використовувати й пращу, та не для того, щоб завдати шкоду, а щоб змусити їх повернутися.

В Ізраїлі були й дикі звірі, тому пастух завжди був насторожі. І, щоб захистити свою отару, йому іноді доводилося боротися зі звіром. Пастир атакував його своїм жезлом, який був схожий на булаву. Жезл використовувався лише проти ворогів. І поки пастух тримав його у своїй руці, вівці могли бути спокійними. Саме тому Давид сказав: «Твоє жезло й Твій посох — вони мене втішать!»

Ізраїльська земля — це земля гір та долин. І часто пастухи змушені були водити свої отари нерівними шляхами. Особливо важко було ввечері, коли землю оповивав густий холодний туман. Вівці ковзали та спотикалися на нерівній каменистій стежці. Та, незважаючи ні на що, вони йдуть за пастухом, довіряючи своєму вірному проводирю. Слова з псалму ніби відображають потаємні думки овець: «Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені».

Наш добрий Пастир іноді проводить нас нерівними стежками. Іноді ми відчуваємо, що ніби промені сонця благословення не досягають нас, тому що високі скелі та густий туман закривають їх. Та не впадаймо у відчай. Навіть через біди та печалі Господь діє для блага тих, хто любить Його. Ми можемо не бачити шляху чітко, але поки чуємо Його голос — ми у безпеці.

Ауд БУЛЛ-ХАНСЕН

СКАЗАННЯ ПРО СТАРОГО ЛСОРУБА, БІЛОГО КОНЯ, ПРОКЛЯТТЯ ТА БЛАГОСЛОВЕННЯ

В невеличкому селі жив один старий чоловік. Він був бідним, але йому всі заздрили через прекрасного білого коня, якого він мав. Навіть король хотів би мати такий скарб. Люди пропонували за коня неймовірні гроші, але старий відмовлявся. «Цей кінь для мене — не просто кінь, — відповідав він. — Він як друг. Як можна продати друга? Він для мене не майно». Старий був бідний, і спокуса була великою, але він ніколи не погоджувався продати коня.

Одного ранку виявилось, що коня в стійлі немає. Все село пішло до дідуса. «Ти нерозумний, — насміхалися вони з нього, — ми ж казали тобі, що хтось колись та й украде твого коня. Ти бідний, як же ти сподівався вберегти таку чудову тварину? Краще б продав його. Міг же запросити будь-яку ціну. А тепер коня немає, і тобі залишається лише плакати над своїм горем».

Старий відповів: «Не спішіть з висновками. Зрозуміло лише, що коня немає у стійлі. Це все, що ми знаємо, решта — це здогадки. Звідки ви знаєте, що це горе? Як ви можете судити?»

Люди не здавалися: «Не пошивай нас у дурні! Може, ми й не філософи, але тут не потрібно філософствувати, щоб

зрозуміти, що сталося. Твого коня немає — це факт, і це твоє нещастя».

Старий заговорив знову: «Я знаю лише, що стійло порожнє і коня немає. Решта мені невідомо. Прокляття це чи благословення, сказати не можу. Ми бачимо лише частину з цілого. Хто може сказати, що буде потім?»

Жителі села сміялися. Вони завжди думали, що цей старий немудрий; бо інакше б продав того коня і жив би собі та й горя не знав. А він був бідним дроворубом, ледве-ледве перебивався з дня на день. Тепер зрозуміло: він просто божевільний.

Через два тижні кінь повернувся. Його не вкрали, він втік у ліс. Але повернувся він не сам, а привів із собою ще дюжину диких коней. І знову жителі села зібралися довкола дроворуба й казали: «Ти був правий. Ми сплутали благословення з прокляттям. Пробач нам».

Він відповів: «І знову ви заходите надто далеко. Скажіть лише, що кінь повернувся. Скажіть, що дюжина коней прийшла разом з ним, але не судіть. Звідки вам знати, благословення це чи прокляття? Ви бачите лише частину картини. Не знаючи всієї історії, як можна судити? Не кажіть,

що це благословення. Ніхто не знає. Я задоволений тим, що знаю. Невідоме мене не хвилює».

«Можливо, старий і правий», — сказали вони. Але десь у глибині душі все одно вважали, що він помиляється. Вони-то знають, що це благословення: кінь привів дванадцять диких коней! Трохи зусиль — і тварини приручені. Потім їх можна продати за великі гроші.

У дроворуба був син, єдиний син. Хлопець почав об'їжджати диких коней. Через кілька днів він упав з одного із них і зламав обидві ноги. І знову жителі села зібралися довкола старого і почали міркувати: «Ти був правий, дванадцять коней — це не благословення, це прокляття. Твій єдиний син зламав ноги,

і тепер ти залишився без помічника. І став біднішим, ніж раніше».

І знову старий відповів: «Не спішіть. Скажіть лишень, що мій син зламав обидві ноги. Хто знає, благословення це чи прокляття? Ніхто не знає. Ми бачимо лише частину цілого».

Через декілька тижнів країна вступила у війну з сусідньою державою. Всіх молодих чоловіків з села призвали в армію. І лише сина дроворуба не взяли, бо він був хворий. Ворог був сильний, і люди боялися, що більше ніколи не побачать своїх синів. І знову вони зібралися біля старого і плакали, бо їхніх синів послали на війну. «Ти був правий, — зі сльозами казали вони, — Бог знає, що ти правий. Ось доказ. Бог благословив твого сина — хоча у нього ноги зламані, але ж він з тобою. А наші сини пішли назавжди».

І знову старий чоловік їм відповів: «Чому ви так вирішили? Ніхто не знає. Можна лишень сказати: ваші сини пішли на війну, а мій — ні. Кому стане мудрості, щоб розпізнати, благословення це чи прокляття? Лише Бог знає».

Старий дроворуб був задоволений тим, що знає, і не хвилювався про те, чого зрозуміти не міг. І в цьому була запорука його спокою. Хочеш бути спокійним у випробуваннях та невизначеності? Прийми свою ситуацію, прийми те, чому Бог визначив статися у твоєму житті.

Фотоповідь

У пустелях нерідко бувають так звані «піщані бурі». Вітер, який вільно гуляє на кількасоткілометровій біговій доріжці, піднімає у повітря тонни піску і жене їх на величезні відстані. Коли людина потрапляє у таку стихію, вона фактично стає безпомічною. Пісок не просто відрізує її від світу, він проникає у найменші щілини, засипаючи всі порожнини. Для жителів пустелі це страшне лихо.

Страх також чимось подібний до цієї піщаної бурі. Він робить людину безпорадною, проникає дрібними піщинками в усі шпарини душі та розуму, паралізує волю та діяльність. Він може просто засипати людину і навіть призвести до смерті.

Але жителі піщаних дюн вміють розпізнавати наближення цього лиха і знають, як поводитися в таких випадках. Вони без паніки готують себе та своє житло для того, щоб перечекати бурю. Саме це і зберігає їх серед цього катаклізму.

Тому так важливо вміти розпізнавати наближення життєвих бур, готуватися до них і з Божою допомогою переносити їх.

25-27 липня

**в християнському таборі «Радість»,
що поблизу села Озеро
Ківерцівського району Волинської області,
відбудеться XV конференція
місії «Голос надії»,
девізом якої є слова
«Шукайте Господа й сили Його!»
Запрошуємо гостей
на це свято
та просимо молитися
за благословене проведення конференції.**

ОКРИЛЕНЕ ЖИТТЯ

*«...Коли б я мав крила,
немов та голубка, то я
полетів би й спочив».
Отож, помандрую
далеко, пробуватиму я
на пустині. Поспішу
собі, щоб утекти перед
вітром бурхливим та
бурею...»
(Пс. 54:7-9).*

Моління про крила старе, як людство. Наші душі створені, щоб «літати на крилах», і вони не задовольняються нічим, окрім польоту. Як орел, що народжений у неволі, але який відчуває у собі інстинкт літати і хвилюється у неволі, сам не розуміючи, чого він хвилюється, так і наші душі не можуть заспокоїтися на землі — вони прагнуть полетіти подалі від того, що тримає і що ув'язнює їх.

Цей неспокій є виявом пошуку звільнення від страждань. Ми часто не усвідомлюємо того, що єдиний шлях визволення — «знятися на крилах», і намагаємося «втекти на конях», як це робили ізраїльтяни (Єс. 30:16).

«Коні» — це зовнішні засоби, які, на нашу думку, мають принести полегшення: зміна обставин чи людська допомога. І ми сідаємо на них і намагаємося втекти від своїх бід та труднощів. Але всі зусилля даремні (і в цьому ми постійно переконуємося), бо душа наша створена не для того, щоб утікати на конях, а для того, щоб здійматися на крилах. А «коні» часто просто переносять нас, як ізраїльтян, з однієї біди в іншу. Птахи можуть уникнути тенет, що розставлені для них, якщо злетять досить високо. Так само й ду-

ша, що здійснюється увисі на крилах, завжди знайде вибавлення від того, що може їй зашкодити чи схвилювати її.

То що ж таке крила? Секрет міститься у словах: «ті, що покладаються на Господа». Тому ми можемо назвати їх покорою та довірою. Ці крила душі підіймуть нас на духовний рівень життя — у те життя, що «сховане з Христом у Бозі», життя, яке абсолютно не залежить від обставин, яке не можна заховати у клітку чи скувати кайданами. Окрилена душа живе за небесними мірками. Вона дивиться на всі життєві проблеми з небесних висот. І бачить їх зовсім не так, як та, що не може літати.

Якось я провела зиму в Лондоні і протягом трьох довгих місяців не бачила сонячного світла, бо темні хмари кіптяви висіли над містом, як пелена. Але я часто помічала, що над кіптявою сяяло сонце і декілька разів бачила птаха, що злітав над димом у ясне блакитне небо.

Все можливо для душі, що має крила. Вона перемагає світ вірою. Перемогти — означає піднятися над обставинами, а не жити під їх тиском. Наші душі створені, щоб жити у вищій атмосфері, тому ми задихаємося, коли перебуваємо внизу, наш зір викривляється,

якщо дивиться на предмети не згори. Тому наш Отець через різні обставини життя навчає нас літати. Коли орлиця-мати вчить своїх пташенят літати, то спочатку робить гніздо незручним, а потім, коли малята покидають його, зіштовхує їх зі скелі, щоб вони почали самостійний політ. Правда, коли малятам важко, то вона підхоплює їх на свої крила. Так само чинить і Бог. Він тривожить наші зручні гніздечка і виштовхує нас на самий край так, щоб ми просто були змушені використовувати свої крила, аби не розбитися. Дивіться на труднощі свого життя саме так, і ви почнете краще розуміти їх значення. Ваші крила почнуть розвиватися.

Коли ми так дивимося на життя, то можемо з вдячністю приймати кожне випробування, що змушує нас здіймати крила, бо лише в такий спосіб вони можуть стати могутніми і придатними для найвищих польотів. Якщо ж крил не використовувати, вони втрачають силу, і якщо б ніщо не змушувало нас літати, ми, можливо, у кінцевому результаті втратили б цю здатність.

Але, спитаєте ви, хіба немає перешкод для польоту, якщо сильні крила і душа намагається їх використати на повну силу? Так, птаха мо-

жуть посадити до клітки чи прив'язати мотузкою до землі або ж причепити до нього вантаж, що тягнутиме донизу, або ж він може потрапити до тенет птахолова. Й аналогічні перешкоди у духовному світі можуть зробити політ неможливим для душі доти, доки вона не буде звільнена від них Божою всемогутністю.

Є одна пастка птахолова, яка ловить дуже багато душ. Це пастка сумніву. Сумнів іноді може виглядати настільки правдивим, що віруючі заходять у цю пастку навіть не підозрюючи, що вони піймані і більше не можуть літати, тому що одне з наших крил — крило віри — стає абсолютно неспроможним. Але для того, щоб знятися у повітря, птахові, як і душі, потрібно два крила. А люди часто здійсмають у повітря одне крило покорі, не використовуючи при цьому віри. Вони махають цим крилом, докладаючи неймовірних зусиль, і не можуть зрозуміти, чому не злітають. Часто вони навіть не підозрюють, що їхнє друге крило бездіяльно висить поруч.

Погляньте на птаха, який намагається злетіти зі зламаним крилом, — і ви зрозумієте, як виглядає людина, котра робить подібні спроби.

Можливо, для декого пасткою птахолова є певний гріх. У такому разі з крилом віри, здається, все гаразд, а крило покорі висить без дії. Тоді політ, відповідно, теж не має сенсу.

Або, можливо, душа відчуває, що вона перебуває у в'язниці, з якої не може вийти й, відповідно, злетіти увись. Та жодні земні ґрати не зможуть стримати душу. Жодні високі стіни, жодні міцні засуви не можуть замкнути орла, якщо є вихід вгору. І жодні земні сили не втримають душу, якщо шлях, що веде вгору, вільний. Наші вороги можуть зводити довкола нас височенні мури, але вони не можуть звести муру між нами й Богом.

Якщо ми відчуваємо себе ув'язненими, то можемо бути певними, що не земне оточення є нашою в'язницею, бо крила душі з презирством дивляться на всі убогі земні засуви та стіни. Єдине, що дійсно може ув'язнити душу, — це те, що заважає їй злетіти угору. Писання свідчить, що наші беззаконня звели стіну між нами й Богом, і наші гріхи відвернули Боже обличчя від нас (Іс. 59:2). Тому, якщо душа ув'язнена через потурання якомусь гріху, який створив перепони між нами і Господом, ми не зможемо літати доти, доки гріх не відкинутий.

Буває коли людина не має свідомого гріха, але її душа підсвідомо прив'язана до чогось земного і тому марно намагається злетіти. Група молодих друзів у Норвегії якось сіла до човна, щоб поплавати. Вони сіли й почали веслувати, але човен не зрушив з місця. Друзі додали сили, але човен стояв на місці. Тоді один з них згадав, що човен був прив'язаний: «Не дивно, що ми не могли відплисти, — сказав він, — адже ми тягнули за собою весь європейський континент!» Так і наші душі часто бувають прив'язаними до життєвих справ. Та ми повинні звільнитися від цього.

Коли наш Господь намагався застерегти Своїх учнів від

цієї небезпеки, Він розповів їм притчу про великий обід, на який не прийшли ті, що були запрошені, бо їх тримали земні турботи. Один купив землю, інший — волів, а ще інший одружився, і вони вважали, що всьому цьому потрібно приділити певну увагу.

Жінки, воли чи земля, а то й набагато менше важливі речі можуть стати тими мотузками чи вантажем, що не дають душі злетіти. Тож відріжмо усі мотузки, заберімо всі перешкоди, щоб наша душа не була обмежена і, як орел, могла б злетіти увись, до небес в Ісусі Христі.

Не думайте, що під польотом я маю на увазі якісь радісні почуття або піднятий настрій. Існує ще й політ почуттів, котрий не є справжнім польотом. Такий політ схожий на політ пір'їни, що злітає вгору від сильного вітру і знову падає донизу, коли стихає вітер. Політ, про який я кажу, це політ віри, а не настрою. Він може супроводжуватися радісними почуттями, але не базується на них. Його основою є лише повне підкорення і абсолютна віра. Бо істинна обітниця: «Ті, що сподіваються на Господа, піднімуть крила, як орли».

Ганна ВІТАЛ СМІТ

МОРОК РОЗБИТОГО СЕРЦЯ

Макс ЛУКАДО

Морок розбитого серця... Це — густий туман. У ньому, як у темниці, зачинена душа, якій так нелегко визволитися. Туман, де губляться усі звуки. Туман, який заступає сонце і провіщає пільму. Це — грозова хмара, що не зважає ні на час, ні на людей. Депресія, зневіра духу, розчарування, сумнів — все вказує на її жахливу присутність.

Морок розбитого серця змінює орієнтири нашого життя. Ми гірше бачимо дорогу. Вмикайте світло. Протирайте вітрове скло. Зменшуйте швидкість. Робіть все, що загодно, — нічого не допомагає. Коли вас оточує туман, видимість обмежується, і, здається, завтра ніколи не настане. Коли густа темрява огорнула вас, найщиріші слова допомоги та надії здаються просто порожніми фразами.

Якщо вас коли-небудь зрадив друг, ви знаєте, що я маю на увазі. Якщо вас залишив чоловік чи дружина, чи батьки покинули вас, ви бачили цю темряву. Якщо ви коли-небудь кидали жменю землі

на домовину коханої людини чи не відходили від постелі хворого, дорогої вам істоти, ви вже знаєте цю грозову хмару.

І якщо ви опинялися у цьому мороці чи він оточує вас і зараз, можете бути впевнені лише в одному — ви не одні. Навіть найбільш відважні морські вовки втрачали душевну рівновагу перед цим несподіваним мороком. Один комічний актор сказав: «Якби розбиті серця можна було використовувати для комерційної реклами, нас усіх показували б по телебаченню».

Пригадайте останні два-три місяці. Як багато розбитих сердець ви зустрічали? Свідком скількох зраних душ ви були? Скільки трагічних історій ви прочитали?

Мої власні спогади вражають мене самого.

Жінка, яка втратила чоловіка в безглуздій автомобільній катастрофі.

Миловидна мати трьох дітей, яку залишив чоловік.

Дитя, яке загинуло під колесами автомобіля, коли ви

ходило зі шкільного автобуса. (Це сталося на очах у матері, яка чекала дитину зі школи).

Батьки, які знайшли свого сина-підлітка мертвим в лісі недалеко від дому. Син повісився на власному паскові.

Цей список можна було б продовжувати, чи не так?

Трагедії, що несуть морок. Як вони засліплюють нас і розбивають наші мрії! Залиште будь-які надії вплинути на світ! Облиште наміри змінити суспільство! Розпрощайтеся з будь-якими планами перемістити гори! Забудьте про все це! Хто-небудь, просто допоможіть пережити цю ніч!

Мука розбитого серця!

Але побудьте зі мною ще мить, щоб стати свідками, можливо, найбільш моторошної ночі в історії. Сцена дуже проста. Ви її швидко впізнаєте.

Сад старих олив. Скеляста земля. Низька кам'яна загорожа. І темна, темна ніч.

А тепер уважно придивіться до цієї картини. Пильно гляньте крізь густе листя. Бачите цю самотню постать? Бачите цього чоловіка? Що він

робить? Він упав долі. Обличчя, на якому змішалися земля і сльози. Кулаки, що б'ють тверду землю. Широко розплющені очі, онімілі від жаху. Волосся, скуйовджене від солоного поту. Що це? Кров на скронях?!

Це Ісус. Ісус у саду в Гефсиманії. Може, ви бачили класичний портрет Христа в цьому саду? Він схилив коліна біля великої скелі. У білосніжній мантиї. Руки смиренно складені в молитві. Вираз спокою на обличчі. Над головою німб. Місячний промінь освітлює Його золотаво-каштанове волосся.

Розумієте, я не художник, але можу сказати вам одне. Людина, яка малювала цю картину, не брала за основу Євангеліє від Марка. Зверніть увагу, як пише євангеліст про цю повну страждання ніч: «І приходять вони до місцевості, на ім'я Гефсиманія, і каже Він учням Своїм: «Посидьте ви тут, поки Я помолюся». І, взявши з Собою Петра, і Якова та Івана, Він зачав сумувати й тужити... І сказав Він до них: «Обгорнена сумом смертельним душа Моя! Залишіться тут і пильнуйте!» І Він відійшов трохи далі, припав до землі, та й благав, щоб, як можна, минула Його ця година. І благав Він: «Авва-Отче, — Тобі все можливе: пронеси мимо Мене цю чашу!.. А проте, — не чого хочу Я, але чого Ти...» І вернувся, і знайшов їх, що спали, та й каже Петрові: «Симоне, спиш ти? Однієї години не зміг попилнувати? Пильнуйте й молитесь, щоб не впасти в спокусу, — бадьорий бо дух, але немічне тіло!» (Мр. 14:32-38).

Вдумайтесь у ці фрази: «зачав сумувати й тужити»; «обгор-

нена сумом смертельним душа Моя»; «відійшов трохи далі, припав до землі».

Чи схоже це на картину святого Ісуса, що відпочиває на долоні Господній? Навряд чи. Для написання цієї сцени Марк використав чорні фарби. Ми бачимо Ісуса стражденого, напруженого, в боротьбі зі страхом, Який пам'ятає про обставини, Який чекає втіхи та підтримки. Ми бачимо «страдника, Якого люди покинули» (Іс. 53:3).

Ми бачимо Його у мороці розбитого серця.

Автор Послання до євреїв пізніше писав: «Він за днів тіла Свого з голосінням великим та сльозами приніс був благання й молитви до Того, Хто від смерті Його міг спасти» (5:7).

Господи, який портрет! Ісус у стражданні. Ісус на порозі смерті. Ісус покритий не плащем святості, а людських почуттів...

Наступного разу, коли морок поглине вас, правильніше буде згадати Ісуса в саду. Наступного разу, коли вам буде здаватися, що вас ніхто не розуміє, перечитайте 14 розділ Євангелії від Марка. Якщо наступного разу жалість до

себе буде переконувати, що вас ніхто не любить, зробіть візит у Гефсиманію. Наступного разу, коли вам захочеться дізнатися, чи дійсно Господь відчуває біль, якого надто багато на цій запиленій планеті, послухайте, як Він молиться серед старих олив.

Знаєте, що я думаю? Побачивши Бога отаким, зі здивуванням дивився на власні страждання. Ісус ніколи не був більш людиноподібним, аніж того часу. Господь ніколи не був ближче до вас, аніж тоді, коли страждав. Ніколи перевтілення не було настільки повним, як у тому саду.

А в результаті час, проведений у мороці страждання, можливо, — найбільший дар нашого Спасителя. Якщо правда, що у муках Бог найбільше всього схожий на людину, то, може, в нашому стражданні ми побачимо Бога таким, яким Його ніколи до цього не бачили.

Наступного разу, коли вас покличе страждання, будьте уважнішими. Може це саме та мить, коли ви найближче до Бога. Дивіться пильніше. Безперечно, морок розітне руку, простягнута для того, щоб вивести вас із туману.

НЕПРАВДИВІ ЦІННОСТІ

Чому багато дітей сьогодні невпевнені в собі і страждають від низької самооцінки?

Цей стан може виражатися в замкнутості чи, навпаки, в надмірній, показовій активності та агресивності. Причина в тому, що людство виробило хибну систему цінностей, яка безпощадно руйнує в людях почуття власної гідності.

Низька самооцінка формується тоді, коли добрі риси, якими володіє особистість, не цінуються, а важливим і необхідним вважається те, чого неможливо досягнути. Давайте оглянемося навколо і подивимося, яких цінностей дотримуємось у своєму житті.

Матеріалізм

Це саме те, на що акцентує нашу увагу телевізійна реклама. Майже кожен рекламний ролик переконує у тому, що для повного щастя нам не вистачає ще однієї речі. Звичайно, реклама обманює, і більшість з нас це відчуває, але все одно намагаємося купувати все більше і більше престижних речей. Наші діти бачать, на що ми витрачаємо гроші, чують, чим хваляться їхні шкільні друзі, зауважують наші хвилювання через нестачу грошей і відсутності чогось, і їхня самооцінка починає дуже рано формуватися під впливом речей, якими вони володіють: велосипедів, одягу, комп'ютерних ігор і кишенькових грошей. Якщо в них цього немає, вони починають почувати себе нічого не вартими людьми. Навіть коли у них все це є, вони помічають, що в когось більше грошей, у когось сучасніший велосипед, хтось краще одягається і т. д., і все одно відчувають себе обділеними. Неможливо боротися з матеріалізмом, якщо ви не відкинете його як особливу цінність.

Бути багатим — зовсім не гріх. Гріх — коли багатство стає основним критерієм самооцінки. Деякі з найблагочестивіших персонажів Біблії були досить багатими людьми: Авраам, Йосип, Давид і багато інших. Але їхня самооцінка базувалася на вірі в Бога, мудрості і хороших рисах характеру. Апостол Павло бачив у своєму житті і багатство, і бідність, але він « навчився бути задоволеним із того, що маю... мати достаток і бути в недостаті » (Фил. 4:11, 12). Навчився тому, що відкинув обманливу цінність любові до речей.

Зовнішність

Інша фальшива цінність, яка найчастіше зустрічається у світі, — це надмірна увага до власної зовнішності. Діти рано вчаться формувати самооцінку, базуючись на зовнішньому вигляді. Але коли ваша донька зовнішньо приваблива, завжди знайдеться дівчинка з більш гарним обличчям і фігурою. Та, як правило, чим привабливіша людина зовні, тим більше вона здатна до внутрішнього самознищення. Але як би все змінилось, коли б батьки в першу чергу спонукували дитину до хорошої поведінки і характеру. Характер і поведінка піддаються виправленню, а вроджені фізичні дані, як правило, ні.

Деякі діти (а також і дорослі) відчувають до Бога образ за те, що Він зробив їх не такими, якими б їм хотілося себе бачити. Але нам слід усвідомлювати, що Бог створив нас такими, якими ми є, тому що Він знає, що наша зовнішність — якою б вона не була — відіграє важливу роль у плані, який Він задумав стосовно нашого життя. Ніхто не розумніший за Бога, Бог не помиляється. З іншого боку, ми повинні докладати максимум зусиль, піклуючись про те, що нам довірено. Як правило, ми можемо змінити ситуацію з надлишковою вагою. Наш одяг, навіть коли він недорогий, має бути підібраний зі смаком і бути акуратним. Ми можемо навчити наших дітей виправляти у зовнішньому вигляді те, що піддається виправленню, а решту приймати як частину Божого плану.

Освіта

Ми правильно робимо, коли хвалимо дітей за хороші результати у школі, адже треба всіляко допомагати в тому, щоб вони отримали освіту, яка б сприяла розвитку Богом даних талантів. Але це зовсім не значить, що після багаторічного навчання в коледжі лю-

дина стає більш достойною в очах Божих. І це не значить, що той, хто з певних причин не зміг отримати освіти, є менш достойним.

Батьки одного юнака дуже хотіли, щоб їхній син став лікарем, навіть після того, як він провалив вступний іспит з біології. Це призвело до того, що в хлопця сформувався низький рівень самооцінки і він все своє життя почувався невдахою. Як і у випадку з благополуччям, немає нічого поганого в тому, щоб мати високий рівень освіченості і розумових можливостей, але тільки при умові, що людина не руйнується в процесі навчання чи не терпить збитків у психологічному плані, намагаючись досягнути того, що для неї є просто неможливим.

Що ж може зробити батько, у якого немає чарівної палички, який не може миттєво обдарувати свою дитину красою чи багатством? Наша праця не в тому, щоб захистити дитину

від усіх образ. Її потрібно підготувати до неминучих випробувань і навчити бути вищим від цих образ. Ваша дитина повинна вміти адекватно вести себе навіть у тих ситуаціях, коли життя до неї не справедливе. Іншими словами, ми можемо навчити своїх дочок і синів безболісно реагувати на відсутність у них тих фальшивих цінностей, які виробило суспільство, і не дозволяти словам і вчинкам інших людей руйнувати психіку наших дітей.

Багато чого залежить від особистого прикладу. Коли головною метою вашого життя є духовна, а не матеріальна сторона, якщо ви з посмішкою сприймаєте власні недоліки і помилки, це буде добрим прикладом для вашої дитини протягом усього її життя і допоможе боротися з будь-якими проблемами. Навчайте дитину з посмішкою ставитися до невдач.

www.sokrsokr.net

Половина українців вважають себе сьогодні щасливими

За даними Київського міжнародного інституту соціології (КМІС), який восени минулого року досліджував питання: «Хто щасливий в Україні?», щаслива людина має бути такою: «молодий (до 30-ти років) міський житель, що має середню освіту, працюючий, такий, що має середній рівень матеріального достатку, переважно здоровий, одружений».

Дослідження КМІС показало, що 23% населення впевнено назвало себе щасливими людьми. А ще 29% — швидше щасливими, ніж нещасливими. Загалом щасливців і майже щасливців в країні більше половини. У 2001 році таких людей було лише 38%.

Соціологи стверджують, що найважливішою деталлю щастя по-українськи є саме сім'я і особисте (інтимне) життя. Після цього йдуть здоров'я і рівень матеріальної забезпеченості. Зате, як зі здивуванням відзначають у КМІС, в Україні, на відміну від інших країн, робота не має великого впливу на рівень щастя — дев'яте місце за пріоритетністю. Можливо, припускають дослідники, винагорода за роботу в країні не відповідає вкладенням у неї зусиль і рівню соціальних потреб.

У 2006 році британський учений Едріан Уайт з університету Лестера провів дослідження, спробувавши визначити найщасливіші і найнещасніші країни в світі. Найщасливішими країнами, згідно даних цього дослідження, є Данія, Швейцарія та Австрія. Найнещасливішими — Бурунді, Зімбабве і Конго. У першу п'ятірку щасливих держав, за Уайтом, також потрапили Ісландія і Багамські острови. А в останній п'ятірці серед найменш щасливих, окрім країн Африки, опинилися Молдова (175-е місце) і Україна (174-е). Росія посіла 167-е місце.

Я належу до покоління, яке називають «діти війни». Зрозуміло, що історія війни, її події, які залишили слід у моїй долі, були предметом моєї цікавості протягом усього життя.

З 1967 до 1985 року, працюючи директором середньої школи у Тульській області, я був захоплений роботою групи вчителів-ентузіастів, які розгорнули дуже цікаву та плідну діяльність з вивчення подвигу народу в роки Великої Вітчизняної війни. Праця ця отримала високу оцінку не тільки з боку місцевих органів народної освіти, а й від заступника голови Союзу ветеранів, легендарного льотчика Олексія Маресьєва...

У 1992 році я, уже як пенсіонер, виїхав для проживання в Ізраїль. Здавалося б, що під попереднім життям підведено ризику. Нова країна, нова мова, інший спосіб мислення, інший світ. Але так тільки здавалося. В місті Петах-Тиква, де я оселився з сестрою та синами, пощастило нам познайомитися з жінкою, чие дивовижне життя нікого не може залишити байдужим. Є в її долі щось від героїнь біблійних передань...

Народилася Фаня Бас (Розенфельд) у 1922 році в єврейському містечкові Рафалівка, що на Волинському Поліссі. До 1939 року дівчина росла у заможній культурній

сім'ї. Її батько у молодості був учителем, після одруження взявся за бізнес, в якому досягнув чималих успіхів. Родина жила в єдиному у Рафалівці двохповерховому будинку.

У 1939 році в містечко увійшла Червона армія, яку єврейське населення зустріло хлібом-сіллю. Але велика сім'я «експлуататорів» була викинута на вулицю і підлягала виселенню в Сибір. З якихось причин висилка затрималася, а в 1941 році в Рафалівку увірвалися німці.

Через чотири місяці після свого приходу фашисти організували у сусідній Новій Рафалівці гетто, куди загнали євреїв зі всієї округи. Потрапила туди і родина Розенфельдів. Кожного тижня німці відправляли з гетто групи молодих чоловіків та жінок на роботу. 8 травня 1942 року у таку групу була зарахована і Фаня. У лісовому таборі вона зустріла свого чотирнадцятилітнього брата, який вийшов з гетто з попередньою бригадою і повинен був уже повертатися. Фаня вмовляла його затриматися, щоб повернутися разом і захопити побільше їжі, але він відказав, що заскучав за батьками. До цих пір Фаня не може дарувати собі, що не наполягла на своєму. Може, затримавшись у лісі, він би залишився живим.

Серед охоронців лісового

табору Фаня зустріла молодого українця, який добре знав її сім'ю ще до війни. Він розповів про намір німців знищити гетто і порадив утікати. Вночі люди з табору розбіглися, а Фаня пробралася в Рафалівку і заховалася в льосі під будинком аптекаря. Там разом з господарем та його дітьми провела ніч. Вдень у будинок зайшли німці і з їхніх розмов зрозуміла, що гетто ліквідоване, а його мешканці розстріляні на Баховій горі біля села Суховоля. Це сталося 15 травня 1942 року.

Із настанням темряви втікачі вибралися з підвалу і добравшись до лісу, розійшлися. Перед світанком Фаня попросила притулку в одного бідного селянина. Він виявився віруючим-баптистом і заховав її у льосі, де зберігалася картопля. Там вона пробула до суботи. Цього дня господар повідомив дівчині, що німці видали наказ, згідно якого, кожного, у домі кого знайдуть єврея, розстріляють разом із сім'єю. «Я шкодую, що так сталося, але не можу залишити тебе в себе, — сказав селянин. — На світанку переведу тебе через річку і ти іди в ліс». Він одягнув Фаню в селянський одяг, солом'яне взуття — і почалася її дворічна мандрівка лісами Волині...

Фаня згадує: «Вночі я прокрадалася до селянських хлі-

вів і ночувала там. Переходила від одного села до іншого. Їла лісові ягоди, залишки овочів на городах, просила у людей. Переодягнута у селянський одяг, я не була схожа на єврейку. В селах говорила, що наша хата згоріла і просила їжу для голодної родини. Якось випадково зустрілася у лісі з єврейською дівчинкою Беллою з Рафалівки, і стали ми поневірятися разом. Одного разу зустріли групу жінок. Одна з них впізнала нас і розповіла про загибель усієї моєї сім'ї. А от батьки Белли живі і ховаються у навколишніх селах. Ми знайшли їх, і Белла залишилася з ними у лісовому бункері».

Жінка продовжує: «Одного дня я попросилася на нічліг до одного селянина, який виявився віруючим-баптистом. Вночі мені приснився сон, що я тримаю у руках Біблію і читаю «Книгу пророків». Не пам'ятаю точно розділу, але зміст прочитаного полягав у тому, що потрібно йти до людей, застерігати їх від зла і направляти на путь істини й виправлення, попереджуючи, що ті, хто будуть уперті у гріхах, знищаться. Встала вранці і побачила на столі Біблію російською мовою. Почала шукати і швидко знайшла Книгу пророка Ісаї, яка приснилася мені вночі. Заїшов хазяїн і запитав, що я роблю. Я переказала йому свій сон. Прочитала рядки: «Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтеся!» Тоді цей чоловік відповів: «Господь з'явився тобі уві сні. Ти повинна виконати Його волю». Це було у неділю, і господар запропонував: «Сьогодні у нас молитовне зібрання, ти підеш з нами». Він дав мені святкове плаття своєї дочки, і ми пішли. Коли увійшли у приміщення, де віруючі зібралися на молитву, якась невідома сила охопила

мене. Я взяла Священну книгу і почала читати. Казала присутнім, що Всевишній жде їх, що вони повинні навернутися на стежку добра і справедливості».

Коли закінчилося зібрання, віруючі вирішили розмістити Фаню у більш безпечне місце, у дім Пилипа Конюха. У нього дівчина прожила декілька місяців. Пізніше вона дізналася, що Конюх — вуличне прізвисько Пилипа, його справжнє прізвище — Коцюбайло.

З тих пір Фаня почала ходити від села до села, говорила проповіді, читала Біблію на молитовних зібраннях віруючих. Вони давали їй одяг та їжу, які Фаня носила євреям, що ховалися по лісах. У цей час поширилася чутка, що німці знайшли у лісному бункері групу євреїв. За словами селян, їх вигнали роздягнутими на мороз і прив'язали до

ром повернувся, ведучи за собою Якова Вейсмана з сином, Ривку і Давида Бас. Фаня відвела їх усіх у різні віруючі родини, де вони переховувалися до приходу партизанського загону Федорова.

У зв'язку з посиленням націоналістичного руху у селі Мульчиц і обшуками Фаня вимушена була покинути сім'ю Пилипа. Її запросив до себе в село Млинок пресвітер Конон Лазаревич Калюта. В його домі було купа дітей. «Залишайся у нас, — сказав він. — У мене багато дітей, будеш однією з моїх дочок». І вона залишилася не тільки для того, щоб вижити, але й щоб рятувати життя інших. «Віруючі знали, що я єврейка, — розповідає Фаня. — Коли я приходила до них, співала складені мною пісні, читала Біблію, вони казали, що я свята. Вони так і звали мене: Свята Федосія, і вірили, що мої

Фаня (в центрі) разом з Марією Калютою та великою родиною своєї спасительки.

дерев. Глибокої ночі Фаня вирушила у ліс, щоб рятувати людей, приречених на смерть, від холоду. Було страшно. Тонкий лід на річці Стир пружинив під ногами. Коли Фаня все ж перебралася на другий бік, біля бункера вже нікого не було. Довелося повертатися в село до Пилипа Конюха. Під ранок хтось постукав у двері. Пилип вийшов надвір і незаба-

молитви зціляють хворих. Був випадок, коли мене покликали до дуже хворої жінки, яка вже не вставала з ліжка, і попросили помолитися за неї. Я прийшла. Вся сім'я зібралася біля постелі хворої, і ми усі почали молитися, щоб Господь дав зцілення. Молилася я не за молитовником, а за велінням серця, казала слова, які якось самі лягали мені на серце. І

сталося чудо — хвора встала з постелі здоровою. Цей випадок справив велике враження на віруючих. З тих пір, коли щось ставалося у селян, кликали Святу Феодосію... Я ж продовжувала підтримувати зв'язок з євреями у лісових укриттях. Кожного тижня відвідувала їх, носячи їжу в мішку на спині».

На третій рік окупації в окрузі почав кріпнути партизанський рух. Чимало євреїв вступали у ці загони. Але сама Фаня не вважала для себе за потрібне робити це, бо бачила свій головний обов'язок в іншому: допомагати єврейським жінкам та дітям, які блукали лісами і яких не приймали у партизанські загони. Під час чергового походу з мішком на спині у лісі зустріла тринадцятилітнього Юду Фірста. Він був увесь мокрий, голодний і смертельно змучений. Фаня дала йому сухий одяг, нагодувала і прилаштувала у селянську родину. Якось там же, у лісі, дівчина натрапила на дивний згорток, що лежав під деревом. Вона нахилилася і побачила у ньому дівчинку років п'яти. «Ти хто?» — запитала її Фаня. — «Я Маша, тато пішов за їжею, але його, напевне, схопили німці, і він не повернувся».

Уже доросла Маша Вольсов-Таль, яка нині проживає у Хайфі (Ізраїль) згадує: «Фаня підняла мене з землі, обігріла, привела у сім'ю віруючих і наказала берегти мене. Селяни, які глибоко вірували, що Фаня свята, турбувалися про мене до кінця війни. З тої хвилини я повірила, що вона — ангел». Свої спогади на івриті Маша так і назвала: «Фаня амалах шели» (Фаня — ангел мій). Коли мама іншої дівчинки Ханеле прийшла після війни, щоб забрати свою дитину, та гірко розплакалася і не хотіла залишати Фаню. Їй вдалося забрати лише вночі, коли та заснула. Зараз Хана живе в Ізраїлі, в місті Леде. Ще одна врятована Фанею дівчинка,

Шуламїт, живе в Рамат-Авіві.

Варто зауважити, що увагу та турботу, співчуття та симпатії до переслідуваних євреїв виявляли переважно віруючі люди. І це, до речі, відбувалося на фоні досить помітного антисемітизму місцевого населення. Віруючі, натхненні своєю вірою, йшли на самопожертву в ім'я любові до ближнього. Простий селянин Мефодій Богацький із села Доброволь, батько двох маленьких дітей, незважаючи на погрози німецької влади, ховав у своєму домі євреїв. Виданий українцем-поліцаєм, він на запитання, чого ховав жидів, мужньо відповів біблійними словами: «Ви можете взяти моє тіло, але душа моя не у вашій владі». Травневої ночі 1943 року чоловік був розстріляний у дворі власного будинку.

Закінчилася страшна війна. Фашистська Німеччина лежала у попелі. Однак трагедія єврейського народу і біль втрат вимагали свого осмислення. Як далі жити? Фаня прийняла єдино правильне рішення — розпочати нове життя на древній землі своїх предків. Переборовши неймовірні труднощі, нелегально перебравшись через декілька державних кордонів, вона у 1947 році ступила на Святу Землю. Тут у 1948 році стала повноцінною громадянкою відродженого Ізраїлю, поселившись у місті зі символічною назвою Петах Тиква (Ворота надії). Тут вона вийшла заміж, створила сім'ю, виростила, двох синів, дочекалася внуків. У нових умовах реалізувалася її любов до дітей: Фаня стала керівником дитячого садочка. Саме в цей дитячий садочок привів одного разу своїх дітей офіцер міської поліції, «лісовий хлопчик» Юда Фірст. До цих пір він

навіть не здогадувався, що поряд з його будинком так само віддає своє серце дітям його рятівниці. «Ось хто, — сказав він своєму синові та доньці, — врятував вашого тата від загибелі, ось кому я і ви зобов'язані своїм життям».

Коли впала «залізна завіса», Фаня, яка ніколи не забувала своїх рятівників, відновила з ними зв'язок. Завдяки її зусиллям та турботам почесне звання «Праведник світу» було присвоєно Конону Калюті, його дружині Ганні, дочкам Марії та Ганні; Пилипу Конюху (Коцюбайло), його дружині Теклі та сином Олександром та Андрієм; Андрію Куяві, його дружині Ярині та сину Миколі. У 1999 році вона здійснила поїздку місцями своєї молодості. На кошти Фані та її вцілілих земляків на місці розстрілу євреїв Рафалівки був встановлений надгробний пам'ятник.

Проїшли роки, Фаня досягнула пенсійного віку, але жар її серця не охолонув. У її домі часто чути російську мову — приходять друзі, яких вона опікає, допомагаючи у всьому. Жінка — активістка міської соціальної служби. Дає знати вік, підводить здоров'я, але Фаня не здає своїх життєвих позицій, вона звикла боротися та перемогати.

**Абрам ГАЛЬПЕРН,
Петах Тиква, Ізраїль**

Родина Марії Калюті — часті гості у Фані.

В Туреччині підлітки-ісламісти жорстоко вбили трьох християнських служителів

Турецьке місто Малат'є, розташоване за 300 миль на північний схід від Антіохії — місто, де послідовників Христа вперше почали називати християнами, стало місцем мучеництва трьох християн, які несли Слово Боже турецькому народу.

...Вранці у середу, 18 квітня 2007 року, 46-річний німецький місіонер, батько трьох дітей Тільман Геске приготувався йти в офіс. Поцілувавши дружину і попрощавшись з сином, як виявилось, до моменту їхньої зустрічі у вічності, сказав: «До побачення! Я вас люблю».

Тільман орендував місце для офісу у видавництва Зірве, де він готував примітки для нової турецької Біблії.

35-річний пастор Нежаті Айдин, батько двох дітей, сказав до побачення дружині, також їдучи в офіс. Зазвичай вранці вони вивчали Біблію і просили в молитві, щоб приходили нові люди на вивчення Біблії.

Угур Йюксель також зібрався на вивчення Біблії. Жоден з цих чоловіків не знав, що чекало їх. Це було випробування віри, яке закінчилося їхнім входом в славу Божу.

...А на іншому кінці міста хлопці, молодші 20 років, відчуваючи ненависть до віруючих і загрозу ісламу, вирішили остаточно випробувати віру християн. Ці юнаки (один з яких син мера, а інший — його племінник) є частиною «тарикату» — групи «відданих прихильників» ісламу. Перед тим вони відвідали пасхальне євангелізаційне зібрання, яке пастор Нежаті і його помічники влаштували в залі готелю в місті. Християни знали цих хлопців, як тих, хто шукає істину.

Юнаки взяли зброю, великі

ножі, шнурки і рушники і приготувалися до «акту служіння Аллаху». Вони знали, що буде багато крові.

Хлопці прийшли до приміщення видавництва близько 10 години ранку. Очевидно, вивчення Біблії вже почалося. Після того, як Нежаті прочитав розділ з Біблії, вони напали на християн. Хлопці зв'язали руки і ноги Угура, Нежаті і Тільмана до стільців і почали мучити братів. Це тривало майже три години і було записане на камеру мобільних телефонів.

Люди, які були поряд з видавництвом, пізніше сказали, що чули крики, але вважали, що у власників виникли внутрішні суперечки і тому не відреагували на це. Але один християнин, який того дня приїхав у офіс зрозумів, що там діється щось неймовірне і викликав поліцію. Поліцейський, який прибув за викликом, почувши стогін, що супроводжувався бульканням, зрозумів, що всередині відбувається щось серйозне і кілька разів стрельнув у двері. Один з нападників відчинив двері, і троє одразу кинули зброю на підлогу. Перед очима пол-

іцейського постала жахлива картина. Служителі були сильно порізані, їхні шиї перерізані від вуха й до вуха, довкола була кров та відрізані частини тіл.

Головний з нападників спробував втікати, але впав униз з третього поверху. Ще одного знайшли на балконі нижнього поверху.

Щоб зрозуміти ці події, варто повернутися на шість років назад, коли у квітні 2001 року Рада національної безпеки Туреччини почала розглядати євангельських християн як загрозу національній безпеці Туреччини і прирівняла їх до Аль-Каїди та терористичної групи PKK (курдської робочої партії). Після цього почалися гоніння на церкву, пасторів та християн.

Та цей випадок ще більше згуртував послідовників Христа. Тисячі турецьких християн та іноземних місіонерів приїхали на похорон, щоб висловити честь людям, котрі були вибрані для того, щоб померти за Ісуса. А у своєму інтерв'ю газетам і телебаченню Сузанна Геске (дружина Тільмана) сказала, що не прагне помсти і прощає зловмисникам. «Боже, прости їм, бо не знають що роблять», — сказала вона, щиро погоджуючись зі словами Ісуса на Голгофі.

**«Новости
христианского мира»**

МУДРІСТЬ МАТЕРІ

Долі людські

Моє життя не було легким. Воєнне дитинство: голодне, холодне, безрадісне. Потім заміж вийшла. Народила дітей: сина й донечку нам Бог дав. Росли добрими, слухняними, вчилися добре. Потім синок мій зустрів дівчину. Одружили ми його, стали окуків чекати. Але якось не заладилося в них життя. Ледве не з перших днів стали сваритися, з'ясовувати стосунки. Я дуже переживала за сина, але намагалася не втручатися. Думала, самі розберуться, «притруться», заспокояться.

Народилася в них донечка. Гарна така, Настею назвали. Думала, зблизить їх дитина, помирить. Так ні, не судилося. Розлучилися.

У той час уже моя молодшенька заміж вийшла. Навчалася в Росії й там нареченого собі знайшла. Відгуляли весілля, й стали вони жити окремо. Спочатку все добре було. Але недовго. Став зять у чарку заглядати. Спочатку потроху, а потім все частіше й частіше. Один за одним народилося двоє діток. А допомоги від батька ніякої. Дійшло до того, що вдома не ночував, навіть руку на дружину став піднімати. Втратив гарну роботу. Моя Інночка спочатку не скаржилася, терпіла. А потім все частіше стала говорити про розлучення. Моя душа кров'ю обливалася. А чим допомогти?

Просила її: «Потерпи, донечко, може, дасть Бог, одумається. Вистачить, що в брата твого дитина без батька росте. Я не переживу, якщо ще й ти розлучишся». І вона, поплакавши мені в коліна, знову йшла до нього.

Якось отримала листа від його матері з далекого російського міста. Прочитала. Вона теж хвилювалася за сина. Скаржилася, що давно не пише, а їй сні недобрі сняться. Просила відписати, розповісти, як там у них, як онуки.

Я довго плакала над цим листом. Спочатку хотіла написати в'їдливу, образливу відповідь. Звинуватити, що сина поганого виростила, що виховати не вміла, як треба. А потім подумала-подумала й зрозуміла, що і їй там не легше, ніж мені, що і її душа рветься на шматки від болю. Хіба вона хотіла, щоб погано було? І я написала їй листа, у кожному рядку якого була подяка! Писала, що її син — дуже чемна людина, що моя дочка щаслива з ним, що він прекрасний чоловік,

Цю історію я почула кілька років назад. Її розповіла мені жінка, з якою ми зустрілися зовсім випадково, опинившись в одній плацкарті по дорозі в Мінськ. Розповіла, безоглядно довіривши свою душу, у надії, що я її зрозумію. У мене відразу ж виникла думка повідати її сповідь читачам. Я попросила в неї на це дозволу, але вона навідріз відмовилася. І я свято зберігала її таємницю до цих днів. Але недавно ми зустрілися знову. І знову випадково. У житті іноді такі чудеса трапляються. Я просто очам своїм не повірила. І першим моїм запитанням після вітання, було: «Ну як, все у вас в порядку?» Вона посміхнулася й відповіла: «Так, слава Богу! Ось уже шостий рік живуть мої діти в любові та згоді. І я натішитися не можу, дивлячись на них». Отут я знову обережно попросила в неї дозволу написати про це. І вона, несподівано для мене, погодилася! Я повідаю давню сповідь цієї жінки від першої особи з надією на те, що, прочитавши її, хто-небудь захоче зробити у своєму житті щось подібне.

що любить дітей, уважний зять. Я дякувала їй за те, що виховала таку чудову людину, говорила, що вона може пишатися ним!

Я писала про такого зятя, якого в мене ніколи не було, але дуже хотілося б мати. Писала й плакала, і сльози капали на папір. А потім, не перчитуючи написане, відправила. Вона не відповіла. Та я й не очікувала на відповідь.

Пройшов ще якийсь час. Може місяць. І одного разу до мене прийшов зять. Акуратно одягнений, поголений і — тверезий. Він нічого не кажучи, взяв мою руку, підніс її до губ й став переді мною на коліна. «Спасибі, мамо!», — сказав і заплакав. А потім дістав із кишені пом'ятий конверт, а звідти — мій лист.

Потім, коли ми сиділи з ним на кухні й пили чай, він, ковтаючи сльози, розповів мені, що отримав від своєї матері лист, у якому знайшов і

мого. Виявляється, вона не повірила жодному моему слову (хто краще матері знає свого сина?). «Прочитай, сину, який ти в мене», — писала йому мати. Він прочитав і все зрозумів. «Пробачте, — без кінця повторював він, і сльози стікали по худих щоках. — Я обіцяю, що стану таким, як Ви писали. Я більше не доторкнуся до спиртного, вимолю прощення в дружини й дітей, відновлюся на роботі. Вам більше не буде за мене соромно».

Я повірила йому. Я його простила. І тепер анітрохи не жалкую, що колись переконала дочку не розлучатися, не сиротити дітей. Мій зять дотримувався свого слова. Тепер у них чудова сім'я. Діти підростають, люблять свого батька, а він у них душі не чує. Що ще треба? Я тільки молюся Богові, щоб так було завжди.

*Записала
Ядвіга Кобринець,
Білорусь*

У баптистського пастора народилася сота внучка.

У 73-річного пастора з Кемеровської області (Росія) Олексія Шаповала народилася сота за рахунком внучка. Всього у нього 49 внучок та 51 внук, двоє з яких названі у його честь — Олексіями.

Перший син народився у сім'ї майже піввіку назад. Потім на світ з'явилися ще дванадцять дітей: десять синів та дві дочки, у яких також по 10-12 дітей. Усіх їх він пам'ятає по імені, а дні народження занесені у спеціальну записну книжку.

Всі сини Олексія Шаповала живуть з сім'ями у селі Бунгур на вулиці Арбатській. Але оскільки їхні будинки складають цілу вулицю, то місцеві жителі її частіше називають вулицею Шаповала.

www.kbogu.ru

Церква Християн Віри Євангельської України

ЛЬВІВСЬКА БОГОСЛОВСЬКА СЕМІНАРІЯ

оголошує набір студентів на:

✓ очно-заочну програму
«Магістр Богослов'я»

Керівник програми: Кліновський А.І., доктор богослов'я, керівник відділу освіти ЦХВСУ.

Мета програми:

надати студентам вищу богословську освіту; поглиблені знання богослов'я, Біблії та історії церкви; необхідні практичні навички для викладацької діяльності у богословських школах; а також забезпечити необхідні знання для продовження навчання (на докторантурі).

Академічне навантаження – 120 кредитів

Тривалість навчання – 2,5 роки.

До складу програми входять: біблійні, теоретично-богословські та загальноосвітні дисципліни.

Вимоги до абітурієнтів:

- наявність диплому бакалавра богослов'я або диплому про вищу освіту.
- приналежність до місцевої євангельської церкви.
- стаж викладацького, пасторського або місіонерського служіння (не менше двох років).

✓ Стаціонарне відділення

- «Бакалавр богослов'я у Вивченні Біблії» (4 роки)

✓ Очно-заочне відділення

- Пасторсько-місіонерська школа (1 рік)
- «Бакалавр пасторського служіння» (4 роки)
- «Бакалавр евангелізму та місіології» (4 роки)
- «Магістр богослов'я» (2,5 роки)

УВАГА!

Ви можете отримати державну освіту.

У співпраці з Донецьким державним інститутом проводиться набір студентів на **факультет релігієзнавства та філософії за спеціальністю «релігієзнавство»**.

Після завершення навчання студенти отримують **диплом державного зразка (IV рівень акредитації)**.

За детальнішою інформацією і пакетом вступних документів звертайтеся за адресою семінарії:

адреса: вул. Скрипника, 8, Львів, Україна, 79049; тел.: (032) 221-62-25; факс: (032) 298-18-07; веб-сайт: www.lts.lviv.ua; ел.н.: office@lts.lviv.ua

«Мама мене все-таки вимолила у Бога»

«Мама все-таки вимолила мене у Бога», — розповідає Віталій Черняхівський, який дивом залишився живим після аварії

Кажуть, не жди біди — вона сама постукає у двері.

Гіркоту цих слів у повній мірі відчували у родині Черняхівських із села Стариків Горохівського району, що на Волині. Тільки в їхньому випадку біда не просто постукала у двері, а віроломно увірвалася в дім.

Ольга Тадеївна та Анатолій Григорович Черняхівські всю душу вкладали у своїх дітей — старшу доньку Олену і молодшого Віталія. Виховали їх хорошими людьми. Олена, як і мама, котра працює фармацевтом, вирішила пов'язати своє життя з благородною справою служіння людському здоров'ю і нещодавно закінчила медінститут. Віталій же працював слюсарем і в той же час навчався на п'ятому курсі Київського університету будівництва та архітектури.

Багато хто міг лише позаздрити сімейному теплу та затишку, які панували в родині. Це було відчутно одразу, як переступаєш поріг їхнього дому.

Здавалося, батькам тільки живи та радій. Проте...

Трагедія, яка трапилася в ніч з 14 на 15 жовтня 2006 року, внесла у спокійний плін життя цієї сім'ї свої жорсткі корективи. А трапилося ось що. З болючих спогадів самого Віталія дізнаємося, що день був напрочуд гарний і ніщо не віщувало біди. До нього на «Яві» приїхав товариш Андрій. Пізно ввечері вирішили на ній проїхатися в сусіднє із Берестечком село. Тільки за кермом мотоцикла вже був не його власник, а Віталій. Біля Перемиля на сусідній смузі з'явився автомобіль, який мчав навпроти. Коли почали зближуватися, з-за нього вискочило інше авто, яке пішло на обгін першого. Удар. Далі Віталій нічого не пам'ятає. Зіткнення було настільки сильним, що мотоцикл розлетівся вщент, а постраждалих хлопців знайшли не менше, ніж за п'ятдесят метрів від місця аварії.

Далі місяці страждань та мук у лікарнях — районній, обласній, Київській міській... Завдані травми були дуже сильними, «несумісними з життям».

Мама, яка ні на мить не покидала сина, волила всією душею до Бога, щоб повернув Віталія до свідомості, зберіг йому розум та життя. Перша іскра надії з'явилася тоді, коли донька Олена, підійшовши до брата, ніжно торкнулася його нерухомої руки, яка у відповідь легко поворухнулася. Для знесиленої від пережитого матері засяяв перший промінець віри в те, що син виживе, адже просила, щоб Бог показав їй бодай найменшу ознаку життя в синовім тілі.

Через чотири дні після аварії Віталій опритомнів. До усіх тілесних страждань, які тільки почалися, додалися ще й нестерпні душевні муки: коли поклав руку на те місце, де мала б бути нога, то відчув, що її там немає. Не вдалося медикам врятувати і Віталікову руку, видалили й селезінку, яка розбилася від сильного удару.

— Як же мені тепер, мамо, без руки і ноги бути?.. — виливав він душу неньці, коли збагнув своє становище.

— Ти дякуй Богові, що жи-

вий, при своєму розумі, рухатися можеш, — відповідала вона йому, — присвяти себе Господу, Він тобі допоможе.

Ольга Тадеївна часто з синам вела розмови про Бога, застерігала його від усякого гріха, бо ж сама не розлучалася з Євангелією. Глибоко віруюча у душі жінка, яка близько десяти років відвідує Берестечківську церкву християн віри євангельської, звичайно, хотіла, щоб і її діти вибрали для себе такий шлях.

Віталій багато чув від матері про Бога, але, як сам зауважив, просто не відчував потреби у Ньому. У кожного свій шлях до Бога. Часто люди приходять до віри після певних душевних потрясінь, як у випадку, про який ідеться в публікації. І, мабуть, тому, хто спостерігає зі сторони, всього й не збагнути. Та й чи варто? Проте той, з ким має справу Бог, знає що, чому й для чого. «...Краще тобі увійти в життя одноруким або одноногим, ніж з обома руками чи з обома ногами бути вкиненому у вогонь вічний» (Мт. 18:8), — саме через ці слова з Писання Бог звернувся до юнака, коли він, опритомнівши, попросив матір подати йому Євангелію.

— Чи серця твого не розбили вони остаточно? — запитує, намагаючись зрозуміти і разом з тим не вразити хлопця.

— Ні, — каже, — це було як одкровення для мене, яке вселило надію.

...Ночами, страждаючи від болю, стільки всього передумав, часто звертався до Бога, спілкувався з Ним, отримав ряд відкриттів, через які зрозумів, до якого завершення приводить людей земна суєта, що забирає увесь їхній час та

сили, аби вони не мали коли подбати про цінності духовні, вічні. І, зрештою, хлопець прийшов до того, що Біблія називає справжньою вірою Божою.

— Мама все-таки вимолвила мене у Бога, — так усім тепер розповідає Віталік про повернення до життя.

Тільки на Бога вони тепер покладаються. Без Нього багато важче було б знести, крім усього цього, ще й байдужість, черствість та брехню, з якою вони стикнулися в ході розслідування кримінальної справи, що була порушена за фактом цієї пригоди.

Та все ж трагедія, вістка про яку пронеслася усім районом, викликала у багатьох співчуття, переповнила серця знайомих, односельчан, співпрацівників родин Марценюків та Черняхівських жалем, особливо до Віталія, який постраждав найбільше. Зараз він удома, але ще потребує значного лікування. З глибокою вдячністю юнак відгукується про всіх, хто прийшов йому на допомогу і підтримує тепер, як матеріально, так і морально.

У нього з'явилося багато добрих друзів серед віруючих з Горохівського району. І не тільки. З особливим піднесенням розповідав про диякона берестечківської церкви Василя Нижника, від якого кожного разу, коли той навідується, отримує духовну підтримку (дуже дорожить таким спілкуванням), пресвітера церкви міста Берестечка Василя Смальяка, Олесю Марчук та багатьох інших. Відвідують Віталія його однолітки з церкви, що у Горохові. Християни багатьох общин Горохівського району намагаються всіляко підтримати хлопця.

Спілкуючись з Віталієм, тільки дивувався, як після події, яка, здавалося, розбила всі його сподівання і задуми, двадцятилітньому юнакові вдалося зібрати свою волю і почуття в кулак і повернути свої мрії та ціль життя. Якщо відверто, то радів за нього, щиро вірячи, що є серед нас добрі люди, які допоможуть їм здійснитися.

Ігор КРОЩУК,
м. Горохів

Віталій зі своїми батьками.

Розділ III

«Люди потрапляють у пекло не тому, що згрішили, а тому, що в земному житті вони відкинули Христа, не прийнявши Його як істинного Спасителя і Господа (З агітаційної брошури)»

У кінці 80-их років моя мама Марія Антонівна на вернулася до Господа. Її батьки, мої бабуся з дідусем, увірували ще у часи воєнного лихоліття — у 1942 році. Жили на хуторі за два

кілометри від мого села. Хоронила їх у 1970 році Дрочиїнська церква ХВЄ. Поки живі були, молилися за дітей та внуків. Знаю: і за мене. Вже після їхньої смерті всі чотири доньки, в тому порядку, в якому народилися, стали членами п'ятидесятницьких церков. Мій дід був високоморальною людиною, знаним далеко за межами району проповідником, чому сприяла також його робота. Він будував людям будинки, клав грубки, розводив сади і бджіл. Зі Словом Божим, особливо в зимовий час, об'їхав і обійшов усі навколишні села. Не один раз він відвідував будинки і в нашому селі, в тому числі й дім моєї майбутньої дружини. Будучи

Продовження. Початок у № 1, 2007

Петро ГАЙДИЧ

ПЕРЕСТУПИТИ ПОРІГ

Дорога до Бога

дівчиною, моя мама хрещення не прийняла, тому що не знайшлося їй нареченого серед євангельських християн, тому вона погодилася на шлюб із православним, моїм майбутнім батьком, який у селі мав хорошу репутацію богобійної людини.

«Заприязнися із Ним, та й май спокій, цим прийде на тебе добро» (Еліфаз теманнин, друг Йова)

Тепер мамі вже 80 років. Коли зустрічаємося, вона іноді так каже: «Петю, це ж чудово, що мені, простій жінці, Бог дав таку мудрість, щоб на-

жать священики, які мають духовну освіту, випускники академій, семінарій. Вони знають давньоєврейську та грецьку мови, на яких написана Біблія». Мама ж спокійно заперечувала: «Якби дозволила влада, то й у нас були б свої інститути. Хай нашим проповідникам та пресвітерам не довелося вчитися в духовних академіях, але вони відвідують найвищу школу Ісуса Христа: за Божим відкриттям проповідують істинне Слово, і церкви наповнюються людьми, спасеними від пекла».

«Безумству храбрых поем мы славу»

(Максим Горький, російський письменник)

Як я, непохитно дотримуючись переданої від батька впевненості, що лише православ'я — єдине істинне вчення, міг дозволити собі піти у євангельську общину, яку ще й досі на просторах СНД зневажливо називають «сектантською», а в найкращому офіційному відгуку «нетрадиційною» чи «інославною»? В такому духовному анабіозі, «напівтемряві та напівсні», лукавий утримує від спасіння мільйони членів «партії обманутих вкладників».

Це вже сьогодні в Білорусі відкрито функціонують бого-

словські інститути та коледжі, і в євангельських церквах з'явилися лікарі, вчителі, інженери та юристи, журналісти та офіцери. В той час початку перестройки я відповідав мамі: «Та хоча б бригадир з колгоспу зайшов до вас і залишився, не кажучи вже про голову чи директора заводу, фабрики. Хто ходить до вас? Колгоспники та робітники? Ваша релігія не вищих, а нижчих прошарків суспільства — простих роботяг і при цьому малоосвічених!» Та мама ненав'язливо і тактовно продовжувала звіщати мені про Христа, про всемогутність Його крові, пролітої, як виявляється, за мене; про те, що Він і мене любить і чекає мого навернення до Себе; благала хоча б переступити поріг молитовного дому. Вона розповідала конкретні факти про те, як Бог діє в їхній церкві, наприклад, зціляє людей від раку, туберкульозу та інших хвороб. Я наполягав на тому, що мене це не стосується, бо моя хвороба невиліковна, ось і Андропов помер від неї ж: «Мамо, зауваж, царя не вберегли!» Але мама заявляла: «Петьку, написано: «Чи є що неможливе для Господа?» Я запитував: «А що ж робити у вашій церкві мені, полковнику, який перебуває на такому посту — офіційний представник міністерства? Співати з вами ваші нестерпно сумні пісні? Ніколи! Смішно і наївно!» Та у відповідь я чув: «Синку, переступи поріг нашої церкви».

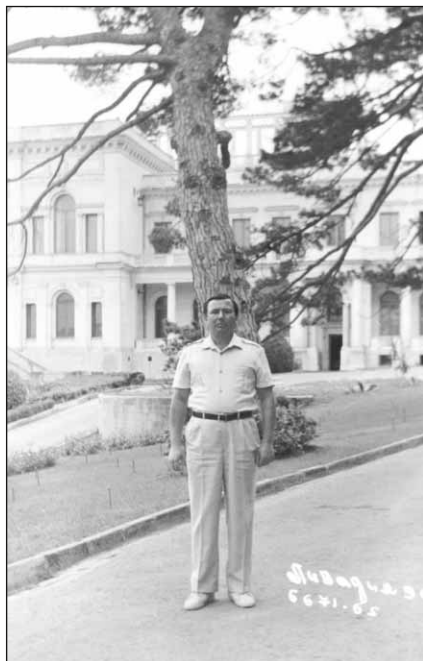
ставити тебе!» В чому ж полягало це повчання, яке тривало більше п'яти років? Пам'ятаю, перше, що вона заявила, звучало так: «Синку, від цього часу, як я пізнала Господа, я забороняю тобі звертатися до мертвих і до знахарів. Від цього доведеться ще відрікатися. Тобі не допоможе ні пустеля, ні море, ні лікарі, ні аптекарі, ні глина, ні трава чи якась вода — ніщо, крім Слова Божого. Тому приходь до нас, в церкву. Петьку, кажу тобі як твоя мати: «Мені Бог дав таку віру, що я не сумніваюся: якщо ти хоча б переступиш поріг нашої церкви, Він тебе зцілить!» Я постійно сперечався з нею: «Мамо, зрозумій, правильні церкви — це ті, які стоять на головних вулицях і площах, виблискують позолоченими куполами. В них слу-

Журналіст П.Гайдич на брестській телестудії, 1974 р.

**«І до гробу душа його зближується, а живая його до померлих іде»
(Елігу, друг Йова)**

Пробуджувалася весна, починався березень 1995 року. Закінчувалися 12 років, відведених мені лікарями. Про наближення смерті свід-

чило загальне погіршення здоров'я, виклики «швидкої» додому. Лікарі робили уколи, щоб зняти біль і збити тиск, який нерідко сягав 230/190. Сусіди почали просити дружину, щоб вона мене кудись відправила, бо мій стогін заважав їм вночі спати. Дружина викликала маму. Вони наполягали, щоб я терміново взяв відпустку і їхав у село. Через оніміння кінцівок, яке почало розвиватися, я не міг навіть написати рапорту з проханням про відпустку, його набрали на комп'ютері, а я лише підписав — поставив каракулі. По дорозі зі служби мене охопив відчай: вмить зруйнувався намір, який я давно плекав у своєму серці: на період агонії, передсмертного стану винайняти кімнату в одному з мисливських будиночків у Біловезькій Пущі, попередньо закупивши вдос-

таль алкоголю та провіанту, щоб, нікому не заважаючи, померти.

Повернувшись додому з «відпускними», кілька годин опирався, не хотів їхати з мамою, бо почув у її розмовах з дружиною про якийсь план встигнути привезти мене в церкву. Я зрозумів, що потрапив у пастку: самотійно втекти кудись із квартири не вистачало сил, до того ж зуби стиснулися і щелепа перестала рухатися. Моєму двоюрідному брату Петру Сергійовичу Снарському, лікарю, якого терміново викликали, вдалося, вливаючи в мої губи горілку, розтиснути ложкою зуби і підняти мене з підлоги. Де ховати, я сказав давно: поряд з татом. Але мама все стверджувала, що це місце для неї, а я буду жити, як піду в церкву. Захопивши з собою рюкзак, з приготуванням раніше одягом для похорону і 9 пляшок горілки «Звіробій», я поїхав у село. Ключів не брав: розумів, що дороги назад немає. Дружина з п'ятирічною донькою обіцяли приїхати на похорон.

З маминою підтримкою я таки приїхав у рідне село. Прощався з білим світом, не знаючи, що у Господа є Свій план щодо мене.

До Божого чуда залишалось 12 днів...

Розділ IV

**«І міцно тримався він Господа, не відступався від Нього, і додержував заповіді Його, що наказав був Господь Мойсееві»
(Ездра, ізраїльський священник, про Езекію, юдейського царя)**

«Вот моя деревня, вот мой дом родной», — згадалися дитячі вірші, коли прибув із міста і відчинив хвіртку маминої оселі. Саме тут знайде мене невблаганна смерть. Яблуні та груші, які оточували дім, що готові були вибухнути весняною зеленню, здавалося, сумували. «Ми посаджені, коли ти народився, невже нам суджено пере-

жити тебе, а не навпаки?!» І я відповів їм такими словами:

«Більший мій гріх, аніж можна знести» (Кайн, перший син Адама і Єви)

Істи я вже не міг. Коли вичерпався запас «Звіробію», пив відвари з безсмертника, чебрецю, цвіту липи, які готувала мама. То на підлозі, то на ліжку вдень і вночі корчився, вигинався, як в'юн на сковороді, вив, стогнав від болю в нирках і в усьому організмі, який постійно посилювався. Точний опис мого стану знаходжу в 33 розділі книги Йова: «І карається хворістю він на постелі своїй, а в костях його сварка міцна. І душа його брідиться хлібом, а душа його стравою влюбленою. Гине тіло його, аж не видно його, і вистають його кості, що перше не видні були. І до гробу душа його зближується, а живая його до померлих іде. Якщо ж Ангел-заступник при нім, один з тисячі, щоб представити людині її правоту, то Він буде йому милосердний та й скаже: «Звільни ти його, щоб до гробу не йшов він, Я викуп знайшов». Частково функції згаданого Ангела-наставника виконала мама. Протягом 12 днів вона стояла на колінах і благала Бога, щоб Він дарував мені покаєння, хоча б перед смертю.

«Та це ж і є прояв фанатизму, — розмірковував я, дивлячись на таку мамину поведінку. — Сину лічені дні лишилися, а вона не дає спокійно померти». Помолиться, приходить, сідає біля мене і знову за своє: «Петрику, синку, згодися з цим, і ми відвеземо тебе в церкву в Дрогичин чи додому до пресвітера, щоб встигнути звершити з тобою молитву-прощення». Про «фанатизм сектантів» я багато чув, коли у середині 70-их років три роки працював у відділі агітації Брестського міськкому Компартії Білорусії. Окрім основного завдання, мені дали як додаткове «навантаження»

організацію атеїстичного виховання працівників міста Бреста, тобто призначили «головним атеїстом міста».

Закінчувався останній тиждень агонії, настала п'ятниця 24 березня. Біль став нестерпним. Не раз у свідомості спливало єдине слово — «Сьогодні», яке начебто прикривало страшну наготу слова «Кінець!» Близькість смерті пронизувала всі фібри моєї істоти. Я просив маму, не бачись, обмити мене і одягнути все, приготовлене мною для похорону. Коли вона зробила це, то вийшла попорати господарство. Зібравши всі сили, тримаючись за стіни, я почав обходити весь дім, прощаючись через вікна з садом і сонцем, яке скочувалося до заходу кудись за село. Помолився «Отче наш». Взяв нову гарну склянку, відкоркував ретельно заховану від мамі пляшку «Русской», випив її за три заходи, ліг на ліжко, склав на грудях руки і заплющив очі... В свідомості пробігали улюблені з юності есенінські рядки, та не викликали ніяких спогадів, лише констатували голу правду життя: «За все: за грехи мои тяжкие, за неверие в благодать — положили меня в русской рубашке под иконами умирать». Гіркота і досада накочували на мене сльози від незаслуженого покарання — бо ж ніяких важких гріхів я не творив, жив, як всі, грішив, та «безгрішних не знає природа».

Опритомнів у темряві. Повіки не розплющувалися. З'явилася думка, що я у пеклі, та цьому не здивувався. На моїх грудях лежав якийсь круглий твердий предмет, обережно торкнувся — волохатий м'яч. Що це і до чого? Та з-під нього пролунав мамин голос: «Синку, ти ще живий? Я приклала вухо, слухаю, чи серце не спинилося. Удари слабкі-слабкі, нечасті. Ти не можеш говорити? То дай лише згоду, а я проказуватиму за тебе молитву покаюння. Кивни головою на

знак того, що ти не проти». У відповідь я не те що головою, а й спеціально навіть мізинцем не поворухнув. Не мав сили заперечувати матері, а лише з докором подумав: «Праві, ой, наскільки праві ми, комуністи, які стверджуємо, що люди, котрі потрапляють до сектантів, стають несамовитими фанатиками. Як мені жаль маму! Була ж такою турботливою, доброю, а тепер перетворилася для мене в одне слово: «Покайся!» А я сподівався-було на плач за мною, прощальні поцілунки...»

Вікно кімнати дивилося на схід, тому через заплющені повіки я відчув світло сонця, що сходить, і запитав: «Який день?» — «Субота настає», — мама все ще стояла на колінах і, поклавши голову на край ліжка, тихо молилась.

Раптом сором охопив мене за мою впертість і страждання, які я їй завдавав. Всередині раптом наче щось загорілося, лід, який сковував мене, надломився і почав дробитися: «Якщо мама так наполегливо просить у Бога лише одне для мене — покаюння, значить воно, ймовірно, і є найважливішим у світі». Після цього я сказав: «Мамо, якщо я доживу до неділі, відвези мене в свою Церкву».

«Так минає слава світу» (латинський афоризм)

Так 26 березня 1995 року недільного ранку я опинився біля молитовного будинку п'ятидесятників м. Дрогичина. Побудований він був на нещодавно виділеній владою ділянці болота. Раніше я бачив тут лише очерет, гусей і качок. Територію ще облаштувати не встигли, лавок не було. На шматках цеглин і обрізках дошок проступав іній. Меліоративна канавка була покрита льодом. Стояти я не міг. Підпирав спиною високу стінку фундаменту, присідав навпочіпки. Холодно. Але сонце, яке високо піднімалося в блакитне небо, і шпаки, що висп-

івували в сусідніх дворах, вселяли надію на потепління.

Я запитував у мамі, що мені тут треба казати. Мама відповіла: «Нічого не кажи, крім таких слів: «Ісусе Христе, прости мені, грішнику». Я дам тобі знак, коли виходити вперед, це буде в кінці зібрання, десь о 12-й годині. Дійдеш до кафедри, повернешся обличчям у зал і так скажеш». — «І це все?! А про хворобу?» — «Петрику, тепер про хворобу ані слова». — «Але ти п'ять років говориш мені про зцілення, якщо лише переступлю поріг твоєї Церкви. І ось він, цей поріг!» — «Так, я казала тобі про нього п'ять років поспіль, я просила тебе хоча б переступити його, але тепер пізно сподіватися на зцілення. Раніше треба було! Якби ти побачив себе в дзеркало — страх: шкіра та кості. Тому не турбуй Господа. Сьогодні для тебе головне — прощення. Хоча б не помер на зібранні. Про такий сором для матері мені ще не доводилося чути. Я так молилась про це, і, може, милостивий Господь не допустить твоєї смерті, поки не закінчиться служіння. Та вийдемо за огорожу — і все. За похорон не хвилюйся: віруючих красиво ховають. Жаль, що тебе не було, коли хоронили бабусю та дідуся». — «А як же з салютом після закопування? Вже не приїде військова команда і не віддасть мені честі пострілами вгору з автоматів!» Мама лише сплеснула руками: «Синку, мені доводилося чути від тебе всяке, але таке... Як же їм, марксистам, вдалося так затьмарити твій розум? Хіба, будучи в могилі, ти почуєш постріли? Невже вони довели тебе до того, що ти не визнаєш ні пекла, ні раю? Ти ж Біблію читав».

Треба було прийняти мужнє і останнє у своєму житті рішення: «З ким ви, майстри культури?» Переступивши поріг «сектантської», а не православної церкви, і давши своє тіло хоронити новоявленим

«братам і сестрам», опинюся, говорячи військовою мовою, викресленим зі списків частини. Ім'я моє, яке я заробив не легкою чесною працею в цьому суспільстві, все, заради чого я жив, руйнується в одну мить — і не лише моя істота, а й благородне ім'я... В цю мить згадалися слова розбійника, який повірив на хресті і звертався до іншого, що був приречений до того ж і зневажав Христа: «Ми засуджені справедливо, тому що гідне за ділами своїми прийняли. А Він нічого поганого не зробив». Саме ці слова заспокоїли і впокорили мене. Дійсно, правильний вислів, який вживають під час ритуалу обрання папи в римсько-католицькій церкві: «*Sic transit gloria mundi*» (Так минає слава світу).

Вже організували людей, які допомогли внести мене всередину споруди. Але мамі вдалося дати мені ще одну дивну інструкцію: «Синку, можливо, крім «Прости...», ти ще встигнеш сказати: «Дорога церкво, помоліться за мене». — «Мамо, ти ж знаєш про мене: міськком партії, атеїзм... Тому не зможу сказати «дорога». — «Але, Петьку, слово «церква» ти скажи хоч подумки?» — «І це все?» — «Ні! Можливо, якщо ще встигнеш, то скажи: «Ісусе, якщо я залишуся живим, то буду служити Тобі». Остання її порада звучала так дивно і недолуго, що резонно було б зауважити: «А чи не абсурд це? Ти ж тільки що заборонила турбувати Господа, казала навіть не нагадувати Йому про хворобу». Але силюнки моєї не вистачило та й часу не залишилося, щоб дискутувати. Ноги вже торкалися першої з п'ятнадцяти сходинок храму. Тому, повернувшись до мами, я лише прошепотів: «У вас так прийнято?» і почув у відповідь: «Так треба!»

**«І Він (Господь) промовив:
«...І Я помилую, до кого
милостивий, і змилосерд-**

**жуся, до кого милосерд-
ний» (Мойсей, великий
пророк і законодавець
ізраїльтян)**

Бути в зібранні мені було дуже важко, бо ж вдома і лежав, і стогнав, а тут треба було сидіти більш-менш рівно. Щоб не кричати від болю, я стискав нижню губу зубами і покусав її так, що кров'ю вимазав аж дві носові хустинки. Мама, яка сиділа через прохід на лівому боці біля сестер, слідкувала, чи я ще не падаю. Нарешті пресвітер, а ним на той час був Іван Федорович Данилюк, оголосив заклик до покавання, мама зробила мені знак рукою, мовляв, вже можна. Різко і необережно вставши, сильно вдарився коліном, але почав рухатися до вівтаря. Ззаду мене підтримувала мама. Всі присутні встали на ноги. Я йшов наче по вузькій просіці через молодий ліс. Пресвітер і два диякони — рідні брати Федір та Степан Мартиновичі — зійшли з платформи. Мама, дуже хвилюючись і наче виправдуючись через мій вигляд обезсиленого, блідого, знеможеного «доходяги» несміливо промовила: «Це мій син. Я не раз потребу заявляла. Він жертвував на храм. Мій син...»

Кілька хвилин я самотійно стаяв на ногах і дивився в зал. Раптом найшла, як тепер розумію, спокуса від «духів злоби піднебесних»: «До чого ти докотився, до якої межі спаплюжив свою гідність. Тепер будеш просити прощення за свої гріхи у цих сектантів, в боротьби з якими ти колись брав участь?!» Довелося зібрати всю силу волі, щоб прогнати ці думки, і я сказав своєму внутрішньому чоловікові: «Буду просити прощення не в людей, а в Господа і Спасителя Ісуса Христа, але перед цими віруючими в Нього».

Внутрішня боротьба закінчилася. Набравши більше повітря, вимовив: «Ісусе Христе, прости мені, грішнику». Коліна підкосилися і, падаючи го-

ловою вперед у зал, поспішно проказав: «Церкво, помоліться за мене». Лежачи ж промовив: «Ісусе Христе, якщо я залишуся живим, то буду Тобі служити!»

Хоча в дорослому віці я лише раз був на євангельському зібранні в баптистській церкві і не бачив там грішників, що каються, розумів, що лежати тут на підлозі непристойно. Зробив все, чого добивалася від мене мама, залишилося лише одне. Я вирішив, поки ще дихаю, розповісти Богові про всі гріхи, щоб покинути Землю прощеним, чистим. Долаючи фізичний біль, промовив: «Господи, я відрікаюся від комунізму, прости мені» — і т.д і т.і... Відчувши, що я розповів усе, поглянув на годинник: 12.30, а виходив о 12.00. Ледве повернув голову в бік, де сиділи сестри, потім туди, де брати. Всі на колінах, з піднятими до неба руками. Дехто плаче. Дивно: навіть не знаючи мене особисто, вони так щиро зі слізьми та з любов'ю моляться за мене. Мені стало соромно за те, що я так ставився до цих людей. І тут згадав, як мама жалілася мені, що до опів на першу вона, як і багато інших селян, повинні були йти з зібрання, щоб вчасно потрапити на автостанцію, яка десь за три кілометри від церкви. Що ж я наробив? Затримав їх до вечірніх рейсів! Треба вставати, але як? Мені допомогли. Повернувся обличчям до кафедри. Всі встали, почали витирати слюзи.

**«Сила Моя здійснюється в
немочі» (Ісус Христос)**

Перед собою побачив чоловіка середніх років, високого, акуратного, з приємним обличчям, усміненого. Це був пастор Іван Данилюк. З непомітною радістю він потиснув мою руку і сказав: «Вітаємо вас з тим, що Господь Ісус Христос простив вам ваші гріхи. Ваше ім'я записане в Нього у Книгу життя. Якби ви

знали, що тепер відбувається на небі! Ангели торжествують, небеса радіють, тому що ще один грішник навернувся до Господа. Ви вірите в це?» Цього питання я не чекав. Біблію читав поверхнево, такого не зустрічав, і мама про це не повідомила. В житті я казав «так» тоді, коли знав, а тут мені треба було повірити на слово Божому священику. Він повторив: «Ісус Христос записав ваше ім'я на Своїх долонях, тому що прощені ваші гріхи ради ймення Його. Ви спасенні! Ви вірите в це?» Голову здавив височенний тиск, у скронях стукають молотки, нирки скаженіють від болю — хоч би мені сісти якнайшвидше. Мимохіть поглянув на високі вікна. За ними сонечко світить, травичка починає зеленіти — весна, чудове життя, але не для мене. Знали б ви, люди добрі, що за церковною огорожею мене чекає смерть. Подивився на сестер — в знак згоди з пастором вони кивають головами, посміхаються; поглянув на братів — старці похитують сивими головами, мовляв, так, це правда! Їхня підтримка допомогла мені визначитися. Вдихнувши трохи повітря, почав казати слово «Вірю», і тільки-но вимовив перший склад, біль в організмі вмить зник. Від подиву я схопився руками за попереки, потер скроні... При цьому відчув, як із мого тіла наче впав якийсь панцир, вникло відчуття холоду. Оглянувши себе згори донизу, виявив, що костюм на місці, біля ніг нічого немає, стою на підлозі.

Мене оточили тісним кільцем, почали вітати зі спасінням. Розумів: люди радіють, тому що Господь мені простив. Але вони не знають, що ще подарував мені Ісус: вмить, вперше за 12 років страждань хронічним дифузним гломерулонефритом, я став здоровим. Ю.В. Андропов помер від цієї

хвороби; лікарям не відомий жоден випадок зцілення від неї; мені 12 років тому був оголошений смертний вирок.

Пастор сказав мені сісти в першому ряду. Мама, вся у сльозах від радості, повернулася на своє місце. На знову оголошений заклик до покаєння вийшло ще шестеро людей. Коли на прохання однієї з жінок, що вийшли до покаєння, молилися про її звільнення від алкогольної залежності, я усвідомив, що також потребую такої молитви. Вона була звершена.

Прославляючи Бога за ті чудеса, які відбулися зі мною, — спасіння і зцілення — на початку квітня 1995 року від мами з села повернувся у свою сім'ю. Я навіть ключів не брав, бо не сподівався, що залишуся в живих. Коли майже місяць тому залишав місто, був, як кажуть «шкіра та кості», ледве рухався, а важив близько 50 кілограмів. Дружина з донькою відчинили двері. Я стояв перед ними практично

здоровий. Машенька сплеснула руками: «Петю, заходь! Чи є тут така церква?» — «Є!» «Ти мені розкажеш, що і як треба зробити і сказати? І я теж піду туди». Вона так і вчинила.

«Тож, якщо Син звільнить вас, то істинно вільні будете» (Іван Богослов)

Тепер ми живемо в Бресті, вся сім'я служить Господу в Церкві християн віри євангельської, де пастором Василь Михайлович Крейдич.

Пішов 12-ий рік з часу мого навернення до Господа і явленого Ним чуда. Ніколи більше не поверталася хвороба, від якої зцілив Господь, і ніколи більше я не вживав спиртного, від якого Він мене звільнив. Порівнюючи своє «велике» минуле, коли в цьому світі почувався, як риба у воді, хочу сказати, що ніколи ще не знав тієї насолоди і радості, яку переживаю з того дня, в який назвав Ісуса Христа Своїм Господом і Спасителем.

**З дружиною
Марією
та донькою Ольгою**

**м. Брест,
річка Муховець,
15 липня 1996 р.,
після водного
хрещення сина
вітає мати**

**Роздуми Петра Гайдича
про життя в Бозі після
чудового зцілення від
невеликої хвороби
читайте в наступному
номері журналу.**
**Готується до друку повне
свідчення Петра Гайдича
окремою брошурою. Інфор-
мація щодо її придбання
буде розміщена у наступно-
му номері .**

Зцілення через дитячі МОЛИТВИ

Ілля Миколайович Шотропа — голова Всеукраїнської міжконфесійної благодійної організації «Крик дитячої душі», яка працює з бездомними дітьми. Вперше я зустрівся з ним декілька років назад. Він розповів мені про своє чудесне навернення до живого Бога. Його свідчення тоді увійшло у брошуру «Свідчення спасених», укладену зі свідчень християн, які надійшли на радіопередачу Івана Зінчика «Жива Надія».

Пройшов час. Багато місяців я не бачив брата Іллю. Аж раптом несподіваний дзвінок. Я відразу впізнав його голос. Він не міг стримати хвилювання: «Дорогий брате, хочу поділитися великою радістю: я був при смерті, провідні професори України відмовилися мене лікувати, американські

лікарі теж відмовилися, дружині порадили готуватися до моєї смерті. Але Бог по молитві маленьких дітей підняв мене на ноги!..»

Через кілька днів мені випала поїздка в Івано-Франківськ на конференцію християнських журналістів, а там і до Чернівців, де проживав брат Ілля, рукою подати. Я спеціально приїхав до нього, щоб більш докладно довідатися про чудесне зцілення. Коли він під'їхав на автовокзал, щоб зустріти мене, я, коли побачив його, був злегка збентежений значними змінами в його зовнішності. За час хвороби він схуд на 42 кілограми! Тепер, слава Богові, уже все позаду. Отже, надаємо слово Іллі Миколаєвичу.

Геннадій Андросов

«Господи, Владико наш, яке то величне на цій землі Твоє Ймення, Слава Твоя понад небесами! З уст дітей і немовлят учинив Ти хвалу ради Своїх ворогів, щоб знищити противника й месника» Псалом 8:2-3

Незадовго до свята Різдва я їхав автомобілем і раптом від-

чув, що непритомнію. Я встиг по мобільному телефону сповістити про це друзів, й мене оперативно доставили в лікарню.

За два тижні до цього я робив аналізи, вони вже тоді були поганими, але, як завжди, ми в таких випадках думаємо, що як-небудь усе минеться, пройде саме собою.

Але цього разу не пройшло. Головний лікар Чернівецької лікарні В. В. Юдицький відклав усі свої справи й негайно обстежив мене, підключивши всіх провідних спеціалістів. Він сказав, що моє здоров'я не просто дуже погане, а критичне. Він усього не хотів говорити мені, але й без того було відчуття, що моє життя стрімко йде до заходу, буквально висить на волосині. У моєму організмі швидко розвивався особливий вірус гепатиту, проти якого ще не винайшли хімічних препаратів. На консилиумі лікарів все-таки вирішили відправити мене в Київську клініку, що вважається кращою в області гастрології. На літаку транспортувати боялися, тому відправили на м'якому легковому автомобілі «Мерседес».

А в цей час брати й сестри в Чернівцях, у багатьох церквах України й США, довідавшись про мою хворобу, стали молитися за мене. Дружина була постійно поруч, я бачив, як вона сильно плакала.

Поки людина жива, у неї є надія. У ті найтяжчі дні моєї хвороби я переконався в одному: краща надія (єдино правильна й реальна) лише на Бога! Я погоджувався з тим, що вмираю, але не погоджувався з тим, що ще так мало зробив для Нього. Так, я спасений, але розумів, що міг би більше потрудитися на ниві Божій, реалізувати ті таланти, що довірив мені Господь! Подумки звертався до Бога, щоб Він дав можливість піднятися.

У Києві мене вже чекали. Професор обстежив мою печі-

нку й зробив висновок, що в мене здорової печінки залишалося не більше 20 відсотків. У Києві прийшли пастори, які молилися за мене прямо в клініці.

Що ж робити далі? Дорогоцінний час іде, хвороба стрімко прогресує, існуючі ліки не допомагають. Можна було ще спробувати оперувати й зробити пересадку печінки. Але для цього потрібний донор і близько 56 тисяч доларів. Крім того, ця пересадка в остаточному підсумку лише на короткий час продовжила б моє життя, адже вірус залишався в крові. І провідний професор не міг у той момент мене оперувати, тому що був зайнятий на іншій операції, що безперервно тривала дві доби.

Мій рідний брат Михайло, що живе в США (м. Портланд), залучив братів у Америці, щоб надати мені негайну допомогу. Вони знайшли кращу клініку, знайшли також спонсора. Місцеві фахівці погодилися мене оперувати. Був підключений Мінздрав України для організації моєї доставки в США. Але коли американські лікарі по факсу ознайомилися з моїм діагнозом, навідріз відмовилися що-небудь робити. Вони вважали, що я вмиру ще в літаку, по дорозі в США.

Я переконався, що яких би висот і становища не досягла людина, бувають ситуації, коли вона цілком безсила і безпорадна. Мої друзі щиро хотіли мені допомогти, вони не відвернулися від мене, не шкодували для цього засобів і часу, але нічого зробити не могли. Мене привезли додому. Я майже не міг рухатися, вживати яку б то не було їжу. Жовтий, худий, виснажений, я лежав під крапельницею вдома й у буквальному сенсі готувався до переходу до Господа.

У лютому, однієї неділі біля шостої вечора до мене прийшла група дітей з «Крику дитячої душі». Я цьому дуже зрадів

й зі слізьми дякував Господу, що Він дав мені востаннє побачити моїх дітей, попрощатися з ними й благословити їх, поклавши на них руки. «Господь, Ти мене посилав до цих бездомних дітей, які позбавлені турботи батьків, і от тепер ці дітки прийшли до мене!» Я не знав, що буде, а тільки хотів благословити дітей, покласти на них свої руки. Але вийшло так, що саме діти поклали руки на мене й стали молитися, волати до Бога про мене. Вони просили Бога залишити мене ще тут, кажучи, що я їм ще так потрібний. Я не міг вставати, але в той момент трапилося явне чудо. Я відчув, як сила Бога зійшла на мене. Я відчув себе краще, але залишався лежати й помолився за дітей, благословляючи їх. Потім відчув, що мені стало ще краще, я піднявся, навіть в голіві не запаморочилося. Алілуй! Те, що не могли зробити професори медицини, зробив

всемогутній Бог! І слава Божа з'явилася саме через руки дітей! Не по молитві служителів, пасторів я піднявся на ноги, а по молитві немічних дітей, які буквально кілька днів назад були підібрані на вулиці. Полюдськи неможливо уявити, щоб я залишився живим, але я дійсно живий. І зараз почуваю себе дуже добре. Можу споживати будь-яку їжу. Поступово набираю вагу.

Я здав повторні аналізи (для цього навіть не лягав у лікарню). Іду лікарняним коридором, а мені назустріч — лікар Марія Патратій, що постійно стежила за станом мого здоров'я, і як побачила мене, закричала на весь коридор: «Ілє Миколайовичу, скажіть: «СЛАВА БОГОВІ!» — у вас аналізи не просто гарні, а відмінні!»

Зараз я маю багато запрошень у церкви для свідчення, також лікарі хочуть поговорити зі мною, щоб побачити цей унікальний випадок зцілення, ще не відомий у їхній практиці. Але я більше часу тепер віддаю для того, щоб продовжити розпочату працю з дітьми з «Крику дитячої душі». Так, я по милості Божій здоровий, але не можу сказати, що часу в мене дуже багато, його залишилося дуже мало — як втім у кожного з нас.

м. Чернівці

Ілля Шотропа (в центрі) зі своїми підопічними

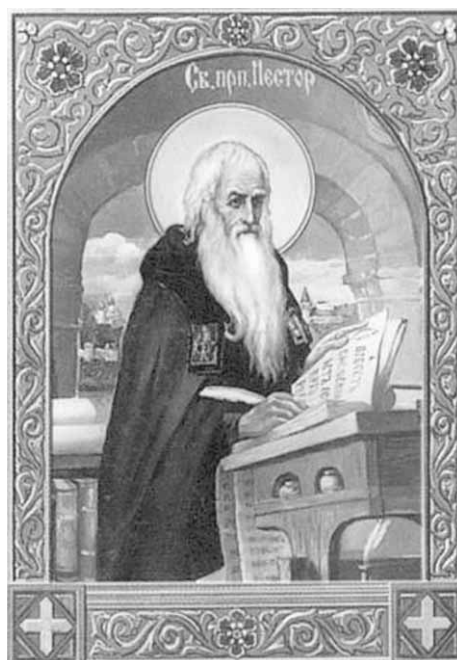
Літописець віри

**Велика користь буває від вчення книжного.
Книги наказують і вчать нас шляхам пока-
яння, бо від книжних слів набуваємо мудрість і
стриманість.**

**В книгах написана глибина, ними втішає-
мося в печалі, вони вуздечка стриманості.
Якщо наполегливо пошукаєш мудрості, то
набудеш велику користь для своєї душі.**

**Бо той, хто читає книги,
бесідує з Богом чи зі святими мужами.**

Нестор

Х-XI століття в історії Русі вважаються воістину переломними. Розрізнена, розкидана по лісах, напівдика, вона саме у ті часи набирається сили, заявляє про себе у Європі як спільнота, з якою варто рахуватися, з якою слід підтримувати політичні, економічні та духовні зв'язки. І особливо важливим, можливо, навіть домінуючим, першопричинним є те, що саме тоді руські племена, об'єднані могутністю та силою князя Володимира, приймають християнську віру. На цю тему написано надто багато праць, висловлено безліч думок та коментарів, цю подію по-різному сприймають та трактують різні релігійні та політичні сили. Але неможливо відкинути той факт, що саме прийняття Руссю християнства допомогло їй зробити історичний стрибок вперед.

Християнство прийшло на Київщину з Візантії. Вже тоді існував чіткий, переважно ворожий поділ Вселенської Церкви на дві частини: Західну та Східну. Володимир у своєму знаменитому виборі віри обирає саме Східну, православну. Попри всю ідеалізацію, мож-

ливо, навіть легендарність цієї події, князь скоріше всього керувався більш прагматичними доказами: він враховував близькість своїх земель саме до Візантії, політичні, торгові вигоди, спільне слов'янське коріння. Одним словом, вибрано було саме православ'я. Незважаючи на значну політизованість, відхід від деяких біблійних принципів, православ'я, яке прийшло на Русь, все-таки було живою вірою. Незважаючи на те, що хрещення простого народу відбувалося під тиском з боку влади, християнство докорінно змінило суспільне, політичне та духовне життя народів, що населяли тодішні руські землі.

Але якщо спочатку переважна більшість простолюду не дуже приймала нову віру, навіть протистояла цьому, освічені люди серйозно та щиро повірили у Христа, і саме на них лягла відповідальність розбудити цю щирість та усвідомленість у серцях та розумі народу. Швидко з'являються монастирі як центри духовного життя, будуються церкви, переписуються богослужбні книги, виникає інтерес до іс-

торії та переосмислення ролі та значення Русі у тодішньому політичному та духовному житті Європи та Азії. Монастирі стають своєрідними дослідницькими центрами, кузницею молодих церковних діячів, богословів, письменників. Саме на них покладена нелегка місія зробити християнство живою вірою серед людей.

Літописи, що дійшли до наших часів, зберегли не лише сухі факти тих часів, але й сам дух, настрої та переживання, які існували у той період. Саме вони є одним з головних джерел, які розповідають нам правду історію.

І безперечно, світилом першої величини серед яскравого сузір'я руських письменників є постать знаменитого Нестора Літописця.

Народився він у Києві приблизно у 1056 році. 17-річним юнаком він приходить у Печерську обитель з метою присвятити своє життя служінню Богові та людям. Його життя серед монастирської братії стало гідним наслідування. Згідно літописних даних, він сам мав з кого брати приклад. Сто-сунки та взаємне служіння

між мешканцями обителі були справді біблійними. Дух любові та миру панував серед ченців та духовенства, серед яких були знамениті Антоній та Феодосій. Печерська обитель дуже швидко стала центром духовного життя не тільки Києва, але й навколишніх земель.

Нестор з молодих літ став прикладом богобійного життя, постійних молитов, постів та добрих справ, возвеличуючи Бога «в тілесі своїм і в душі своїй». Але головним подвигом його життя стала праця літописця, вершиною якої з повним правом вважається «Повість временних літ».

Першим твором молодого літописця стало житіє руських князів Бориса і Гліба, які задовго до офіційного прийняття християнства уже були християнами. Приблизно у 80-х роках Нестор склав житіє преподобного Феодосія Печерського.

Найвизначніший свій твір письменник уклав на основі раніше написаних літописів, архівних даних, усних народних переказів, поєднуючи це із сучасними авторові подіями. «Повість» була не просто історичною хронікою, Нестор давав у ній свої коментарі, осмислено викладаючи хід подій, аналізував їх, влітаючи у розповідь свої особисті думки, богословські моменти, повчання для сучасників та майбутніх поколінь. Ця виснажлива справа вимагала і пошукових робіт. З метою поглиблення своїх знань про давні часи Нестор вирушає на пошуки першоджерел. Він відвідав Володимир-Волинський та Зимненський Святогі-

рський монастирі. Наслідком подорожі стало включення до «Повісті» майже у повному обсязі Волинського літопису. Свою майже двадцятилітню щоденну виснажливу працю автор закінчив приблизно у 1113 році. Хроніку подій у літописі було доведено до 1110 року.

«Повість минулих літ Нестора, чорноризця Феодосієвого монастиря Печерського, звідки пішла Руська земля, і хто в ній почав спершу княжити, і як Руська земля поставала...» Саме так розпочинається знаменитий літопис. Нестор занурився настільки далеко в історію, що й до сьогодні багато дослідників вважають деякі моменти цього хронологічного твору історично недостовірними. Це зокрема стосується і фрагменту щодо відвідин Руської землі апостолом Андрієм та його апостольське благословення дніпровських круч, на яких пізніше виник Київ. Безперечно, ми не можемо стовідсотково вважати цю історію правдивою, але вона красномовно свідчить про головне: уже в перші десятиліття свого виникнення християнство досягнуло наших земель. Є свідчення, що племенам, які населяли слов'янську землю, була відома християнська віра і навіть серед місцевих князів та їх оточення були християни. Зрозуміло, що вони не могли суттєво вплинути на своє середовище, але це у великій мірі готувало ґрунт для майбутнього загального хрещення Русі.

Варто зауважити, що «Повість временних літ» є безперечно християнським літопи-

сом і усі події у ній розглядаються саме через призму християнства. Можна допустити думку, що деякі моменти у творі надто християнізовані та ідеалізовані, але літопис напроочуд чітко та достовірно передає сам дух того часу, в який він писався. І саме у цьому найбільше проявився геній Нестора як християнського автора. Він став літописцем не просто руської історії, а літописцем душі руського народу. Нестор сам був свідком багатьох подій, бачив наслідки жакливих набігів кочівників-половців, які спалювали міста і села, забирали у рабство юнаків та дівчат, як у 1096 році було розгромлено Печерську обитель. У літописі він дає богословське осмислення вітчизняної історії і майбутнє бачить лише у слідуванні за Ісусом Христом.

«Повість временних літ» дійшла до нас лише у пізніших списках, які були значною мірою доповнені. Так що у Нестора, життя якого закінчилося у 1113 році, були сподвижники, які й продовжили його подвижницьку працю. Його ім'я сьогодні стоїть у ряду найславетніших українських постатей, якими гордиться наш народ. У 2006 році в обіг була введена ювілейна монета, присвячена Нестору Літописцю. Можливо, саме у зв'язку з винятковою значимістю цієї людини вона була виготовлена із золота номіналом 50 гривень. Але історичне та духовне значення великого літописця не оціниш ніякою фізичною валютою чи золотом.

*Підготував
Юрій Вавринюк*

Якщо Ви хочете поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіoproграму ЛЕОНІДА ЯКОБЧУКА «ВІДВЕРТІСТЬ», яка виходить в ефір щоп'ятниці о 21.15 на першій програмі Українського радіо.

Ціною Крові послані дари

Серця співають милості Господні,
Спасіння зірка провідна горить,
Подяки підніма неспинна повинь
Ціною Крові послані дари.

Ясної благодаті Отча слава
В Улюбленім на вибраних сія
У добрих діл короні величавій,
Що з Богом мир їх бігу не спиня.

У дружнім колі Божої родини
Приходити так легко до Отця
В одному Дусі, що на близьких злинув
Через Христову Кров співгромадян.

Велично неба помах крил здійсмає
У Господі святий духовний храм.
Сім'ю дбайливо Батько наставляє,
І дім в здоров'ї й силі вироста.

Серця співають милості Господні,
Спасіння зірка провідна горить.
Подяки підніма неспинна повинь
Ціною Крові послані дари.

У променях Христової любові

Любов Христову, вищу розуміння,
Збагнути Дух Його допомага.
До Нього припаду у поклонінні,
І Божя сповнить парус мій снага.

Курс корабля безпомилково скерує
Наснажуюча Божя повнота.
Хитанням вражим поступ збити все,
Який любов наснажує Христа.

Дух розуму вдягає у обнову
У Божій правді й істині святій,
Відвіюється пристрастей полова
У досконалій мужа чистоті.

Краса думок, багатство слів і вчинків
Дзеркально чисто Слово відбива,
І ходу до вершин нема зупинки,
Любов якому силу улива.

Благословен в віках Голгофи подвиг,
Величчя вічносущих хоругов,
Постале у агонії любові,
Яку Христа явила людству Кров.

У Бога випадковостей нема

«Залічено Його до лиходіїв».
Писання слово справдилося цим.
Глуха юрба Христа не розуміла,
Зневажений сліпцями Божий Син.

На їх очах Ісус справляв Писання,
Але табун духовно був слабий,
Своєї віри зводив риштування.
Був Бог у них, проте не головний.

Ізраїль обпекла духовна суша.
Слова пророків всохли перед ним:
Ніяк не Бог Месію тяжко мучив —
Була на ньому кара за наш мир.

При дверях час, коли Він прийде вдруге,
Щоб сповнилось Писання до кінця.
Чи ж фарисеями і книжниками будем,
Чи приготуємо до приходу серця?

Близький кінець. Чи є ми друзі, тими,
Хто цілину сердець переорав?
Готовий шлях, що ним Господь ітиме?
У Нього випадковостей нема.

Чек у подарунок

«Господи, що ще мені зробити,
Щоб в Небесне Царство увійти?»
— Борг віддай: багатство, котре гнітом
Вірі є, — І будеш рівно йти.

Ефемерна на скарби опора
В кут глухий безвиході веде.
Шлях здола лиш той, хто зрить на Слово,
У яким спасіння сяє день.

Те, чого не здужає людина,
Божа звершить сила і можуть.
Не відходь, як той юнак, мій сину,
Царства не спромігшися набуть.

Не тримайсь за нетривке багатство.
Скарб твій в небесах, не на землі.
Йди за Мною у Небесне Царство,
Всі турботи доручи Мені.

Сину, запишись на Мій рахунок
І потреби вдовольняй свої,
Бо ти маєш чек у подарунок
З підписом Господньої Крові.

Любов ніколи не перестає

1 Кор. 13

Ісус вмирав за гріх усього світу,
Палаючи любов'ю до людей.
Йому тепер пахтять любові квіти
В лампадах Ним просвітлених грудей.

Горить вогонь сердечний, некрикливий,
В роздратуванні свого не шука,
З несправедливості лихої не радіє,
Любов втішає цнота й правота.

Любов шукає істини дороги,
Невчасною надією жива
На обітниці, дані вічним Богом,
В передчутті ясного торжества.

Вона усе незборно переносить,
У світ новий упевнено стає.
Знання і мови зникнуть стоголосі —
Любов ніколи не перестає.

У царині, грядущій з виднокола,
Найбільший, найвеличніший в красі —
Любові — не скінчитися ніколи,
Її тріумф сіятиме над всім.

Як сонце, пламеніюче над світом,
Як діаманту розмаїті кольори,
Однак один лише в любові світоч:
Її Господь у серці запалив.

Молитва, яка зруйнує китайську стіну

Ганс МІРВОЛЬД давно відомий в Україні. Він є частим гостем у наших церквах. Християнин, який щиро вболівав за долю віруючих у Радянському Союзі, незважаючи на похилий вік, нині не менш щиро і завзято, продовжує служіння заступництва за гонимі країни. На Всеукраїнській конференції Церкви ХВС він закликав до того, щоб наші церкви приєдналися до молитви за Китай, де віруючі переживають великі гоніння з боку влади. Про це служіння розповідає пастор церкви «Філадельфія» (м. Київ) **Анатолій КОЗАЧОК**.

У мене на серці вже давно є бажання молитися за Китай. Ми навіть запросили одного служителя з Китаю, щоб він приїхав до нас, але, на жаль, китайська влада не дала йому дозволу виїхати з країни. Китай нині має велику потребу в Слові Божому. Тому ми організували молитовне служіння за цю країну і кожен з вас може стати учасником цього молитовного служіння, оскільки був час, що й за нас молилися, коли у нашій країні переслідували християн.

У Китаї нині проживає 1,3 млрд. людей, понад 5 тис. різних етнічних груп. В основному в Китаї діють домашні церкви. Понад 60 млн. людей охоплені рухом домашніх церков. Вони збираються в домах віруючих по 30-50 чоловік.

Китайці поставили перед собою завдання досягнути своїх співвітчизників проповіддю Євангелії. Окрім того, вони мріють пронести Євангелію через всю Азію й аж до Єрусалима. Тому нині там діє багато біблійних шкіл. Вони нелегальні, і, я думаю, що це дуже обмежує їх у роботі, вселяє у них відчуття дискомфорту та скутості. Заняття у цих школах відбуваються далеко від міст, на закинутих фермах, куди мало хто навідується. Та все ж, незважаючи на ці труднощі, на сьогодні там підготовлено понад 100 тис. місіонерів.

Ми розбили Китай на молитовні зони. Понад 300 церков з Норвегії охопили своїми молитвами одну з цих зон. І ми приєдналися до цього молитовного руху. Не знаємо, скільки ще часу нам доведеться молитися за цю країну, оскільки за Радянський Союз молилися понад 25 років. Але ми віримо, що Бог чує наші молитви і закликаємо й інші церкви приєднатися до нашої молитви за цю країну.

Ганс Мірвольд:
**«Нині прийшла
ваша черга молитися
за переслідувану
церкву»**

Моє життя складалося дуже добре: мав усе необхідне, був одружений, підростало четверо дітей. Але слухати голосу Божого не хотів. Господь протягом п'яти років робив свою працю у моєму житті. Це були найважчі роки. І в певну мить я прийшов до висновку: «Мені треба ходити на зібрання святих». В одному з таких зібрань я віддав своє серце для Бога. Та не відчував, що народився згори, не відчував присутності Христа у своєму житті. І минуло ще три місяці, поки я не зрозумів, що Христос увійшов у моє життя і змінив його повністю. Ця зустріч була настільки реальною, що я відчував це навіть фізично. Через кілька місяців після цього отримав хрещення Святим Духом. Так у мене почалося нове життя, і я сказав: «Ісусе, я хочу служити Тобі до кінця свого життя! Тому Ти повинен дати мені служіння, я повинен реально відчувати покликання до нього».

І тоді Господь почав мені го-

ворити про щось неможливе на той час – про Радянський Союз. Я багато разів переконував себе, що це неможливо. Та одного разу до мене прийшов один брат і сказав, що має слово від Господа для мене. І прочитував уривок з Книги пророка Ісаї, де Господь каже, що Він відкриє всі двері і зайти можна буде туди, куди було неможливо. І я зрозумів, що Господь буде попереду.

У нас не було жодної інформації про християн з Радянського Союзу. Ми мало що знали про те, що відбувається в цій закритій країні. Європу розділяла стіна, через яку час від часу до нас проникали листи з досить обережними розповідями про те, що діється в цій країні. І одного разу я отримав листа від сім'ї Слободів з Вітебська. Цей лист надіслав брат Яків, який розповідав, що його дружина Марія заарештована, а в них п'ятеро дітей. Чоловік дуже хвилювався, що дітей заберуть в інтернат, тому просив, щоб молилися за його сім'ю. І коли дійшло до розгляду справи Марії, то її поставили перед вибором: або вона зараз разом із чоловіком та дітьми йде з залу суду додому, але це означає, що вона не має права ніколи казати їм про Бога; або ж вийде іншими дверима, якщо має намір надалі вчити своїх дітей. Ця жінка відповіла, що ніколи не зречеться Бога, — і її вивели іншими дверима, незважаючи на те, що діти, які сиділи в залі суду, почали плакати за нею. Ця історія дуже вразила мене, і стала знаком того, щоб почати молитовне служіння за Радянський Союз.

Це відбувалося так: приблизно в той же час у Норвегію приїхав Ярл Пейсті. Ми почали тісно співпрацювати з ним. І коли відвідували церкви Норвегії, то мали з собою плакати, на кожному з яких була назва одного з міст СРСР. Я передавав цей плакат одному зі служителів церкви, і вона

зобов'язувалася молитися за це місто. Водночас ми заручалися привітом від цієї церкви, і Ярл Пейсті по радіо передавав вітання від цієї церкви в Радянський Союз. У 1972 році в мене з'явилася можливість вперше відвідати цю країну. В Талліні я зустрівся з пастором методистської церкви. Він розповів про те, що в СРСР є

знав і про Радянський Союз доти, доки не почав там працювати. І перша історія, яку я почув про Китай, також була про сестру, яку звали Хан. Вона жила на півночі Китаю, отримала спасіння і за свою віру була ув'язнена. В неї було двоє дітей. І коли вона потрапила в тюрму, всім заборонили надавати будь-яку допомо-

Ганс Мірвольд:
«Ця величезна країна чекає ваших молитов».

багато церков, але їх переслідують. І саме він познайомив мене з п'ятидесятниками, з якими я мав спілкування всі ці роки.

Але не тільки норвезькі церкви молилися за Радянський Союз. Швейцарія, Швеція, Норвегія, Данія та багато інших країн Європи підтримували нас у цьому молитовному служінні. І всі міста, позначені на карті, були наче покриті хмарою молитви. І в цій хмарі був Господь. А коли чаша молитов була наповнена, прийшли зміни. Радянський Союз розпався, християнство почало вільно сповідуватися в країнах колишнього СРСР, і я відчув, що моя праця в цьому напрямку закінчилася. В 1997 році напрямок роботи нашої місії змінився. Я у своєму серці чітко почув слова, що у світі ще є дуже багато християн, яких переслідують за ім'я Христа. І в душі моїй чітко пролунало слово «Китай».

Я майже нічого не знав про цю країну. Але так само мало

гу її дітям. Дівчинка померла з голоду. Коли жінка вийшла з тюрми, в неї залишився один син. Але представники влади прийшли і сказали: «Якщо ти хочеш, щоб твій син жив, ти повинна нікому більше не розповідати про Христа як про Сина Божого і Спасителя усе своє життя». Але вона сказала, що ніколи не перестане робити цього. І на її очах сина вбили, а її знову ув'язнили. Вона провела в тюрмі два роки, а коли вийшла, то далі продовжувала свідчити іншим про Бога. Жінка, котра втратила двох дітей, не замовкла, вона свідчила про Божу любов, їздила з містечка до містечка і на даний час вже відкрила 4 тис. домашніх церков. Я схилив голову перед цією сестрою, яка нині є одним із християнських лідерів Китаю. Зовсім випадково мені довелося зустрітися з цією сестрою чотири рази. Востаннє це було в 2006 році у Шанхаї.

Коли Мао прийшов до влади в 1994 році, то 8 тис. місіо-

нерів, які проповідували Євангелію в Китаї, були депортовані з країни. А всі релігійні течії припинили свої богослужіння. Діяти могла лише одна церква, яка була названа Патріотичною церквою трьох правил. Перше правило гласить, що церква не має права отримувати фінансування з інших

вище правила. Та й у цей важкий для Китаю час почали проростати паростки, які нині буйно розквітли, — це домашні церкви. Як не дивно, але тоді мільйони людей прийняли Христа. І нині домашні церкви в Китаї налічують 80 млн. християн. А Церква трьох правил — приблизно 20 млн.

те, що вони повинні принести Слово Боже назад в Єрусалим. Це відкриття вони отримали ще до того, як Мао прийшов до влади. «Євангелія пройшла через усю Європу і Америку аж до нас — до кінця землі. То ж куди ми повинні нести Євангелію?» — запитували вони у Бога. І Бог відкрив їм, що вони повинні пронести Євангелію через Азію. І нині підготовлено понад 100 тис. місіонерів, які готові вийти з Китаю і проповідувати в усій Азії. Але є стіна, яка відділяє Китай від усієї Азії. Вона мусить бути зруйнована. Ми віримо в те, що залізна завіса, яка відділяла Радянський Союз від Європи, впала, тому що багато людей з усього світу молилися до Бога. Тож я переконаний, якщо ми об'єднаємося в молитві за Китай, то будемо співучасниками у проповіді

У Китаї приділяють велику увагу підготовці євангелістів. Заняття проходять з 5 години ранку до 9 вечора. Студенти приїжджають навіть зі своїми матрацами.

країн, а повинна бути на самофінансуванні. Друге правило — в церкві повинні проповідувати лише ті, хто належить до певної партії. Третє правило — заборонено оголошувати про зібрання в газетах, по радіо чи телебаченні, на дошках оголошень, а лише в молитовних будинках. Це дуже обмежувало християн. І 10 тис. християнських лідерів сказали: «Ні, ми не можемо прийняти цих правил. Ми не хочемо, щоб у наших церквах проповідували партійні лідери, бо голова нашої Церкви — Ісус Христос». Не прийнявши цих правил, всі ці служителі потрапили в тюрму. Приміщення церков були переобладнані під склади. Збиратися на служіння у культових приміщеннях мали право лише ті церкви, які прийняли згадані

Влада тримає під контролем Церкву трьох правил, але не має ніякого впливу на домашні церкви, діяльність яких лякає її. Відомий вислів Мао: «Сила не у зброї». Коли китайський лідер зустрічався з християнами, то він особливо чітко це відчував, і його слова є своєрідним свідченням Божої сили. «В них є сила, яка нам не відома», — говорив він про християн. І саме цієї сили боїться влада Китаю.

Як свідчать китайські християни, їм було відкриття про

Євангелії в Азії.

Ви хочете побачити, як міняється ситуація в Китаї? Приєднуйтеся до молитовного служіння за Китай! Ми створили схему молитовного служіння, схожу, як під час молитви за СРСР. Майже всі церкви Норвегії моляться за певні китайські міста. Нам було приємно підтримувати вас у молитві за вашу країну, але нині прийшла ваша черга молитися за переслідувану церкву Китаю.

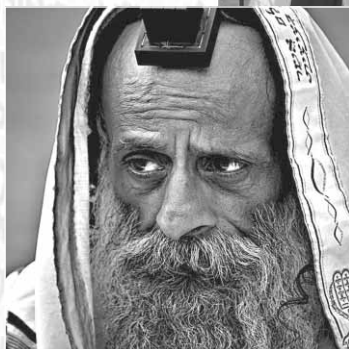
Біблійна вікторина

Наш журнал багато років тому уже проводив для читачів вікторину зі знання Біблії та історії християнства. Ми вирішили знову відродити її на сторінках журналу, тим самим даючи вам, шановні читачі, можливість для співпраці, заохотивши до самостійних пошуків та вдосконалення своїх духовних знань.

Вікторина буде проводитися протягом року й складатиметься з чотирьох турів, в кожному з яких буде по чотири запитання. Підсумок буде підбиватися за результатами відповідей усіх турів. Переможці отримають добірки духовної літератури.

Відповіді на перший тур

1. Євреї перед молитвою одягали на лоб та на руку спеціальні коробочки — богомільця, які єврейською мовою називалися «тефіллін». З часом особливо ревні віруючі носили їх майже постійно. Дослідники Біблії вважають, що подібна практика виникла після вавилонського полону. Коробочка, яку спеціальними ремінцями прив'язували до

лоба, складалася з чотирьох відділів, у яких зберігалися чотири шматки пергаменту із текстами з Закону: 2 М. 13:3-10; 13:11-16; 5 М. 6:4-9; 11:13-21. В коробочці, яка таким самим чином прикріплювалася до руки, знаходився один шматок пергаменту з усіма цими текстами. Саме так буквально євреї розуміли місця з Закону: 2 М. 13:9,16; 5 М 6:8;11:18.

Про носіння китиць, які прикріплювали до краю одяжі ізраїльтяни, є чітке повеління у Законі Мойсеевому: 4 М. 15:38-40; 5 М.22:12. Вони повинні були нагадувати народу Божому про послух Богові і слугували зовнішньою ознакою приналежності ізраїльтян до народу Божого.

За часів Ісуса Христа носіння тефеллін та китиць переросло у зовнішній звичай, який нерідко виконували для того, щоб показати перед людьми свою побожність, а богомільця навіть стали своєрідними оберегами, амулетами. Саме тому Ісус звинувачував книжників та фарисеїв за таке ставлення до цих предметів.

2. Служниця Рода. Вона, почувши за воротами голос Петра, який на той час перебував у в'язниці, з радості розгубилася і замість того, щоб впустити гостя в дім, побігла сповістити радісну вістку християнам, які зібралися в домі (Дії 12:12-16).

3. Процитована фраза міститься у «Повісті минулих літ». Автором цього твору визнано Нестора Літописця (більш детально про Нестора та його літопис читайте на ст. 42-43).

4. Людьми, які не пройшли перевірку на правильне проголошення слова «шібболет», були єфремляни (див. Суд. 12 розділ).

Другий тур

1. У цьому році Національна премія ім. Т. Шевченка була присвоєна Рафаїлу Турконяку за переклад сучасною українською мовою Острозької Біблії (див. інформаційну замітку на ст.54). Що це за Біблія і яке її значення для історії України?

2. Що таке синагога, про яку дуже часто згадує Новий Завіт?

3. Яку людину, коли вона говорила неправду, Бог благословляв Своєю присутністю, а коли вона сказала правду, Господь відійшов?

4. Чому Ісус, посилаючи Своїх учнів на проповідь, дав їм дивне повеління нікого не вітати в дорозі (Лук. 10:4)?

Рай у курені чи шлюб з розрахунку.

Небезпечне зрушення у християнському благовісті

Можливо, я є продуктом радянського виховання, але коли одружувався, то питання грошей цікавило мене найменше. Поряд зі мною кохана, а отже, все решта — неважливо. Тепер, через 8 років спільного життя, я розумію, що неможливо уникнути фінансового питання — треба думати про джерела доходів і планувати видатки.

Як і більшості людей, мені хочеться, щоб грошей було більше. Моїй дружині гроші потрібні не менше. Однак, я, як і раніше, переконаний, що головними в будь-якій сім'ї повинні залишатися стосунки між чоловіком та дружиною, взаємна зацікавленість один в одному. І ці стосунки не можна замінити жодним фінансовим благополуччям.

Досить довго християнство відштовхувало мене, тому що я бачив у ньому прояв трохи прикрашеного релігійними термінами егоїзму: «Якщо хочеш, щоб у вічності тобі було добре, ти повинен виконати певні умови (повірити в Ісуса Христа, вести праведне життя, відвідувати церкву...)». На одну чашу терезів кладеться те, від чого доведеться відмовитися у цьому світі, а на іншу — те, що отримаєш у вічності. Відповідно, друга чаша обов'язково переважить.

На жаль, в історії церква часто підтримувала таку ж спрощену схему. Зі здобуттям статусу державної релігії їй доводилося не лише допомагати віруючим висловлювати свою любов до Бога, а й керувати людьми. Метод «батога та пряника» й донині є найбільш дієвим методом управління. Релігія дає такий «батіг» і такий «пряник», яких неможливо проігнорувати: вічна насолода і вічні муки. Заради них багато хто готовий стати під прапори будь-якої ідеї і з готовністю зносити будь-які утиски.

Схоже спотворене уявлення про християнство не така вже й рідкість і в наш час. Намагаючись донести Добру Новину «просто і зрозуміло» і в

той же час зробити її привабливою, християни іноді застосовують методи маніпулювання. Євангелія в їхньому прочитанні звучить так: «В Бога є чудовий подарунок для тебе — вічне життя, але ти його не отримаєш, поки не повіриш у Христа. Якщо ти цього не зробиш, тебе чекають вічні муки. Що заважає тобі помолитися прямо зараз?» Однак чи це та Добра Новина, що міститься у Біблії?

Мене періодично запрошують викладати певні курси, пов'язані зі Старим Заповітом. Майже незмінно в процесі навчання у студентів виникає одне запитання: «Чому в Старому Заповіті майже нічого не йдеться про вічність?» Це може здатися дивним, особливо якщо зважити на те, що євреї провели 400 років у Єгипті — країні, де майже вся релігія будувалася на підготовці до вічного життя. В багатьох книгах роздуми про вічність напрошуються самі, однак їхні автори ніби прийняли обітницю мовчати щодо цього, і лише зрідка обмежуються однією-двома фразами і то не завжди зрозумілими.

Наприклад, книга Екклесіаста повністю присвячена безглуздості життя, і того, що люди називають щастям. Зда-

ється, в кінці цих роздумів можна було б написати ще розділ про те, що вічне життя — єдине, що має сенс, але ні! Автор обмежується лише не до кінця зрозумілою вказівкою на те, що зрештою Бог всі справи приведе на суд.

Книга Йова описує страждання праведної людини, яка була позбавлена всього земного багатства і слави. Все, на що він сподівався, зруйнувалося. Сучасний проповідник палко розповідав би йому про чудову нагороду за вірність, терпіння, яка чекає його в раю. Однак все, що Йов говорить про вічність, міститься в одному не зовсім зрозумілому вірші (див. Йов. 19:25).

Що ж є центральним у релігії Старого Заповіту? Коли Ісус запитав законника (вченого, котрий займався тлумаченням закону) про те, яка заповідь, на його погляд, найважливіша, той процитував уривок із «Шма Ізраїл» — центрального тексту Старого Заповіту. Ці слова знав напам'ять кожен єврейський хлопчик, котрий отримав хоча б мінімальну релігійну освіту: «Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш Господь один! І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!» (5 М. 6:4-5). Тобто центральним у Старому Заповіті є відкриття Бога про Себе і Божу надію на любов з боку людини у відповідь.

Бог показує Свою любов і турботу, оточивши людину

всім необхідним в Едемському саду. Після того, як все людство відвернулося від Нього, Він обирає сім'ю Авраама, яка ще була готова відповісти на Божу любов і турботу. Авраам день за днем вчиться довіряти Тому, Хто обіцяв бути поряд з ним. Пізніше Бог відкривається нащадкам Авраама — євреям і звільняє їх від єгипетського рабства. В книгах малих пророків (600-400 рр. до н.е.) Боже об'явлення вже містить прямі аналогії, де Бог говорить про Себе, як про улюбленого (іноді, як про чоловіка), який шукає взаємної любові.

Бог шукає любові з боку людини, але Він не хоче йти на дешеві способи маніпуляції, обіцяючи Своїй улюбленій дорогий весільний подарунок (вічне блаженство). Він — Творець людини і надто добре знає, як легко можна керувати людиною, як легко можна досягнути від неї правильної поведінки і зовнішніх слів любові. Але Йому треба не це. Він хоче, щоб люди добровільно відповіли на Його любов. Щоб люди захотіли бути з Ним, незалежно від того, що вони отримують разом з цим. І це Йому вдається. Хай це не любов всього людства, але окремі люди відповідають на любов.

Авраам готовий був відмовитися від свого сина — того, з ким пов'язані всі його надії на майбутнє, по суті, відмовитися від Божих благословень ради своєї любові до Бога. Йов — в усіх своїх труднощах хоче залишатися з Богом. Авакум — закінчує свої пророцтва, урочисто заявою про те, що буде йти за Богом, незалежно від того, чи принесе це йому видимі благословення.

А що ж у Новому Заповіті? Там набагато більше говорить про вічність. Христос обіцяє приготувати оселі для своїх учнів. Книга Об'явлення вся присвячена описанню встановлення майбутнього вічного царства. Невже Бог втратив терпіння і перейшов до методів маніпуляції? Не

треба забувати, до кого звернені ці книги: автори писали їх церквам — тобто людям, які вже вибрали шлях Ісуса. І ці картини мали підтримати віруючих в дорозі за Улюбленим. Проповідь Ісуса також містить слова про вічне покарання і благословення (наприклад, Нагорна проповідь) — ці слова були звернені до тих, хто перебував у хибному заспокоєнні щодо свого майбутнього. Однак головний зміст вчення — проповідь про Самого Себе: «А ви за кого Мене маєте?» (Мт. 16:15) І слова про вічність майже завжди пов'язані з нагадуванням про правильне ставлення до Себе. Так, потішаючи Марфу, яка любила Його, Він каже: «Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, повіки не вмере. Чи ти віруєш в це?» Вона каже Йому: «Так, Господи! Я вірую, що Ти Христос, Син Божий, що має прийти на цей світ» (Ів. 11:25-27). Зверніть увагу: вона не каже, що вірить у вічне життя — це доповнення — вона каже, що вірить в Ісуса!

Головною в християнстві повинна бути проповідь про Христа, а не про умови отримання вічного життя чи покарання. На мій погляд, таке розставлення акцентів повинно бути особливо зрозумілим у нашій культурі, де стосунки між людьми є важливішими, ніж закони чи абстрактні принципи. Як зразок проповіді до невіруючих можна навести першу проповідь Петра, що

записана у другому розділі книги Дій апостолів. Петро спочатку говорить про те, хто такий Ісус і про те, що до цього часу ставлення євреїв до Божого Сина було неправильним. Після того, як цю вістку усвідомили, слухачі самі задали запитання — що їм робити? Тільки у відповідь на це Петро говорить про покайання (зміну способу мислення), хрещення та вічне життя і покарання.

Чому відбувається зміщення акцентів? Причин може бути декілька. Це й притаманний кожній людині (зокрема й християнам) егоїзм і спроби використати християнство для керування людьми. Та головною, на мою думку, є втрата відчуття реальності Божої присутності. Ми забуваємо, що Бог — поряд, любов до Нього стає однією з теорій і сухих доктрин. Але на практиці саме присутність Бога — те, що має давати нам силу для християнського життя, для свідчення.

Стан закоханості — окриляє, він дозволяє долати будь-який страх, про нього нам хочеться співати. Чи не в цьому секрет активності ранньої церкви, її витривалості, незважаючи на жодні гоніння? І чи це не той стан, який втратила сучасна церква? Без любові все християнство, вся проповідь лише «мідь та дзвінка або бубон гудячий!» (1 Кор. 13:1).

*Лев Грінфельд,
kbogu.ru*

Конференція Церкви ХВС України

З 28 до 30 березня у Пущі-Водиці під Києвом відбувалася щорічна пасторська конференція Церкви ХВС України. Її гаслом стали слова: «Будьте однодумні, мудрі, досконалі».

пують з 466 хорами. Близько 38900 дітей відвідують 1452 недільні школи, в яких працюють 3467 вчителів. Ведеться 22 радіопередачі, 12 телепередач, видається 25 газет, 2 журнали, працюють 29 місій.

Але найціннішим був час, відведений для духовного збагачення: проповіді, семінари, молитви і просто щире братерське спілкування. Обговорювалися також питання церковного устрою, зокрема доповнення до «Положення про зняття сану служителя у ЦХВСУ». Було обговорено та затверджено «Положення про Раду старійшин ЦХВС» і її персональний склад. У цю Раду ввійшли єпископи В. Боечко, І. Хрипта, М. Камінський та С. Веремчук.

297 делегатів представляли усі обласні об'єднання церков ХВС. Цю братську спільність відвідали також гості з Білорусі, США, Польщі, Норвегії, які ділилися Божим Словом, побажаннями та власним досвідом служіння. На відміну від попередніх подібних заходів, на цій конференції звіти були зведені до мінімуму. Зокрема, загальний звіт про роботу відділів давав заступник старшого єпископа ЦХВСУ Микола Синюк, а детально ознайомитися з ними присутні мали змогу у письмових звітах, які отримав кожен делегат. Загальний звіт про роботу Церкви ХВС України давав старший єпископ Михайло Паночко. Він поділився здобутками та проблемами, назвав цифри, які дають уяву про нинішнє братство. Отже, у ЦХВСУ зареєстровано 1441 церква (з них одна — в

Іспанії), у стадії реєстрації — ще 75. Загальна кількість членів церкви — 103586 чоловік. Громади мають у користуванні 995 молитовних будинків, ще 164 будуються. У церквах виконують служіння 1350 пресвітерів та 2038 дияконів, 745 регентів, які пра-

Новини жіночого служіння

23 лютого в центральному офісі церкви ХВЕУ відбулася робоча зустріч Комітету жіночого відділу, на якій було складено план роботи відділу на 2007 рік.

9-10 березня в Києві відбулася міжконфесійна жіноча конференція, організована місією «Відродження». У конференції, темою якої були слова «Вона зробила, що могла», взяв участь Віктор Гамм, котрий закликав сестер об'єднатися у молитві за проведення «Фестивалю надії», що відбудеться у липні цього року з участю Франкліна Грема.

Протягом лютого-березня у церквах України відбулися регіональні семінари для сестер.

24 лютого такий семінар був проведений у Дніпропетровській області. У ньому взяли участь Ольга Чоботар, яка виклала тему «Комунікабельність» і Ольга Трюхан, котра виступила з темою: «Бог, Котрий мене любить».

3 березня відбулося спілкування сестер у Красногвардійську (Крим). На ньому розглядалися питання: «Вірність материнській любові» і «Промудрість та лагідність жінки-християнки», а 9 березня жіноча конференція проводилася у селі Заріччя Івано-Франківської області.

17 березня у селі Новопетрівка Миколаївської області відбувся семінар, темою якого

було особисте спілкування з Богом. У ньому взяли участь Антоніна Оселедченко, Наталія Апостолова і Лідія Іванченко. Того ж дня подібне спілкування відбулося й у місті Ніжині Чернігівської області. Воно було присвячене темам: «Життя з невірним чоловіком» та «Духовне і фізичне материнство».

24 березня у церкві «Вєфіль» міста Чернівців була проведена обласна жіноча конференція, присвячена темі «Життя та служіння жінки-християнки», в якій взяли участь А.В. Собко, та відповідальна за сестринське служіння у Чернівецькій області Т.В. Попович. А в ході подібного спілкування в Одеській області, яке відбулося того ж дня розглядалися питання: «Краса жінки, що дана Богом» та «Мудрість матері».

Фестиваль християнської поезії

27 травня у Києві відбувся Перший фестиваль християнської поезії, ініційований нещодавно створеною Спілкою християнських письменників України. Він зібрав близько 30 поетів, що, звичайно, мало для України. Як зауважив голова СХП Костянтин Шаповалов, незважаючи на зусилля самої Спілки, на звернення до ЗМІ та проведення спеціальної прес-конференції на УНІАН, більшість засобів масової інформації і зокрема християнські, можна сказати, проігнорували це повідомлення. Відсутність потрібної інформації та реклами була однією з головних причин того, що на свято прибуло так мало учасників.

Та все ж, незважаючи на певні недоліки та недоробки у підготовці, фестиваль не просто відбувся, а, як нерідко кажуть, «вдався». Зважаючи на те, що він був першим, і на те, що Спілка також ще у стані формування, важливим є те, що він відбувся. Християнська поезія варта того, щоб про

неї говорити, її популяризувати, нею захоплюватися. Фестиваль показав, що у нас є прекрасні автори, яких потрібно підтримувати та заохочувати. Конкурс проводився у трьох номінаціях: серед поетів, які пишуть для дітей, поетів-початківців та поетів-професіоналів. Переможцями у цих номінаціях стали відповідно Тетяна Євдокимова, Олександра Лазаренко, Олена Несміян. Вони отримали грошові премії; ті, що посіли другі та

треті місця — цінні подарунки, а усі учасники — грамоти.

Спілка планує провести подібні фестивалі не тільки для поетів. Але це тільки плани, які, віримо, з Божою допомогою здійсняться. Слід зауважити, що членами Спілки християнських письменників України можуть стати автори, які видали не менше двох книг (для поетів — одна).

Більш детальну інформацію можна отримати за телефоном: 8-067-404-36-15, e-mail: spilka_chpu@ukr.net

Перекладач Острозької Біблії сучасною українською мовою одержав Національну премію України імені Тараса Шевченка

Президент України Віктор Ющенко своїм указом присудив Національну премію України імені Тараса Шевченка 2007 року. Про це 5 березня повідомило Офіційне Інтернет-представництво Президента України. Одним із лауреатів премії став відомий богослов – о. д-р Рафаїл Турконяк, біблійний перекладач, єромонах Студійського уставу. Він отримав премію імені Тараса Шевченка за переклад Острозької Біблії сучасною українською мовою.

Лауреат є українського походження, народився в Англії, у Манчестері, тривалий час проживав в Італії, Німеччині та США.

Над перекладом Острозької Біблії о. Рафаїл працював 30 років. 1973 року Глава УГКЦ Патріарх Йосип Сліпий звернувся з листом до молодого ще церковнослужителя Рафаїла Турконяка, який навчався тоді у Римі та знав церковнослов'янську, грецьку, латинську, українську та інші мови (о. Рафаїл знає понад десяток мов), із пропозицією зробити переклад Острозької Біблії сучасною українською мовою. Після деяких вагань (о. Рафаїл вважав себе літургістом, а не перекладачем) він 1975 року все-таки взявся за копітку й відповідальну працю.

1988 року він отримав факсимільне видання Острозької Біблії, видане в Канаді, а після приїзду в Україну зміг користуватися й оригінальним виданням Святого Письма, виданим в Острозі. Щоб набирати текст старослов'янською мовою, отець Рафаїл власноручно створив старослов'янський шрифт, розміщуючи букви так, як вони були надруковані в Острозькій Біблії. Два роки знадобилося отцю Рафаїлу, щоб перенести в комп'ютер

свої початкові записи із зошитів та переклади Нового Завіту.

2003 року він закінчив свій унікальний переклад Острозької Біблії сучасною українською мовою, дослідивши всі відомі тексти Святого Письма різними мовами. А 2006 року з нагоди 425-ліття від дня першого видання Острозької Біблії Іваном Федоровом відбулася урочиста презентація перекладу о. Рафаїла Турконяка.

О. Рафаїл Турконяк в інтерв'ю «Дзеркалу тижня» так оцінив появу перекладу Острозької Біблії сучасною українською мовою: «Цей новий, четвертий переклад Святого Пись-

ма українською мовою можна назвати новим етапом в історії українських перекладів Біблії. Вперше у нас є український Старий Завіт, перекладений не з єврейської мови, а з грецького тексту Семидесяти. Це не літературний переклад, а дослівний. Основним для мене було якомога точніше передати оригінальний церковнослов'янський текст Острозької Біблії, що складається з 76 книг. Такого повного списку не має жоден інший переклад».

www.president.gov.ua

*Р. Турконяк представляє свій переклад.
Фото «Радіо Воскресіння»*

Якщо ви бажаєте слухати натхненні проповіді, свідчення, відгук аудіослужіння, який діє при Церкві ХВЕ України, пропонує проповіді, лекції, свідчення, записані на аудіокасетах та на CD.

Проповіді:

Паночка Михайла, Беспалова Дмитра, Кліновського Анатолія, Шкіндера Ростислава, Франчука Володимира, Куриленка Віктора, Хомича Сергія, Вінковського Сергія.

Свідчення:

Рустама Фатуласва, Ніни Коваль, Андрія Коржова, Зої Петкович, Володимира Волосовця, Олександра Бондарева, Ігоря Сидорова, Лади та інших.

Україна:

вул. Г.Онискевича, 3, м. Київ, 03115

тел:/044/ 592-70-93; 8-067-278-40-15

E-mail: audio_v@ukr.net www.316.com.ua

Каталог надсилаємо безкоштовно

Конференція редакторів ЗМІ

13 квітня 2007 року в церкві міста Івано-Франківська відбулася конференція працівників християнських засобів масової інформації, в ході якої було розглянуто роль християнських ЗМІ у благовісті. До присутніх звернувся заступник старшого єпископа Церкви ХВЕ України єпископ М.П. Сінюк та старший пресвітер Івано-Франківського об'єднання церков ХВЕ єпископ Ю.К. Веремій. Окрім того, в ході конференції були викладені теми «Християнська періодика — зміст і форма: що важливіше» (Людмила Бендус, літературний редактор часописів «Вірую» та «За євангельську віру»), «Поради телепроповідникам» (єпископ В.М. Боечко), «Використання Інтернету в роботі християнських ЗМІ» (Р.В. Прядун).

Учасники конференції мали змогу обговорити виступи, задати запитання, а також поділитися досвідом своєї роботи. Також було вирішено надалі проводити подібні зустрічі для підвищення літературного та професійного рівня християнських журналістів. Наступна така зустріч відбудеться 21 липня 2007 року в приміщенні місії «Голос надії» міста Луцька і буде присвячена темі: «Проблеми літературного редагування у християнських ЗМІ».

Церква ХВЕ України: офіційна хроніка

На обласних конференціях, які відбулися у зимово-весняні місяці на єпископське служіння було рукопокладено таких старших пресвітерів: **Віктора Боришкевича** (Рівненська обл.), **Василя Гедаревича** (Запорізька обл.), **Степана Павлуса** (Полтавська обл.), **Юрія Веремія** (Івано-Франківська обл.), **Олександра Бабійчука** (Херсонська обл.), **Сергія Крученюка** (Одеська обл.).

Старшим пресвітером об'єднання церков ХВЕ Закарпатської області обрано **Віктора Хрипту**.

Виконуючими обов'язки старшого пресвітера об'єднання церков ХВЕ Криму призначено **Павла Федорука**, Черкаської області — **Бориса Сафонука**.

Українські церкви в Іспанії

З 13 до 23 квітня старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Степанович Паночко відвідував українські церкви ХВЕ в Іспанії. У 2006 році в Мадриді була зареєстрована з правом відкривати філіали в інших містах Іспанії церква «Спасіння Боже». Церква утворилася з кількох сімей заробітчан, яких у цій країні тисячі, і нині на рахунок 50 членів. Пасторське служіння у ній виконує Ярослав Емха. У цьому ж році громада увійшла до складу Церкви ХВЕ України.

Служіння постійно відвідують нові люди, вони каються і поповнюють церкву. Тому виникла потреба в обранні нових служителів. 15 квітня відбулося рукопокладання на дияконське служіння молодих працівників: Ярослава Демка та Володимира Родича. Така ж подія відбулася і 22 квітня у м. Сівілія (500 км від Мадрида): на дияконське служіння руко-

поклали Івана Дручка та Олега Плінського.

А за день до того відбулася зустріч у церкві м. Торбега (600 км від Мадрида). Ці дві церкви також висловили бажання увійти до Церкви ХВЕ України.

Пам'ять про неї жива!

У неділю, 18 лютого 2007 року, на 65-ому році життя сестра Юлія (Люся) Півторак, невтомна працівниця християнської радіопередачі «Жива Надія», внаслідок автомобільної аварії була відкликана Господом до вічних Божих осель.

Вона була членом церкви, де ніс служіння Іван Дем'янович Зінчик. Люся брала активну участь у праці церкви, вела недільну школу для дітей і безвідмовно допомагала людям, особливо старшого віку, які зверталися саме до неї, бо за професією вона була медсестрою.

Сестра Люся багато років постійно допомагала пастору Івану Зінчику в його роботі над радіопередачею. Хто слухає радіопередачу, пам'ятає її голос: вона

читала листи від слухачів «Живої надії». Сестра Люся працювала з численною кореспонденцією, що надходила на адресу місії та радіопередачі. Вона приносила в церкву листи, в яких люди писали про свої проблеми чи потреби, і просила братів і сестер молитися. Хто мав якесь запитання чи просив поради — вона особисто відповідала, а тим слухачам, які потребували допомоги — висилала разом із сестрою Таєю Місюною посилки з одягом та продуктами, гроші (часто свої власні) на будівництво домів молитви чи комусь на термінову операцію. Бог давав їй у всьому мудрість, тому до її порад прислухалися люди.

Коли Господь відізвав до вічних осель Івана Зінчика, сестра Люся стала суттєвою допомогою для Ненсі Зінчик, яка взяла на себе відповіда-

льність за роботу місії «Дорога до Бога», особливо в роботі над радіопередачею «Жива Надія». Люся Півторак вболівала за Божу справу, була щирим працівником, другом, радником. Майже кожного дня телефонувала друзям, щоб довідатись, як іде праця на Божій ниві і чи потрібна допомога. Вона була справжнім воїном Христовим і, коли потрібно було, не боялася стати в проломі за правду. Сестра Люся не на словах, а на ділі показала приклад правдивого християнського життя.

Вона залишила у смутку тимчасової розлуки чоловіка, сестру Катерину, що живе у США, брата Івана, сестер Ганну і Марію в Україні, племінників, які любили її, як свою рідну маму, численних друзів в Україні, Америці та Канаді, працівників місії «Дорога до Бога» і радіопередачі «Жива Надія».

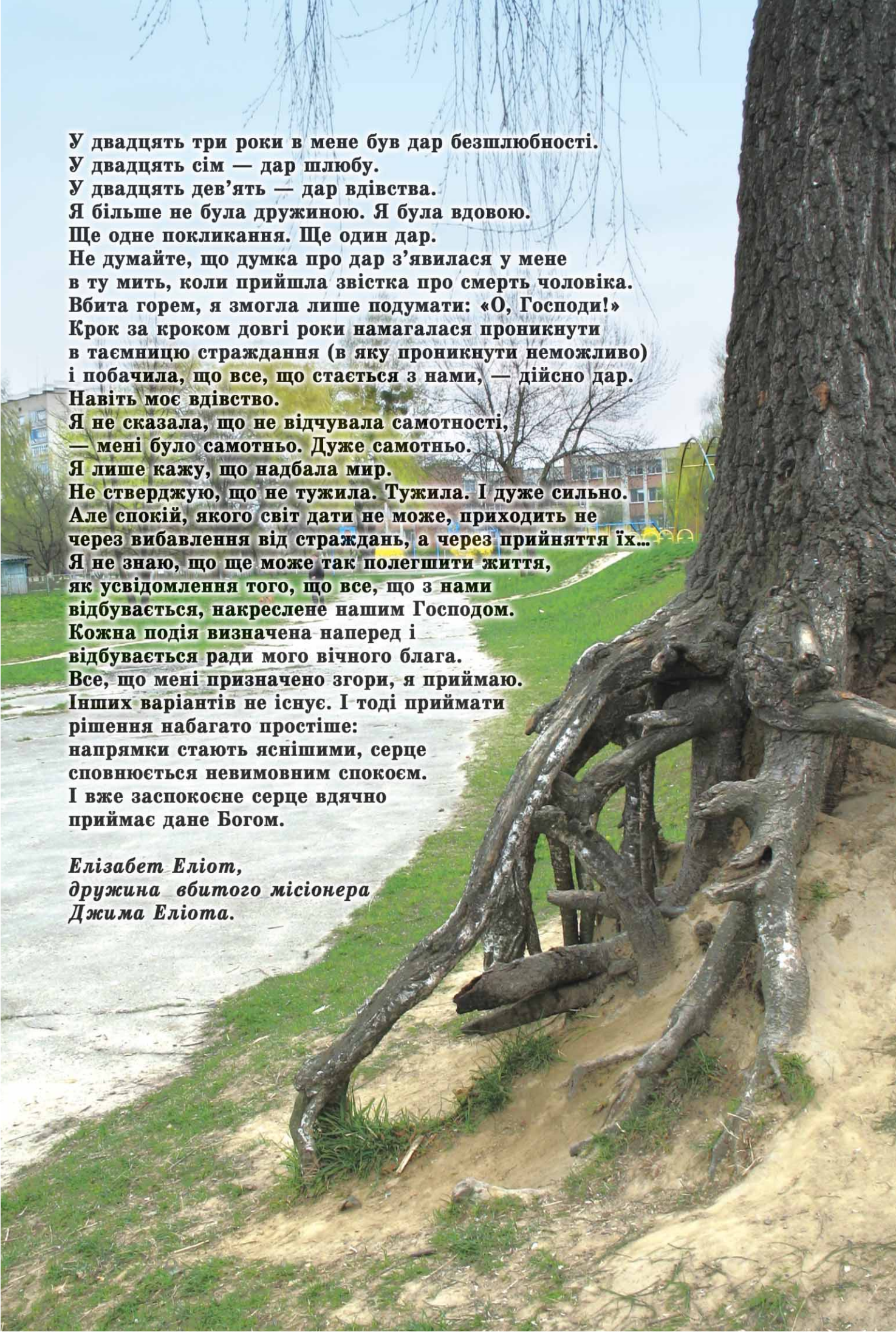
Анонс

Читайте в наступному номері:

**Життя християнина:
за духом чи за розумом?**

**Якщо Вас зацікавила ця тема,
пишіть нам, запитуйте, пропонуйте**

**Працівники журналу «Благовісник»
потребують Вашої підтримки, Ваших молитов та
Вашої допомоги. Ми чекаємо на Ваші листи,
побажання, зауваження, матеріали,
які зможемо використати у наступних номерах.
Божих Вам благословень!**

У двадцять три роки в мене був дар безшлюбності.
У двадцять сім — дар шлюбу.
У двадцять дев'ять — дар вдівства.
Я більше не була дружиною. Я була вдовою.
Ще одне покликання. Ще один дар.
Не думайте, що думка про дар з'явилася у мене
в ту мить, коли прийшла звістка про смерть чоловіка.
Вбита горем, я змогла лише подумати: «О, Господи!»
Крок за кроком довгі роки намагалася проникнути
в таємницю страждання (в яку проникнути неможливо)
і побачила, що все, що стається з нами, — дійсно дар.
Навіть моє вдівство.
Я не сказала, що не відчувала самотності,
— мені було самотньо. Дуже самотньо.
Я лише кажу, що надбала мир.
Не стверджую, що не тужила. Тужила. І дуже сильно.
Але спокій, якого світ дати не може, приходить не
через вибавлення від страждань, а через прийняття їх...
Я не знаю, що ще може так полегшити життя,
як усвідомлення того, що все, що з нами
відбувається, намальоване нашим Господом.
Кожна подія визначена наперед і
відбувається ради мого вічного блага.
Все, що мені призначено згори, я приймаю.
Інших варіантів не існує. І тоді приймати
рішення набагато простіше:
напрямки стають яснішими, серце
сповнюється невимовним спокоєм.
І вже заспокоєне серце вдячно
приймає дане Богом.

*Елізабет Еліот,
дружина вбитого місіонера
Джима Еліота.*

Погляньте на птахів небесних,
що не сіють, не жнуть,
не збирають у клуні,
та Небесний Батько їх годує.
Чи ж ви не багато вартніші
за них?

Євангеліє від Матвія 6:26

